ALCRIS

105

COLECȚIA DE AUR

Croaziera uitării

Marina Thomas

MARINA THOMAS
CROAZIERA UITĂRII

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Silueta se contura pe puntea luminată de lună. Bărbatul stătea în picioare la proră, cu faţa întoarsă spre mare.

Vaporul mare se deplasa lin pe apele calme, totuşi Ines de Coucy simţi o ameţeală ciudată în timp ce observa, fascinată, necunoscutul ce se afla la câţiva paşi de ea.

Nu, într-adevăr, nu era posibil. Trebuie să se stăpânească, să-şi vină în fire. Numai o iluzie optică, sau oboseala acestei prime zile pe mare, îi puteau provoca aceste halucinaţii nebuneşti. Falsa asemănare se va risipi… Trebuia.

Rezemată de bastingaj, adăpostită în penumbră, tânăra femeie continua să privească atent silueta mărită de reflexele difuze ale clarului de lună.

În clipa în care necunoscutul va face o mişcare, totul va reveni la normal, va putea zâmbi de confuzie.

În aşteptare, încremenită pe loc, incapabilă să renunţe la observatorul ei improvizat, tremurând în ciuda şalului înfăşurat în jurul umerilor săi goi, Ines de Coucy se lăsă pradă neliniştii, temerii, amintirilor pe care de atâtea ori încercase în zadar să le alunge, de mai bine de un an.

Nu mai era niciun alt pasager pe puntea de plimbare, la această oră, când orchestra de pe vapor propunea dansuri lente şi rockuri în saloanele marelui pachebot.

După toate aparenţele, necunoscutul era oare, ca şi ea, indiferent la distracţiile propuse de organizatorii acestei croaziere de lux?

Necunoscutul…

De fapt, pentru Ines, el avea ceva inexplicabil de familiar…

Umerii laţi şi supli, ceafa, mişcarea unduioasă a părului închis la culoare, degaja o impresie de forţă, chiar de agresivitate.

Probabil că era încă sensibilă şi nervoasă, dacă se lăsa astfel tulburată de o coincidenţă.

Hubert era mort, iar de-acum înainte teama rămăsese în urmă. Pneul explodase. Apoi avusese lor un derapaj îngrozitor, maşina săltase pe primul stâlp, apoi pe parapet, apoi…

La această amintire, împotriva voinţei sale, tânăra femeie scoase un geamăt. Bărbatul, până atunci complet nemişcat, tresări şi se întoarse brusc; profilul semeţ învinse imediat fantasmele călătoarei, nu-l văzuse niciodată, înainte, pe acest bărbat.

Îndepărtându-se de bastingaj, ea se întoarse pentru a ajunge la uşa ce dădea spre holul de primire. Genunchiul înţepenit de nemişcarea prelungită, o făcu să sufere; şchiopăta jalnic.

— Doamnă!

Ah, nu! Doar nu va trebui să-i explice unui nepoftit motivele retragerii sale! Dacă acceptase să se îmbarce, o făcuse pentru a rămâne singură, pentru a nu vedea pe nimeni, pentru a încerca s-o ia de la început! Se grăbi, cu dificultate, blestemându-şi genunchiul. Pe măsură ce înainta astfel, nu se putu împiedica să nu considere această eschivare ridicolă şi copilărească.

— Ei, domnişoară!

Vocea gravă insista în spatele său. Cu siguranţă, bărbatul începuse s-o urmărească, dar cu prudenţă; probabil, văzând-o şchiopătând, făcea înadins ca să n-o ajungă prea repede, de teamă să nu sperie o biată infirmă… De ce oare continua să fugă fără să se întoarcă? Era nu numai o atitudine inutilă, dar şi nepoliticoasă…

Totuşi, Ines ajunse în luminile holului mare cu uşurare şi-i zâmbi stewardului care se grăbi s-o ajute să treacă peste puntea de interior a vaporului.

Mai multe grupuri de călători se aflau reuniţi în jurul unor mese. Muzica plăcută ajungea aici, în surdină. De

cealaltă parte a sălii spaţioase se aflau saloanele şi pistele de dans invadate de perechi.

Lăsându-se pradă deprimării, Ines renunţă să li se alăture tovarăşilor de călătorie. Pentru că era încă atât de sensibilă, atât de emotivă, făcea mai bine să se ducă imediat în cabina sa şi să încerce să doarmă.

Dar necunoscutul, depăşind la rândul său pragul, o interpelă din nou:

— Scuzaţi-mă, dar am avut impresia că v-am speriat.

Probabil prezenţa mea pe punte v-a surprins. Ţineam să mă scuz…

Hotărât lucru, bărbatul era foarte înalt, la fel de înalt e a Hubert; asta contribuise la asemănarea din penumbră. Ines roşi, afirmând:

— Deloc, domnule. Urcasem să iau puţin aer înainte de a mă întoarce în cabină şi…

— În acest caz, trebuie să vă cer iertare de două ori; aţi fugit atât de repede… inexplicabil…

— Nu m-aţi speriat, îl întrerupse Ines de Coucy silindu-se să zâmbească, pentru a şterge acea impresie proastă pe care o făcuse.

— Philippe Kervonnec, adăugă el, înclinându-se.

— Contesa de Coucy, spuse tânăra femeie întinzând mâna şi observând chipul bărbatului.

Avea ochii atât de înguşti, încât se gândi automat că probabil era euroasiatic.

„Veţi călători cu elita internaţională”, afirmaseră pliantele publicitare ale croazierei pe Ulysse…

Această asociere de idei o făcu să râdă în nasul necunoscutului, fără voia ei.

— Sunt încântat să văd că sunteţi mai veselă decât adineaori, remarcă el însuşi zâmbind şi aproape ironic.

— Cum puteţi şti exact dispoziţia în care eram pe punte, din moment ce eraţi cu spatele? replică ea măsurându-şi interlocutorul din cap până-n picioare.

— Exact, intuiţia mea, unele comunicaţii misterioase de gânduri…

Zâmbetul de pe gura frumos conturată avea farmec, dar ochii migdalaţi păstrau o expresie serioasă şi atentă care dezorienta.

„Unul din acei play-boy obişnuiţi ai croazierelor, care caută aventura”, trase imediat concluzia, cu o urmă de enervare.

— Sunteţi foarte sigur de dumneavoastră! Totuşi, intuiţia nu mi se pare principala dumneavoastră calitate!

— Cu atât mai bine, asta înseamnă că nu eraţi tristă, răspunse el privind-o insistent, cu un fel de sfidare în ochi.

— Pentru că, iată-vă liniştit, vă urez o seară bună, domnule.

— Kervonnec, Philippe Kervonnec.

Dar tânăra femeie rămase nemişcată deoarece durerea din genunchi, revenită, o făcea să se teamă de o cădere dacă încerca să se deplaseze.

„N-ar fi trebuit să merg atât de repede adineaori, îşi spuse.

La urma urmei, bietul băiat era inofensiv, nu m-a pus în pericol şi nu-i pot reproşa că apreciază un clar de lună pe mare!”

Vizibil surprins s-o vadă astfel nemişcată, necunoscutul rămase şi el în loc. Situaţia ameninţa să devină ridicolă. În jurul lor, grupuri continuau să vină şi să plece.

Pentru a-şi reveni, Ines îşi scoase şalul din mătase roşie şi apăru în rochia neagră, foarte decoltată.

Necunoscutul avu o mişcare de surpriză şi de admiraţie pe care nici măcar nu încercă să şi-o ascundă.

— Mi-ar face plăcerea, domnişoară…

— Doamnă.

— Doamnă, pentru că s-a întâmplat să ne întâlnim pe acest vapor, mi-ar face plăcere să vă conduc în salon…

— Sunt puţin obosită, admise ea. O cădere de pe cal… Mă doare încă genunchiul…

El înaintă cu dezinvoltură:

— Sprijiniţi-vă pe mine…

Fără să protesteze, Ines luă braţul care i se oferea şi făcu câţiva paşi.

— E deja mai bine, afirmă ea. Voi putea să cobor singură…

— Mi-aş permite să vă atrag atenţia că nu păreţi foarte sigură.

— Mă voi ţine de balustradă…

El făcu un gest uşor enervat şi-i retrase brusc sprijinul.

Ines fu gata să se prăbuşească, dar îşi reveni.

— Bună seara, doamnă, spuse el fără să mai insiste.

Şi întorcând spatele, se îndreptă spre primul salon.

Ines urmări cu privirea silueta suplă, ceafa puternică… Da, exista o asemănare… Chiar şi fără clar de lună…

Impresionată de această asociere de idei, tânăra femeie prinse balustrada, angajându-se în coborârea spre culoarele ce duceau la cabina sa. Îi trebuiră mai multe minute pentru a străbate distanţa scurtă. Unul dintre stewarzii aşezaţi inevitabil în toate ungherele vaporului nu o părăsi din priviri până ce nu închise uşa după ea. Fără îndoială, în ochii tânărului bărbat apăruse drept una dintre bogătaşele singure care parcurgeau escalele mediteraneene în căutarea aventurii.

Cât despre acest Kervonnec, atât de mulţumit de el însuşi, de intuiţia sa, de fizicul său convenabil, va trebui să-l evite pe viitor, ceea ce probabil nu va fi uşor pe acest vapor de lux, unde totul era conceput pentru a favoriza întâlnirile şi distracţiile în comun.

Oglinda mare agăţată deasupra mesei de toaletă o atrase ca un magnet. De şase luni, oare câte ore petrecuse

în faţa oglinzii? Era peste puterile ei, trebuia să verifice fără încetare, să pândească, să-şi supravegheze trăsăturile, să înveţe să le controleze… Nu i se întâmpla încă deseori să nu se recunoască întâlnindu-şi din întâmplare imaginea în vitrina unui magazin?

Cu un suspin, îşi desfăcu turbanul care-i înconjura capul.

— Micuţo! S-ar crede că visezi! Profesorul Descamp este un magician! Eşti încântătoare, exclamase mătuşa Anna când venise s-o vadă la clinică.

— Haide, n-am fost niciodată foarte frumoasă!

— Acum eşti, draga mea! Şi sunt cu adevărat fericită! Un accident care te lasă bogată şi frumoasă!

— Uiţi de moartea lui Hubert, protestase nepoata cu însufleţire.

— Nu uit nimic iubito, dar cunosc viaţa şi…

Aici, mătuşa Anne se ridicase, foarte demnă, deoarece timpul de vizită era cronometrat, pentru a cruţa forţele convalescentei. Înainte de a-şi săruta nepoata, adăugase:

— Mi s-a spus că te-ai hotărât să pleci într-o croazieră şi m-am bucurat. N-o uita pe bătrâna ta mătuşă şi trimite-i nişte ilustrate.

În aceeaşi zi, după plecarea singurei sale rude, Ines îi primi pe verii Coucy, veniţi să verifice la căpătâiul său starea tinerei văduve a contelui.

Oricum, şi ei, ca şi mătuşa Anne, părură surprinşi de aspectul „accidentatei”… Se gândiseră, cu siguranţă, că moştenirea atât de considerabilă a defunctului risca să devină rapid bucuria unei a doua alegeri a încântătoarei văduve…

Oricum, se înşelau, deoarece Ines, departe de a-şi reveni, căzuse într-un fel de depresie periculoasă, care-i scădea treptat puterile.

În acea seară, în faţa oglinzii, îşi contemplă încă o

dată noua imagine. Da, era o alta. Cea care, pe viitor va fi remarcată, după care bărbaţii se vor întoarce aproape fără să vrea, cea pe care pasagerul singuratic de pe punte o privise de asemenea admirativ, cu plăcere. Era o Ines necunoscută ei însăşi…

Un chip nou, o libertate nouă, o avere nouă… Tânăra femeie se înfioră, cuprinsă de neliniştile care pe viitor îi vor tulbura singurătatea. Îşi pierduse plăcerea de a trăi din momentul şocului îngrozitor al maşinii, sirenelor pompierilor ce urlau, mirosului fad al sălilor de operaţie.

Fata tânără, sportivă, sănătoasă şi veselă, de care contele de Coucy, la patruzeci de ani, se îndrăgostise nebuneşte, se transformase de la accident într-o persoană suplă, fragilă şi subţire, cu un profil perfect… Chiar prea perfect… perfect ca o mască şi, sub această mască, i se părea că se sufocă…

Desigur, profesorul Descamp executase cu migală această capodoperă şi chiar publicase unele dintre remarcabilele rezultate ale intervenţiilor sale succesive. Faţa zdrobită de tabloul de bord fusese în întregime refăcută, fără să rămână o cusătură, o cât de mică cicatrice.

— Imediat ce-ţi va creşte părul, nu vei mai avea de ce să te preocupi de urmele operaţiilor, draga mea Ines, îi explicase medicul…

Părul blond, des şi ondulat, începuse să crească sub eşarfele aranjate în mod foarte priceput de tânăra femeie. În seara aceasta, ca în toate serile, verifică progresele. Peste puţine zile, va putea să-şi expună buclele scurte… Ar fi putut-o face de o săptămână, dar preferase să mai aştepte, din slăbiciune, de teamă… Aşteptase să fie singură pe vapor, fără martori ai vieţii sale de odinioară.

O dată redobândit părul, va putea să se gândească să elimine cu curaj celelalte sechele… Şi distrugerile interioare fuseseră la fel de grave, poate mai grave… Astfel încât, în acea seară chiar, nervozitatea o făcuse să

creadă o clipă în apariţia lui Hubert pe puntea vaporului!

Şi nu era decât un bărbat complet străin, acest Kervonnec, cu chipul său de asiatic. Îi semăna lui Hubert doar prin talie, lăţimea în spate şi de asemenea printr-o anumită agresivitate…

De ce oare îi vorbise despre o cădere de pe cal, referitor la piciorul său?

Pentru că nu mai voia să ştie, voia să uite! Un pneu explodase! Un accident banal! Stâlpul, parapetul, râpa…

Pentru a fugi de imaginea care-i producea de fiecare dată suferinţă, tânăra femeie întoarse brusc spatele oglinzii, desfăcu fermoarul rochiei şi o lăsă să cadă în corolă, la picioarele sale. Păşind peste mătasea lucioasă, îşi scoase pe mocheta roşie pantofii comozi, din şevro împletit. Genunchiul nu-i permitea să poarte încă tocuri înalte, câteva luni. Cât despre încheieturile mâinilor rupte în accident, ele nu puteau suporta încă nici cea mai mică greutate.

Îmbrăcă rapid o cămaşă de noapte. De la şold până la coapsa stângă, se vedea o cicatrice lungă…

Hubert nu ştiuse nimic, nu înţelesese nimic din ceea ce se întâmplase. Murmurase numai:

„Râpa…”

Apoi vacarmul sinistru, răsturnările mortale!

Ines gemu din nou aruncându-se pe pat, căutând alinarea artificială a pernei.

— Fără somnifere, nu-i aşa? Mă bizui pe dumneata, îi spusese profesorul Descamp.

Ascultătoare, înainte de a-şi părăsi apartamentul parizian pentru a se întoarce la Veneţia, aruncase ultima cutie de pilule roz. În seara aceea, în cabină, ar fi trebuit să ia, ca să doarmă, sau va sta de veghe fără ajutorul iluzoriu al drogurilor.

Tânăra femeie stinse lumina şi închise ochii. Lacrimile îi curgeau fără voia ei. Se va putea oare vindeca

vreodată?

„Şi nu uita că la vârsta ta, nimic nu este cu adevărat grav”, îi scrisese mătuşa Anne, în ultima scrisoare. „Gândeşte-te la mama ta pe care ai făcut-o atât de fericită în ultimele sale clipe. Ţi-a dorit fericirea şi trebuie să lupţi gândindu-te la ea. Eu însămi, draga mea micuţă, am suferit destul pentru a-ţi afirma că vei ieşi curând mai puternică şi mai întărită din această încercare…”

Cu toate acestea, fusese suficientă doar imaginea necunoscutului aşezat ca o nălucă în reflexele argintii ale clarului de lună pentru a o tulbura, pentru a-i redeştepta temerile, remuşcările.

Nu. Nu mai trebuia să se gândească la asta. Hubert murise în accident. Ar fi putut să moară şi ea. A fost doar o întâmplare sinistră.

Capitolul 2

A doua zi, în marea sufragerie a pachebotului, Ines împărţea masa cu o pereche tânără de italieni şi o americancă mai în vârstă. Conversaţia se desfăşura în engleză, cu unele improvizaţii ale explozivei Majorie, în limba lui Dante.

Lăsându-şi comesenii discutând despre farmecul comparat al Greciei şi al Italiei, Ines se duse să se instaleze într-unul din saloane. O duzină de tinere franţuzoaice în rochii de plajă schimbau reţete sigure, care le va permite să se bronzeze în câteva ore în jurul piscinei de pe Ulysse.

Ascultându-le, Ines avu un gest de regret; i-ar fi plăcut şi ei să se întindă la soare pe puntea superioară, să savureze vântul din larg şi răcoarea regeneratoare a piscinei, dar înainte de plecarea sa, profesorul Descamp fusese categoric: fără soare peste cicatricele recente!

„Oricum, îşi spuse ea, cu genunchiul strâns în bandaj aş fi o înotătoare ciudată!”

— Domnule, domnule! Vă aşteptam!

— Ne revizuiam vocabularul de greacă modernă!

Un bărbat zâmbitor, înaintă spre masa adolescentelor. În cămaşa descheiată şi blugi, părea mult mai tânăr decât în ajun.

Era călătorul singuratic. Zărind-o pe Ines, o salută cu un scurt semn din cap.

— Ne-aţi promis că ne veţi ajuta, declară una dintre tinerele fete, cu un zâmbet ironic.

— Şi o voi face, spuse el, aşezându-se în mijlocul plăcutei companii.

Începu să vorbească în mod firesc, punând fiecăreia întrebări ale căror răspunsuri se părea că-l mulţumesc.

„Va găsi cu siguranţă diversiuni plăcute printre aceste nimfe, se gândi tânăra femeie. Dar cum ştia oare

limba greacă?

Aş fi pariat mai degrabă pentru chineză. Cu ochii lui…”

Jenată că se lăsase dusă de conversaţie, se întoarse spre hublou şi, trăgând perdeaua de muselină care estompa lumina strălucitoare, contemplă marea.

— Cum? Nu sunteţi la piscină! Ştiţi oare că cele mai bune locuri riscă să fie ocupate?

Era americanca din sufragerie, care se apropia cu elan.

— Eu nu fac baie. Sunt obosită şi…

— Un motiv în plus pentru a te răcori, draga mea. De fapt, consider că arătaţi foarte bine. Oboseala este doar o problemă de dispoziţie. Haideţi! Scuturaţi-vă! O femeie atât de încântătoare…

— Nu, într-adevăr, insistă Ines stânjenită…

Planturoasă, senină, Marjorie aborda un fel de pijama cu ramuri şi flori, care putea surprinde. Ţinea în mână o pălărie de paie, ornată cu o panglică roz.

— Ce credeţi despre asta? întrebă ea fluturând pălăria.

— Oh, este fermecătoare, afirmă Ines, este o pălărie de gondolier şi aţi cumpărat-o fără îndoială din Veneţia, înainte de îmbarcare?

— De fapt, n-am cumpărat-o, este a gondolierului „meu”! A acceptat să mi-o ofere după plimbare! Era atât de romantic!

Studentele franţuzoaice plecară de la masă, lăsându-l pe Kervonnec. Acesta, ridicându-se la rândul său, se îndreptă spre bar.

— N-aş vrea să vă fac să pierdeţi timpul, îi spuse Ines noii sale prietene. Poate vă voi regăsi curând…

În timp ce se exprima astfel, avea neplăcuta senzaţie că voia să scape de amabila doamnă pentru a-l observa pe îndelete, pe necunoscutul din ajun…

— Sunt încântată că v-am convins! exclamă americanca. Voi păstra un şezlong lângă mine. Nu vă grăbiţi. Nu vă grăbiţi. Vă voi aştepta continuându-mi opera… Îmi veţi spune ce credeţi despre asta…

O dată Marjorie plecată, Ines putu să-l examineze din locul său, pe îndelete, pe Kervonnec, aflat iar cu spatele la ea.

Da, acest bărbat semăna cu Hubert şi de aceea, fără îndoială, simţea un fel de fascinaţie deplasată şi de asemenea o teamă, de care de fapt nu era responsabilă. Totuşi, această coincidenţă o obseda. Îşi aminti chiar vag, că noaptea visase o urmărire ciudată… Ea se afla deasupra prăpastiei, maşina ardea… Necunoscutul o strigase de pe cealaltă parte a văii, dar era Hubert şi zâmbea cu răutate…

Hubert pierise în incendiul maşinii. Ea însăşi nu fusese salvată decât de deschiderea portierei, înainte de căderea maşinii. Fusese aruncată la douăzeci de metri, cu faţa zdrobită şi oasele rupte… Pompierilor, sosiţi înaintea salvării, le trebuise timp până au descoperit-o, leşinată, la jumătatea pantei, în timp ce maşina şi şoferul, erau în întregime carbonizaţi.

Philippe Kervonnec nu-şi putea da seama de amintirile dureroase pe care i le evoca, surprinzător de puternic, silueta sa rezemată cu nonşalanţă de bar.

Tânăra doamnă de Coucy nu asistase la funeralii, nici la deschiderea testamentului… totul se petrecuse în prezenţa singurei sale rude, încă în viaţă, mătuşa Anne, sora mai mare a mamei sale…

Tresări. Kervonnec se afla în faţa ei, cu două pahare mari cu cafea de la gheaţă, în mână.

— Sunt oare foarte indiscret? murmură el.

Pierdută încă în amintirile şi spaimele sale, Ines roşi şi se auzi răspunzând automat.

— Deloc, este… dimpotrivă, este o idee bună.

— Este în felul meu, un mod de a încheia un incident supărător.

— Faceţi aluzie la întâlnirea noastră întâmplătoare? întreb a Ines cu indiferenţă.

— Exact. Voiam să lămuresc…

— Nu este nimic de lămurit, îl întrerupse tânăra femeie care-şi regăsi complet stăpânirea de sine după ce necunoscutul se aşeză în faţa sa.

— Dacă ţineţi să vă păstraţi secretul, nu voi insista, remarcă el zâmbind, mă voi duce la piscină şi…

Ines cu răspunse şi-şi savură băutura cu gheaţă. Era plăcut.

Cât despre Kervonnec, jocul său era atât de limpede încât părea naiv şi copilăresc. Să vorbeşti unei femei despre „secret” era o strategie prea banală.

— Nu faceţi baie?

— Nu. Genunchiul mă împiedică momentan să înot şi…

— Şi vă face să dispreţuiţi soarele?

— Într-adevăr, afirmă ea pentru a încheia repede.

— În acest caz, adăugă el, cât se poate de ironic, ar fi foarte grosolan să vă întreb ce vă putea determina să faceţi această croazieră?

— Poate că mă interesează escalele arheologice!

— Aş jura că nu!

— Şi de ce?

— Pentru că sunteţi prea inactivă şi prea bogată pentru a da importanţă trecutului… Pe vaporul acesta, toată lumea îşi omoară plictiseala de-a trăi…

— Totuşi, încântătoarele tinere care vă înconjurau, adineaori, nu aveau un aer atât de dezgustat de viaţă.

— Nicio legătură cu restul pasagerilor. Este vorba despre elevele mele. Noi călătorim în surplus. Un acord între compania maritimă şi ministrul francez al culturii.

— Şi bineînţeles, orice alt mod de a călători pe Ulysse, vi se pare degradant.

— Într-o oarecare măsură, da, răspunse el, apropiindu-se şi oferindu-i un zâmbet ambiguu.

— Şi dumneavoastră…

— Eu sunt însoţitorul.

— Ei bine, vă urez o croazieră plăcută, domnule, spuse Ines ridicându-se brusc. N-aş vrea să vă compromiteţi mai mult timp cu o femeie bogată, inactivă şi în consecinţă proastă!

— Şi în consecinţă privilegiată, o corectă el, vizibil încântat de provocarea sa. Sunteţi atât de atentă la persoana dumneavoastră! O cădere de pe cal, vă mobilizează în jurul genunchiului dumneavoastră… S-ar crede că viaţa v-a fost teribil de afectată!

— Aveţi cu siguranţă dreptate! explodă ea. Vă urez ca în curând să aveţi noroc la fel de mult ca mine!

Tremurând de indignare, părăsi salonul. Acest Kervonnec era desigur mult mai prost crescut şi mai orgolios decât putea bănui.

Totuşi, cu aluzia sa la noroc, în secret, îşi atinse ţinta. Cu lacrimi în ochi, făcu o pauză pe puntea de plimbare. Un soare orbitor făcea să strălucească fiecare mişcare a apei. Cerul curat îşi oferea bolta fără nori. Vaporul intrase în acea zonă magică a Mediteranei unde vara se prelungea şi domnea fără dificultate până la sfârşitul toamnei.

„Fără lungi expuneri la soare. Pielea dumitale a fost chinuită. Trebuie să i se lase timp să-şi recapete elasticitatea.

La vârsta dumitale, totul va intra rapid în normal”.

Pentru prima dată de la începutul decepţiilor sale, Ines avu un reflex de revoltă. De ce să nu încerce o vizită la piscină?

Hotărârea sa fu luată imediat. Întorcându-se din drum, se duse la magazinul de pe vapor. Se găseau acolo

parfumuri, bibelouri fără valoare, bijuterii şi haine în măsură să-i farmece pe cei patru sute de privilegiaţi de pe Ulysse în timpul croazierei.

— Bună ziua doamnă, spuse vânzătoarea, aveţi vreo idee…

— Doresc un costum de baie.

— Avem un sortiment în două piese, încântătoare, şopti vânzătoarea indicându-i un suport multicolor de prezentare a mărfurilor.

— Nu. Aş dori un costum de baie dintr-o singură piesă, discret, negru de preferinţă.

— Oh! exclamă tânăra femeie cu un râs înţelegător. Fără îndoială, domnul este foarte gelos.

Ines era gata să riposteze, dar la ce bun. De acum, era eliberată pentru totdeauna de gelozia lui Hubert de Coucy!

— N-am nimic negru, declară vânzătoarea, punând în faţa clientei sale o cutie plină cu costume de baie, dar dacă vreţi să vă uitaţi…

Ea alese un costum de baie albastru care semăna cu un costum de dansatoare. Intrând în cabina de probă, trase în urma ei perdeaua de catifea.

În mod curios, se simţea aproape veselă dezbrăcându-se.

Nici nu se uita la cicatricea care-i brăzda şoldul. Noul costum de baie o ascundea perfect de altfel, lăsând să apară doar o urmă fină pe coapsă.

În timp ce proba, putea urmări conversaţia ce se angajase între vânzătoare şi un client.

— Parfumurile sunt vândute fără taxe, nu-i aşa?

— Într-adevăr domnule! Este pentru o doamnă?

— Oh, sunt hotărât. Aş vrea parfumul „Revin” din gama Worth.

Ines zâmbi singură în cabină. Acest bărbat avea bun-gust, deoarece era vorba chiar de parfumul ei. Aceasta i se

păru o prevestire bună, în momentul în care, pentru prima dată după un an, oglinda reflecta imaginea unei tinere femei în costum de baie!

În entuziasmul său, nu ezită să o ia o nouă hotărâre: începu să-şi desfacă bandajul ce-i strângea genunchiul. Va vedea ce va fi!

Apărând din cabină zâmbind larg, spuse:

— Îl păstrez pe mine! Mi se potriveşte…

— Într-adevăr, vi se potriveşte perfect! spuse vocea ironică a lui Kervonnec, care primea de la vânzătoare un pachet ornat cu panglici.

Ines roşi din nou şi deplina ei siguranţă se transformă în iritare:

— Credeam că parfumurile sunt produse de lux, rezervate infamelor privilegiate!

— Dar se vând fără taxe, doamnă, ceea ce-i permite unui modest profesor de limba greacă…

— Dumneavoastră sunteţi profesor de limba greacă?

— La dispoziţia dumneavoastră!

— Oh, nu mă va interesa asta, fără îndoială n-am fost niciodată învăţată nici să citesc, nici să scriu de-a lungul existenţei mele trândave!

Vânzătoare tuşi uşor şi declară pe un ton liniştit:

— Aşadar, luaţi acest costum de baie, doamnă… Nu vreţi să-l încercaţi şi pe cel mov? se potriveşte atât de bine cu culoarea ochilor dumneavoastră…

— Nu. Acesta va fi perfect, spuse tânăra femeie îndreptându-se spre casă, cu poşeta în mână. Vă voi plăti…

— În dolari?

— Cu cec.

— Şi… Trebuie să vă împachetez rochia?

— Rochia! O, nu! O voi îmbrăca!

— Nu-i nevoie, exclamă vocea ironică a lui Kervonnec. Asta mi-a permis să mă bucur constatând că

amândoi genunchii dumneavoastră se comportă la fel de bine!

Furioasă de neatenţia sa, Ines reapăruse deja în rochie, rearanjându-şi turbanul din mătase peste păr.

Vânzătoarea, stânjenită de dialogul dintre cei doi clienţi, aranja cu ostentaţie o vitrină. Doamna de Coucy plăti fără să-i arunce o privire lui Kervonnec, aplecat peste un stand de bijuterii, care zâmbea, vizibil amuzat de scenă.

— Bijuteriile nu sunt fără taxe domnule Kervonnec… şi pentru un biet profesor de limba greacă… Mulţumită de atenţionarea sa, Ines părăsi magazinul.

„Şi acum, se pune problema să ajung pe puntea superioară fără să mă împiedic”, îşi spuse ea, înaintând cu precauţie. În realitate, de când îşi desfăcuse bandajul de cauciuc, se simţea ciudat de uşoară, aproape vindecată. Dar nu trebuia să se încreadă în această impresie şi să admită imprudenţe.

— Sunt aici! Alo! Alo! Vântul este atât de răcoros!

Marjorie o reperase imediat şi-i făcea semn. Îşi scosese pijamaua din mătase. Cărnurile i se revărsau fără jenă dintr-un costum de baie în două piese, cu flori.

— Dumnezeule! Eşti încântătoare! Probabil nu mănânci în fiecare zi pentru a fi atât de subţire! Şi de ce acest costum de baie de femeie bătrână! Cu un asemenea corp! Voi franţuzoaicele, sunteţi prea pudice!

— Asta din cauză că pielea mea este foarte sensibilă la soare, trebuie să mă expun în mod progresiv, spuse Ines.

Dar primirea călduroasă a Marjoriei îi redase curajul. În realitate, nu era prea mândră de hotărârea sa. Genunchiul său nu protestase până acum, era un semn bun şi dovedea că era fără îndoială într-o formă mai bună decât se temuse medicul său.

Pe marginea piscinei, studentele franţuzoaice se interpelau, şiroind de apă şi bucuroase:

— Ne va fi şi mai cald mâine, când vom acosta în

Creta.

— Şi profesorul ne-a spus că vom lucra pe teren. Până atunci să ne distrăm.

— Kervonnec nu este încă aici. Ne-a promis că ni se alătură…

— Îşi pregăteşte oare conferinţa?

— Este prea serios, drăguţul!

— Am putea să-l înveselim… Un necaz din dragoste, poate?

— Nu, dar este un adevărat pustnic. Adineauri am aruncat o privire în cabina sa.

— Nu?

— Ba da. Femeia de serviciu ieşea cu aspiratorul. Era un morman de cărţi pe masa sa!

— Eu sunt totuşi sigură că este diferit de ceea ce credeţi voi, drăguţelor, spuse o adolescentă înaltă cu părul negru.

— Oh! Ai vrea să ne faci să credem…

— N-am spus nimic! Vă sfătuiesc doar să aşteptaţi, s-ar putea să aveţi surprize!

— Mult noroc! Dacă reuşeşti, vom face haz…

— Sst! Iată-l!

Ines ascultase împotriva voinţei sale, cu atenţie, flecăreala tinerelor fete. Chiar o privise atent, cu mai multă curiozitate, pe bruneta frumoasă, atât de sigură de farmecele sale şi nu greşea. Lângă tânăra femeie, Marjorie, absorbită de o tapiserie în puncte mici, rămânea tăcută.

„Nimic mai uşor pentru un tânăr profesor, decât să-şi seducă elevele, se gândi ea. Acest Kervonnec este pur şi simplu odios”. Dar ştia bine că-şi purta pică ei însăşi pentru interesul pe care-l avea faţă de acest tânăr din întâmplare frumos.

În jurul piscinei şi pe cele două punţi de comandă suprapuse în spatele navei, perechile îşi plimbau

goliciunea deseori criticabilă, iar unele dintre persoanele care se scăldaseră ofereau şi încântarea formelor lor, a pielii netede, bronzate perfect, şi părul mătăsos ce se usca în vânt. Femei fără griji, bogate, omorându-şi timpul cu îndeletniciri copilăreşti… În acest sens, arogantul profesor de limba greacă nu greşea în întregime.

Kervonnec tocmai făcu să se ridice în jurul piscinei un murmur de decepţie, trecând fără o privire pentru a ajunge pe puntea superioară. Purta un costum de baie bleumarin.

Musculatura impresionantă şi suplă fu pusă în valoare de modul firesc şi puternic în care străbătea scara dreaptă. Ines suferi din nou emoţia care o tulburase în ajun, dar de data aceasta, teama lipsea… rămânea o nelinişte inexplicabilă.

„Trebuie să încetez să-mi amintesc de Hubert”, murmură pentru ea însăşi.

— Iartă-mă, n-am înţeles, exclamă Marjorie. Aţi vorbit cu mine?

— Oh, nimic important, murmură Ines. Spuneam doar că ai curaj să continui să lucrezi astfel la soare.

— Ador tapiseria, atâta tot.

Se lăsă din nou tăcerea între ele. Alte amintiri o asaltară cu brutalitate pe Ines. Totul se petrecuse atât de repede. Se întorcea în acea seară ca de obicei, pe strada Jacob, în modestul apartament pe care-l împărţea cu mama sa. O găsise pe bolnavă ciudat de agitată.

— Eram nerăbdătoare să te văd întorcându-te, draga mea, îi declarase ea. Ştii oare cine a venit să mă viziteze în această după-amiază?

— Cine, mamă?

— Hubert de Coucy.

— Domnul de Coucy, dar… de ce?

— Ce înfăţişare! Ce distincţie! dacă vrei să ştii, m-a fermecat…

Ines avusese ocazia să-l întâlnească de mai multe ori pe contele de Coucy la decoratorul la care făcea practică. În urmă cu două zile, îi trimisese flori.

— Dar de ce a venit? De ce vrea să ne impresioneze cu averea sa? Ştiu că rămâne celibatar pentru a profita de femei care…

— Oh nu, draga mea! protestase mama sa, cu ochi strălucitori. Mi-a spus că i-ai făcut o impresie de neuitat şi…

Într-o clipă, în faţa expresiei uluite a bolnavei, Ines apreciase situaţia. Dacă Hubert de Coucy o cerea în căsătorie, îl va accepta de soţ. Astfel, amândouă vor înceta să aibă necazuri cu banii. Ar putea merge să consulte acel specialist elveţian care trata forma de leucemie care o distrugea încet pe sărmana femeie, de trei ani.

O mamă adorabilă, aproape o soră, care luptase curajos pentru a-şi creşte fiica.

— Plângi, micuţo? exclamă Marjorie părăsindu-şi opera.

Dumnezeule! Trebuie să-mi spui tot!

Ines se sili să râdă.

— Dar n-am nimic de mărturisit, Marjorie! Mă ustură ochii!

Este efectul soarelui, nu m-am obişnuit încă…

— Am nişte picături pentru ochi miraculoase, anunţă cealaltă, aplecându-se spre enorma geantă de plajă.

— Mulţumesc. Voi pune imediat.

Lichidul pişcă puţin, dar nu-i putea face decât bine.

Hotărât lucru, Marjorie era providenţială. Prezenţa sa o ajută pe tânăra femeie să-şi revină şi să nu se lase pradă prea mult timp melancoliei.

— Pariez că te simţi deja mai bine, spuse americanca zâmbind.

— Într-adevăr, acest produs este un calmant remarcabil.

Omagiile mele ştiinţei americane…

— Este un medicament elveţian!

Când Ines deschise ochii, privirea îi căzu asupra lui Kervonnec, care înainta spre piscină.

— Domnule, domnule, veniţi să faceţi o baie!

— Domnule, când începem să lucrăm?

Fără vreo privire spre Ines, Philippe Kervonnec se îndreptă spre fermecătoarea sa clasă şi plonjă în apa strălucitoare.

Strigăte, râsete, sărituri salutară iniţiativa sa şi curând reapăru ciudata şi frumoasa faţă înconjurată de nimfe grăbite să-i zâmbească.

Ines îşi privi picioarele întinse în faţa sa. Cu o grimasă încercă să îndoaie genunchiul stâng. Nemişcarea părea că-l înţepenise.

— Te duci să înoţi? întrebă texana.

— Nu. Mă voi întoarce în cabină. Prefer să fiu prudentă.

Era deja în picioare. Întinzând mâna, îşi strânse rochia de pe spătarul şezlongului şi o îmbrăcă peste costumul de baie.

— Mi se pare că eşti puţin lipsită de energie, remarc a Marjorie.

— Nu. Puţin obosită, nimic mai mult. Imediat ce voi fi la umbră, totul va fi bine…

Reuşise să se încalţe fără necazuri. Era puţin ameţită când se aplecă să-şi ia geanta. Brusc, podeaua dispăru.

În jurul ei se produse o mişcare, se auziră exclamaţii, apoi o voce le domină pe celelalte şi se simţi ridicată de nişte braţe puternice. Capul i se rostogoli peste un piept ud… Deschise ochii şi recunoscu chipul energic şi încordat al lui Kervonnec.

El schiţă un zâmbet remarcând:

— Îmi pare rău, dar vi se va uda rochia. Ieşeam din piscină!

— N-ar fi trebuit să stau la soare, murmură Ines. Trebuie să mă întorc în cabină.

— Oare unde credeţi că vă duc? răspunse strângând-o simplu lângă el.

Pieptul puternic vibra sub obrazul lăsat pe el. Îşi trecuse un braţ în jurul gâtului lui şi se agăţase de el automat. Deodată, conştientă de poziţia sa, slăbi strânsoarea şi protestă:

— Pot foarte bine să merg pe picioarele mele!

— Adineauri au fost de-ajuns trei paşi pentru a vă poticni şi speraţi…

— Exageraţi! Lăsaţi-mă…

Dar el o strânse mai puternic, imobilizând fără drept de apel corpul tinerei femei lângă al său. Ines, alarmată de tulburarea care o cuprindea, încercă să se zbată, dar îmbrăţişarea bărbatului se strânse mai tare, indiferentă şi puternică.

— O vom lua pe scară. Ajutaţi-mă, în loc să vă zbateţi…

Oare va rezista el atât de mult timp? Capul tinerei femei se relaxă. Buzele îi atinseră uşor pielea bronzată pe care străluceau încă picături de apă adăpostite de părul creţ de pe piept.

O durere vie îi aprinse piciorul şi totuşi Ines încerca o irezistibilă stare de bine. Kervonnec mergea cu paşi mari acum, străbătând culoarul ce ducea la cabine.

Doi stewarzi se repeziră râzând. Se gândeau fără îndoială că tânăra contesă îşi alesese de-acum însoţitorul de plăcere şi că nu va mai fi singură în cursul croazierei.

Această notă de amuzament o jigni pe Ines şi o readuse la realitate.

— Cheia este în geantă, voi deschide…

Dar deja un steward introduse în broască un şperaclu şi Philippe Kervonnec pătrunse în cabină.

— Ce spaţiu luxos! exclamă el, vă veţi putea odihni în

mod confortabil.

Şi imediat îşi aşează povara pe patul mare fixat în firidă; apoi se îndreptă. Statura sa înaltă o domină din nou pe Ines.

— Vă mulţumesc, murmură ea, îmi pare cu adevărat rău…

— Este sigur că faceţi imposibilul ca să atrageţi asupra dumneavoastră atenţia generală şi reuşiţi asta mult mai bine decât altele, trebuie să recunosc!

— Sper că glumiţi, ripostă ea cu fermitate. Chiar credeţi că m-aş fi supus unei asemenea căderi şi…

— Şi acestui drum în braţele mele? Nu sunt foarte sigur; aveţi o curioasă manieră de a lupta împotriva situaţiilor care fac totul pentru a provoca…

— Nu înţeleg şi nici nu vreau să înţeleg ce insinuaţi…

— Atunci să vorbim despre altceva. Va veni medicul de la bord. Am trimis un steward să-l caute.

— Haideţi, n-am nevoie de el, aveţi nişte iniţiative…

— Totuşi, genunchiul dumneavoastră mi se pare puţin umflat, remarcă el arătând spre piciorul descoperit pe pat.

Ines îşi adună repede rochia peste ea. Kervonnec, ridicând-o adineaori, i-o şifonase şi i-o strânsese. Avusese oare timp să-i observe cicatricea ce-i brăzda şoldul?

— O cădere urâtă, remarcă el cu seriozitate, fără să se poată ghici dacă făcea aluzie la incidentul de la piscină, sau amintea de căderea de pe cal.

— Oh, este de domeniul trecutului, afirmă Ines cu prefăcută nepăsare. Vor mai trebui câteva săptămâni de precauţii…

Se lăsă tăcerea între ei. Acest bărbat frumos, pe jumătate gol, o împiedica pe tânăra femeie să se comporte natural. Era foarte tulburată şi încerca o teribilă umilinţă. În plus, se simţea nervoasă şi epuizată. Aşa că avu o mişcare de retragere foarte bruscă atunci când Kervonnec întinse mâna spre faţa sa, remarcând cu evidentă surpriză.

— V-aţi izbit probabil de şezlong când aţi căzut. Obrazul dumneavoastră…

— Obrazul meu? exclamă ea alarmată. Obrazul meu?

— N-aveţi de ce să fiţi atât de înspăimântată, ripostă el uşor enervat. Este puţin inflamat, atâta tot!

Ines se ridică în pat, căutând o oglindă, în timp ce Kervonnec, foarte în largul său, o contempla râzând.

— Căutaţi o oglindă, nu-i aşa? Reacţie clasică. Dar în acelaşi timp, neliniştea dumneavoastră faţă de mine este foarte surprinzătoare. Se pare că vă este teamă să nu vă atac!

Râdea acum cu gura până la urechi. Dinţii albi îi străluciră.

Ea îşi aminti înciudată de tulburarea pe care i-o provocase şi pe care o recepţionase în mod sigur cu satisfacţie.

— Nu mai am vârsta acestui gen de nelinişti, declară ea cu curaj, privindu-l atent, brusc dispreţuitoare. Fără îndoială, mă confundaţi cu una dintre elevele dumneavoastră.

— Oh! Iertaţi-mă! Uitasem că în ciuda aspectului dumneavoastră tineresc, sunteţi o „doamnă”!

Spusese asta cu ironie. Indiscutabil, o considera foarte antipatică. De altfel, era reciproc. De acum, îi era necaz pe această situaţie stânjenitoare care-i adusese împreună în atmosfera liniştită şi în penumbră. Va înţelege până la urmă că trebuia să se retragă?

El rămase în picioare, lângă pat, fără să pară deloc jenat.

Ines se temea să nu fie din nou destul de tulburată pentru a nu putea lupta împotriva farmecului acestui bărbat, necunoscut în ajun şi care intrase atât de ciudat în viaţa sa.

— V-am întrerupt baia. N-aş vrea să le lipsesc prea mult timp pe elevele dumneavoastră…

— Sunt fermecătoare, nu-i aşa? Şi atât de avide de cunoştinţe. Şi când te gândeşti că, în câţiva ani, se vor alătura şirurilor stupide de păpuşi de salon, ca…

— Ca noi toate?

— Pe legea mea, la asta mă gândeam.

— Fără îndoială, dar convingerea dumneavoastră mi se pare puţin prea forţată…

— Este născută din dobândirea unei experienţe dezamăgitoare cu misterul feminin, concluzia mea…

— „Concluzia” dumneavoastră? Hotărât lucru, nu vă temeţi de ridicol!

— Concluzia mea, repetă el cu o vizibilă iritare, este că nu există de fapt niciun mister, ci mici secrete naive, jocuri, atitudini mai mult sau mai puţin studiate şi nimic, nimic altceva.

— Şi evident, misterul vă interesează?

— Mult mai mult decât femeile. De exemplu, secretul dumneavoastră mă intrigă…

— Haide, domnule Kervonnec, eu sunt deja de mult timp în stadiul dezolant de păpuşă de salon.

— Absolut exact, dar pentru un motiv sau altul, sunteţi neliniştită, căutaţi ceva, minţiţi. Enigma este mai pasionantă decât o femeie frumoasă.

Se aplecase deasupra ei, fără ca ea să găsească puterea de a-i rezista, îi prinsese ceafa între degete şi-şi puse buzele peste ale sale. Fără să se gândească, Ines răspunse acestei mângâieri furate şi curând, prelungindu-şi sărutul, fură pentru puţin timp prizonierii atracţiei irezistibile apărută între ei, de când străbătuseră îmbrăţişaţi distanţa dintre piscină şi cameră.

Doar sosirea medicului îi despărţi.

— Bună ziua, doctore, spuse Kevonnec, credeam că era vorba despre o indispoziţie, dar în realitate…

— Mă simt foarte bine, protestă Ines. Am un genunchi sensibil în urma unei căderi…

— Haideţi, vă simţiţi bine, doamnă de Coucy? exclamă medicul. Nu este vorba despre o cădere! Prietenul meu, profesorul Descamp…

— Îl cunoaşteţi pe profesor? exclamă tânăra femeie alarmată. Dar… dar cum?

— Pe legea mea, asta datează din facultate, răspunse medicul vizibil amuzat. Când v-aţi îmbarcat mi-a trimis dosarul dumneavoastră…

Aşadar, de aceea profesorul îi recomandase să se îmbarce pe Ulysse. Nu-i putea reproşa aceste ultime scrupule, acum ştia că exista la bord cineva care-i cunoştea drama pe care venise s-o uite.

Şi era mai ales acest Kervonnec ce se încăpăţâna să facă pe martorul.

Între timp, medicul râdea de surpriza sa. Era un bărbat scund, vesel, destul de corpolent, cu o faţă simpatică şi maliţioasă. Cu siguranţă, ghicise deja că-l minţise pe Kervonnec în legătură cu rana sa.

— Am remarcat că obrazul doamnei de Coucy este inflamat sub pleoapă, declară Philippe apropiindu-şi din nouă mâna mare, bronzată, de chipul tinerei femei.

— Este din cauza soarelui, murmură Ines rugătoare, privindu-l pe medic insistent.

— Foarte bine, spuse el. Vă trimit calmante şi o pomadă.

— Cred că este o lovitură de la braţele şezlongului, adaug a Kervonnec.

— Trebuie s-o lăsăm pe doamna de Coucy să se odihnească, îl sfătui medicul cu fermitate; totuşi o voi examina.

— Vă las, doctore, replică prompt Kervonnec. Sper că totul va fi bine pentru dumneavoastră, doamnă.

— La revedere, domnule, murmură tânăra femeie stânjenită şi… mulţumesc.

El închise uşa. Medicul exclamă râzând.

— Femeile sunt inexplicabil de secretoase uneori. Este limpede că l-aţi minţit pe bietul tânăr. Părea alarmat…

— Nu vreau să-mi mai amintesc niciodată de acel accident teribil, doctore. Mi se pare că asta mă va ajuta să mă vindec şi nimeni din anturajul meu nu bănuieşte… Am vorbit despre o cădere de pe cal…

— Asta vă priveşte, scumpă doamne. Dar să vedem acest obraz.

Cât dură minuţiosul examen medical, Ines nu putu alunga amintirea îmbrăţişării lui Philippe, a sărutului său, a tulburării provocate în ea de prezenţa acestui bărbat atât de necioplit totuşi, atât de brutal, care se folosise de ea pentru a face un joc umilitor… La fel ca Hubert de altfel, un an mai devreme…

Medicul, cu siguranţă convins că o idilă o lega de frumosul Kervonnec, îi făcu înainte de a o părăsi recomandări pe care dispreţul său le făceau ridicole:

— Nu uitaţi că sunteţi în convalescenţă, scumpă doamnă.

Fără excese, fără soare, şi nici prea multe emoţii dacă mă pot exprima astfel…

Iritată de această interpretare totuşi fără rea-voinţă, Ines alese să se prefacă adormită pentru a nu replica.

Prietenul profesorului Descamp părăsi cabina pacientei sale în vârful picioarelor.

Capitolul 3

Când Ines se trezi a doua zi de dimineaţă, era ora nouă. Se simţea perfect odihnită.

În ajun, ceruse să-i fie servită masa în cabină şi-şi petrecuse seara udându-şi faţa tumefiată. Era exclus să apară printre călători înainte ca pielea sa să-şi regăsească aspectul obişnuit.

Toată această serie de incidente o descurajase. Simţea că-i vor trebui ani pentru a uita întorsătura dramatică pe care o luase existenţa sa. Era ca şi cum Hubert, soţul său, se răzbuna după moarte. Nu găsea o altă explicaţie tulburării în care o aruncase întâlnirea cu un bărbat al cărui fizic plăcut nu justifica totuşi neliniştea şi dorinţa care o cuprinsese. Deşi şi alţi călători îi zâmbeau în trecere. Asemănarea cu Hubert fusese cea care-l adusese în atenţia ei.

Din fericire, noaptea fusese liniştită datorită calmantelor medicului de la bord. Aşa că simţea mai mult curaj pentru a înfrunta cea de-a treia zi a croazierei. Se hotărâse să se apere, chiar împotriva ei însăşi şi, dacă asta trebuia s-o salveze, îşi va întrerupe călătoria în Creta, sau la Atena.

Vocea gazdei şopti în microfon: „La ora zece intrăm în portul Heraclion. Călătorii care doresc să viziteze palatul din Cnossos şi muzeul din oraş sunt rugaţi să se grupeze în salonul albastru”.

În aceeaşi clipă se ciocăni la uşa cabinei. Ines se duse să deschidă.

— Bună ziua, Marjorie.

— Eram atât de neliniştită încă de ieri, dar n-am vrut să te deranjez. În schimb, dacă vrei să vii la Heraclion, m-am gândit că vei fi mai liniştită să ştii că şi eu merg acolo…

— Dar dacă vă însoţesc, nu vă fac să mergeţi prea încet?

— Mergem acolo cu autocarul şi te vei sprijini de mine, fără ca aceasta să mă deranjeze câtuşi de puţin, în timpul vizitării palatului.

Era evident că amabila americancă putea s-o ajute fără efort pe tânăra femeie, dar aceasta ezită încă în faţa a ceea ce ştia că este o imprudenţă.

— Pentru că eşti deja îmbrăcată, draga mea Ines, trebuie să mă însoţeşti, mai ales că avem norocul să avem cu noi un specialist.

— Adevărat?

— Profesorul de limba greacă. Îl ştii, domnul Kervonnec, care călătoreşte cu clasa sa. Am dansat ieri până la miezul nopţii!

— Dumneata…

— O întâmplare. Micuţele voiau să înveţe să facă tapiserie.

Le-am arătat şi am rămas împreună toată seara. Ele ştiu că am venit să te iau.

Ines avu o reacţie care o miră şi pe ea însăşi. Înaintând spre masa de toaletă, îşi smulse cu un gest turbanul pe care şi-l aranjase cu grijă.

— Ce păcat, exclamă Marjorie, această mătase albă. Oh! Dar ai o coafură foarte îndrăzneaţă, foarte pariziană.

Tânăra femeie îşi trecu mâinile şovăitoare prin buclele scurte.

— Mai degrabă o coafură africană, o corectă ea zâmbind, dar vara este atât de practică. Mă tund întotdeauna foarte scurt din luna iunie.

— Aşadar, urcăm?

— Mulţumită ţie, Marjorie, eşti o prietenă preţioasă şi-ţi sunt foarte recunoscătoare.

Câteva minute mai târziu, soseau în salonul albastru, salutate de cele douăsprezece tinere franţuzoaice deja reunite în totalitate şi înarmate cu cărţi şi carnete de notiţe.

— Vă simţiţi mai bine? întrebă cea mai blondă cu un zâmbet binevoitor.

— Vă place antichitatea? întrebă bruneta nimfă căreia Ines îi ascultase în ajun declaraţiile ambiţioase referitoare la Kervonnec.

— Oh, nu ştiu mare lucru, dar mă bizui pe toate. Se pare că aţi muncit mult şi că sunteţi deja savante.

— Kervonnec este cel care v-a spus? întrebă tânăra frumuseţe cu un zâmbet ambiguu.

— Nu, Marjorie.

— Credeam totuşi că v-aţi văzut cu domnul Kervonnec ieri, nu-i aşa fetelor… Sigur! Sigur! Dacă nu mă înşel, eraţi chiar în braţele sale!

Celelalte izbucniră într-un râs zgomotos.

În câteva secunde, Ines deveni ţinta ostilităţilor şi ironiilor acestor domnişoare. Marjorie, care nu recepţionase dezaprobarea generală, începu să explice candidă:

— Este tânăra femeie căreia i s-a făcut rău ieri, ştiţi bine; din fericire profesorul vostru…

— Eram nerăbdătoare să vă cunoaştem, reluă sirena brună care părea să deţină încrederea grupului.

— Recunosc, spuse Ines împăciuitoare, că plecarea mea de la piscină a părut probabil destul de spectaculoasă…

— Şi de invidiat, lăsă să-i scape o minionă roşcată care încă nu deschisese gura, dar o privea pe Ines cu o atenţie înverşunată.

— Domnule! Domnule! Suntem aici!

— Veniţi lângă noi!

El purta o cămaşă din pânză albă şi blugi de culoare închisă. Părea foarte tânăr în această ţinută şi foarte potrivit cu acest ansamblu graţios şi vesel.

Îşi croi drum cu uşurinţă printre grupurile de călători în aşteptare, pentru a li se alătura.

— Vom merge să facem o vizită la palatul regelui Minos!

Sper, domnişoarelor, că veţi trata cu respect o locuinţă veche de trei mii opt sute de ani!

— Am învăţat planul pe dinafară.

— Vom face fotografii extraordinare. Ar trebui să vă aşezaţi de tronul lui Minos, domnule!

— Toate aparatele sunt încărcate, iar Agnes are chiar o cameră de luat vederi.

— Sst! Să fim calmi. O escală arheologică nu este o petrecere dansantă!

— El dansează atât de bine, şopti Marjorie la urechea Inesei, n-ai putea bănui că ştie atâtea date şi detalii atât de vechi! Este un bărbat atât de frumos!

— Într-adevăr, destul de frumos.

— Micuţele sunt toate îndrăgostite.

— Este obişnuit la vârsta lor, răspunse Ines şi mi se pare că asta îl măguleşte în mod exagerat.

— Dimpotrivă, este foarte drăguţ şi foarte modest, insist a Marjorie. În niciun caz un domn indecent.

Sărmana Marjorie părea la fel de fermecată ca tinerele franţuzoaice şi Ines fu tentată să zâmbească, dar se stăpâni imediat: nu fusese oare ea însăşi extrem de atentă la comentariile ce se puteau face, în faţa ei, despre seducătorul profesor de limba greacă?

Printre călători, umerii laţi în cămaşă strălucitoare erau mult deasupra. Din nou tânăra femeie simţea ca pe un şoc asemănarea siluetei cu cea a soţului său.

Călătorii începură s-o ia pe drumul spre punte, pentru a coborî pasarela. Ca prin vis, Ines porni să urmărească umerii puternici. Sprijinită pe braţul lui Marjorie, străbătu salonul fără a se împiedica şi trecu treapta care ducea pe punte.

Pasarela era orbitoare în lumină.

— Dumnezeule! Ce cuptor! Ce căldură, murmură

Marjorie care începuse deja să transpire.

— Asta deoarece cretanii n-au descoperit America! exclamă una dintre eleve râzând.

— Totuşi, probabil că egiptenii au fost deja pe acolo, o corectă una dintre însoţitoare, pe un ton serios. Au găsit ambarcaţiuni din papirus.

— Să nu schimbăm subiectul. Mergem la regele Minos! El ascunde în labirint acel monstru de Minotaur, mare devorator de fete tinere! Să fiţi atente, domnişoarelor!

— Ne veţi salva dumneavoastră, domnule! îi strigă bruneta cea frumoasă. Nu-mi este frică!

— Iată autocarul nostru!

— Urcă repede, draga mea Ines.

Se instalară amândouă în autobuzul mare, cu geamuri panoramice.

— Este climatizat! Suntem salvate!

— Palatul din Cnossos nu este, spuse Kervonnec instalat deja în spatele celor două femei, în compania frumoasei Agnes. Văd, doamnă de Coucy, că veţi lua parte la călătorie.

— Bună ziua, spuse Ines sobră.

Şoferul anunţă plecarea spre Cnossos. Autobuzul era plin.

Curând, câmpia încântătoare, coastele şi în depărtare munţii ce se conturau mai severi la orizont îi minunară în mod plăcut pe călători. O vegetaţie înmiresmată parfuma acest drum.

Puţin ameţită, Ines răsturnată pe spătarul scaunul său privea defilând peisajul. Îşi dăduse seama că acceptase propunerea lui Marjorie imediat ce aceasta evocase prezenţa lui Kervonnec. Va cădea oare în ridicolul de a intra în competiţie cu o duzină de adolescente?

Când coborâră din autobuz în faţa palatului, fu mai întâi o îmbulzeală spre magazinele instalate de-o parte şi

de alta a drumului şi care vindeau amintiri şi copii ale mozaicurilor.

Profitând de acest moment de distracţie al Marjoriei, Ines se desprinse de grup şi înaintă pe aleea centrală. Orchestra de greieri umplea de sonorităţi gălăgioase grădina ce preceda curtea centrală a palatului.

Încet, tânăra femeie ajunse la drumul procesiunilor, înaintând fără greutate pe dalele largi şi netede. Puţin impresionată de solemnitatea locului, schimbă direcţia spre curtea de audienţe a regelui şi acolo, surprinsă şi încântată de placarea cu gresie roz a solului, se aşeză pe un zid, contemplând vasta panoramă a ruinelor susţinute pe colină.

Ca prin farmec, Ines de Coucy încercă un sentiment de fericire completă, ca şi când acest loc de pe planetă era la adăpost de toate ameninţările prezentului şi ale viitorului şi o adăpostea în consecinţă şi pe ea de grijile care n-o părăseau niciodată de la căsătoria sa.

Scoase din poşetă tabachera de aur cizelată, cu blazonul familiei Coucy şi-şi aprinse o ţigară.

Timpul parcă rămăsese în loc.

De cealaltă parte a palatului, grupul de călători de pe Ulysse defila cu nasul în vânt, contemplând copiile frescelor.

Reperă cu uşurare silueta masivă a Marjoriei.

Fără îndoială, Philippe Kervonnec se grozăvea în fruntea grupului său tânăr.

Cântecul greierilor cuprinse literalmente spaţiul. Închise ochii. Ar fi vrut să nu mai plece niciodată. I se părea că făcuse mai mult în câteva minute pentru uitarea trecutului decât în şase luni de luptă.

Acela fu momentul în care o mână lungă şi suplă se aşează asupra ei, făcând-o încet să-şi îndoaie ceafa.

— Sărutul din Cnossos! Ţin la asta! Nu poţi refuza!

Ea nu avu timp să se apere. Răsturnând-o spre el, îi

cuprinse cu înverşunare gura, distrugând liniştea pe care o simţise de la sosirea la palat. Buzele Inesei se întredeschiseră singure în timp ce el o atrăgea încet spre sine, obligând-o să se ridice, lipindu-i trupul zvelt de al lui.

În capul tinerei femei cântecul greierilor deveni o furtună de sunete anarhice, urechile îi vâjâiau, un fel de ameţeală o orbea, în timp ce mâinile, strânse pe pieptul lui Philippe, păreau că îi cuprind bătăile inimii.

Un grup de turişti nemţi conduşi de un compatriot cu voce de tenor trecu pe lângă ei.

Confuză, Ines îşi respinse brusc agresorul, încercând să-şi vină în fire:

— Încetează jocul acesta stupid, eu…

Dar se opri brusc. Privirea pătrunzătoare a lui Philippe, buzele zâmbitoare, chipul şi pieptul inundate de lumina soarelui, îi dublă tulburarea. Evident el era conştient de asta.

— N-ai dreptul, eşti… Eşti într-adevăr odios. Aşadar, nu-ţi mai ajung elevele tale?

Regretă imediat această aluzie meschină care-i arăta ciuda în loc să i-o ascundă.

— Elevele mele? Cum poţi merge până acolo?

— Oh! Nu sunt aşa de uşor de păcălit!

— Credeam că te interesează escalele arheologice şi văd că ceea ce te fascinează sunt flecărelile. Hotărât lucru, eşti la fel cu toate celelalte!

Ea tremura de umilinţă în faţa acestui bărbat care-i reducea rezistenţa trupului, deşi o dispreţuia şi o folosea. Trebuia să facă să înceteze această neînţelegere compromiţătoare.

Dar deja vocea ironică şi în acelaşi timp plăcută explica în mod calm:

— Palatul acesta aparţinea unei civilizaţii rafinate, fericite, în care plăcerea era rege. Vino să-l vezi pe frumosul prinţ căruia cetatea i s-a închinat. Haide! Vino!

Este doar la câţiva paşi, iată, la stânga.

O împinse spre fresca reprezentând, mai înalt decât în mărime naturală, pe graţiosul „Prinţ al crinilor”, înconjurat de flori şi a cărui talie incredibil de subţire, cu şolduri înguste şi umeri laţi, reprezenta un fel de ideal al corpului bărbătesc.

— Frumos bronzat regele-preot, nu-i aşa? spuse Philippe aplecându-se pentru a depune pe obrazul Inesei un fel de sărut de împăcare.

— Este ridicol…

— Dar nu te lăsa înşelată. Nu este vorba despre bronzare, ci de o culoare convenţională pentru reprezentarea bărbaţilor. Femeile sunt pictate cu o piele foarte albă şi, chiar dacă probabil asta te şochează, sunt îmbrăcate în rochii largi cu volane care le lasă sânii în întregime descoperiţi.

— Aşadar, aceste femei n-aveau nicio grijă? întrebă ea străduindu-se să fie naturală.

— Poate se temeau şi ele de soare, ca tine?

— De soare?

— Da, Marjorie ne-a spus aseară că nu poţi rezista să te expui la soare prea mult timp. Totuşi, de peste o oră cel puţin, iată-te printre greieri. Iar soarele este la apogeu…

Soarele. Trebuia neapărat să se adăpostească, altfel accidentul din ajun se va repeta, dacă nu se întâmplase deja.

Chipul său va reacţiona şi în acest caz nu va mai putea ascunde că trăsăturile sale atât de fermecătoare nu erau decât capodopera unui chirurg estetician… Înţelese că voia în special să-i ascundă adevărul lui Kervonnec, dar el era aici, nepăsător şi bine dispus… În panica sa, nu ezită să joace teatru…

— Mă… mă simt rău, du-mă înapoi la autocar… Te rog…

Îl luase de braţ şi vorbea cu însufleţire.

El rămase nemişcat, vizibil neîncrezător şi căutând cu siguranţă motivele schimbării sale de atitudine.

— Ar trebui să fii mai rezonabilă, spuse el.

— Dar te asigur…

— Oricum, capriciile nu adăugă nimic frumuseţii tale stranii, draga mea Ines. Pentru nu ştiu care tainic motiv, îţi faci un deserviciu cu o surprinzătoare lipsă de tact…

— Nu este vina mea dacă deodată mă simt rău. Am rămas atât de mult timp expusă căldurii…

— Ei bine! Eşti ca toate acele fermecătoare guralive care îşi schimbă toaleta de trei ori, pe Ulysse. Numai chipul tău este unic, în schimb comportamentul este de o banalitate decepţionantă.

— Ce ţi se pare atât de suspect la faţa mea? întrebă ea, descumpănită de aroganţa şi severitatea interlocutorului său.

— Este perfectă şi o ştii, cu siguranţă. Aşadar, de ce faci pe naiva?

Ea încercă să schimbe atmosfera remarcând.

— Elevele se miră probabil de absenţa ta! Le-ai promis explicaţii.

— Mă voi întâlni cu ele. Nu le-am uitat.

— De altfel, este mai uşor să te faci admirat ca profesor, decât ca bărbat, adăugă ea cu ironie.

— Insinuezi că nu sunt gentleman? Asta face fără îndoială parte din conformismul tău…

Ea îi întoarse deja spatele şi porni pe drumul de întoarcere, fără să răspundă când el o interpelă râzând:

— Frumoasă doamnă! Aceasta valorează măcar greutatea sa în aur şi o lăsaţi arheologilor?

Era din nou în faţa ei. Flutura tabachera care îi alunecase pe pământ. Înainte de a i-o înapoia, privi o clipă cu atenţie blazonul:

— Pe scurt, bijuterie de familie?

— Într-adevăr, mi-a dăruit-o soţul meu.

— Este aşadar adevărat că există şi un conte de Coucy! Nu s-ar spune, văzându-te atât de cochetă în lipsa sa.

— Este mort de un an, domnule, replică tăios Ines.

— Probabil a plecat cu multe regrete, lăsând o atât de încântătoare soţie!

— Eşti realmente odios!

— Şi de ce?

— Abuzezi de slăbiciunea, oboseala, descumpănirea mea trecătoare.

El o privea curios şi-şi reproşa că stătea de vorbă când ar fi trebuit de mult timp să-l lase acolo. Soarele era sufocant. Se părea că asta n-o făcea să sufere pe această esplanadă unde reverberaţia sa era totuşi orbitoare.

— Te credeam în întrerupere de fidelitate conjugală pe acest vapor luxos şi erai mai degrabă în întrerupere de văduvie… În realitate, profilul tău m-a intrigat încă din prima seară; n-am văzut niciodată…

— Încetează să vorbeşti despre chipul meu, îl detest, izbucni ea deodată, cu ochii în lacrimi. Şi încetează să-ţi baţi joc de mine şi ajută-mă să mă aşez la umbră!

Rezistenţa îi cedase. Din nou o cuprinsese frica în faţa acestui bărbat care o făcea să-i accepte obrăznicia, judecăţile severe şi sărutările.

— Nu te enerva, spuse el calm. Te voi aşeza sub măslinii de la intrare.

— Nu…

Dar, el o ridicase de la pământ şi, grăbind pasul, străbătu sala de audienţe şi se întoarse în direcţia curţii de onoare.

Curând, fu aşezată sub copaci.

El se aplecă pentru a o observa mai bine.

— Aşadar, nu te simţi bine cu adevărat? Cine poate să ştie vreodată? Dacă nu erai atât de misterioasă…

— Lasă-mă acum, îi ceru ea.

El se ridică în tăcere şi se îndreptă în pas vioi spre apartamentul regelui…

Ines închise ochii. O briză plăcută aerisea partea aceasta a platoului. Umbra era răcoroasă.

„Kervonnec este oare un play-boy obişnuit sau avea şi el vreo rană secretă?” se întrebă ea, deja mai puţin iritată împotriva lui.

Înclină spre cea de-a doua ipoteză, dar se acuză de indulgenţă. Putea oare ajunge la o asemenea judecată doar dintr-o atracţie fizică oarbă?

„Va trebui să ne căsătorim foarte repede, îi spusese Hubert, astfel mama ta se va putea îngriji liniştită. Nu va mai avea de ce să-şi facă griji în privinţa ta”.

Asta se petrecuse cu câteva luni mai înainte. I se părea că trecuseră secole de la acea primă neînţelegere între Hubert şi ea.

Ca şi Kervonnec, ştiuse să fie seducător, dar ceea ce ea luase drept generozitate nu fusese decât un calcul înspăimântător.

Putea oare totuşi să-i poarte ranchiună unui biet mort? Nu-i făcuse decât rău. Imediat după sosirea la clinica elveţiană, mama sa trimisese scrisori vesele şi pline de speranţă. Fusese atât de fericită în timpul ultimelor trei luni… Nu înţelesese că va muri. Această fericire a mamei sale i-o datora lui Hubert de Coucy, căsătoriei sale cu el… Restul trebuia să uite, să ierte.

Când îşi va regăsi echilibrul, se va obişnui cu noul său chip, va accepta să fie o femeie foarte frumoasă şi dorită…

Indiscutabil, comportarea sa cu Kervonnec nu era decât o consecinţă a slăbiciunii sale şi acest seducător de salon îi ghicise fără îndoială vulnerabilitatea.

— În orice caz, nu este foarte bătrână! exclamă deasupra ei o voce tânără.

— Femeile astea au destui bani pentru a-şi reface faţa! Pun pariu că are cel puţin treizeci de ani!

Ines rămase pe loc, nemişcată, uluită de comentariile care ajungeau până la ea şi al căror subiect era, fără îndoială. Două eleve ale lui Kervonnec încercaseră să viziteze palatul de vară singure şi se întorceau… Vocile lor ajungeau perfect până la ea.

— În plus, trebuie să fie complet ignorantă. N-a venit nici măcar până la palat, a rămas în sala de intrare.

— Nu-i rău, totuşi…

— Chipul este uluitor, dar ce femeie sclifosită cu leşinurile ei!

— Poate acest gen de femeie…

Cele două tinere înaintau acum deasupra locului în care se afla Ines, dar distanţa reală, le înşelă. Nu bănuiau că puteau fi auzite.

— Şi crezi că va reuşi în micul său joc?

— Este clasic. Şi totuşi, ai auzit ca şi mine ce spune el despre acest gen de femeie?

— Da, îmi amintesc! Ne-a prevenit înainte de îmbarcarea la Veneţia: „Domnişoarelor, vom naviga cu nişte specimene destul de îndoielnice ale omenirii. Dacă am fi avut de ales, v-aş şi ferit de compania acestor paraziţi. Vaporul nostru este plin cu oameni foarte bogaţi şi preocupaţi de persoana şi de viaţa lor”.

— Ia te uită! Se ridică!

Ines nu ţinea să audă mai mult. Tocmai primise confirmarea temerilor sale şi înţelesese motivele atitudinii lui Kervonnec faţă de ea. Ceea ce-l împinsese să încerce să o seducă era dispreţul şi nu plăcerea jocului.

„Să încerce” Oare nu reuşise deja în parte, deşi ea se străduia încă să-l ignore? Niciodată înainte, nu suportase o asemenea tulburare în braţele soţului său…

— Trebuie să ne grăbim să-i întâlnim, Agnès. Sunt deja în teatru. Repede!

Cele două adolescente se avântară şi Ines reperă silueta graţioasă a frumoasei brunete al cărui păr, în fuga sa îi lovea cu mândrie talia.

La douăzeci şi patru de ani, ea avea impresia că aparţine deja altei lumi decât cea a acestor fete de aproape optsprezece ani.

Fu fericită s-o vadă apărând, la jumătatea drumului, pe Marjorie care înainta spre ea, rotindu-şi larg braţele!

— Am văzut că m-ai părăsit, dar n-am vrut să fiu prea indiscretă şi bine am făcut, deoarece când l-am văzut pe domnul Kervonnec venind după tine, în sfârşit am înţeles!

Draga mea, ar fi trebuit să-mi spui!

— Dar de ce?

— Ei bine, spuse americanca zâmbind indulgent, nu bănuiam. Când mă gândesc la faptul că îţi atrăgeam atenţia că era un bărbat frumos!

— Oh, nimic important, se grăbi Ines să replice. Este necesară puţină distracţie în călătorie. O toană…

— Cum sunteţi voi, franţuzoaicele! exclamă Marjorie, care cu siguranţă avea tendinţa să generalizeze fără să se gândească. Noi suntem mult mai romantice. În locul tău, m-aş fi îndrăgostit nebuneşte.

— Domnul Kervonnec este ceea ce noi numim un bărbat întreţinut de femei, declară tânăra femeie cu o simulare de indiferenţă. Astfel de oameni, merită uneori o lecţie frumoasă.

— Un bărbat întreţinut de femei? Ai spus „un bărbat întreţinut de femei”, asta înseamnă că doamnele bogate îl interesează mai mult decât celelalte?

— Cu siguranţă, afirmă Ines fără să şovăie. Sunt numeroşi aceşti seducători prefăcuţi care încearcă să facă avere pe seama călătoarelor singure.

— Ce fericire că m-ai avertizat! exclamă Marjorie. Pe viitor voi fi mai atentă. Tinerii francezi sunt toţi nişte bărbaţi întreţinuţi de femei?

— Deloc, deloc, o corectă ea râzând fără să vrea.

— Mă gândesc la aceste sărmane micuţe care-l admiră atât de mult şi care-l cred Făt-Frumos.

— Linişteşte-te, ele sunt mai puţin naive decât ai putea să crezi.

— Oricum, de acum înainte voi privi în jurul meu cu mai multă rezervă.

Ajunseră la autocar.

De când părăsise Ulysse, pe Ines n-o duruse deloc genunchiul. Simţea că pe o încurajare, această primă victorie asupra stării ei şi că în acelaşi timp îi revin forţele, dar o mare mânie se aprinsese împotriva lui Philippe Kervonnec. Se hotărâse să contraatace şi să-l demaşte.

Dar spre marea sa ciudă nu-şi putu pune imediat în practică planurile, deoarece văzu grupul de fete, însoţit de profesor, suind într-un alt autocar, cel care-i va conduce la muzeul din Heraclion. Ea şi Marjorie se întoarseră direct pe vapor.

Fără îndoială, constatându-i absenţa, tinerele eleve ale lui Kervonnec vor trage concluzia că era şi mai ignorantă şi frivolă decât bănuiseră.

Totuşi, Kervonnec nu pierdea nimic din ceea ce-l aştepta, era hotărâtă.

Capitolul 3

Ines se hotărî să nu apară înainte de serata organizată de comandant pentru călătorii săi. Întorcându-se de la palatul cretan, se închise în cabină. În minte i se copsese un plan pe care aştepta să-l ducă la bun sfârşit pentru a-l ridiculiza pe Kervonnec şi să-şi regăsească în faţa pasagerului supărător, tot controlul.

În timpul orelor petrecute întinsă în pat, legănată de mişcarea regulată a navei care-şi reluase drumul spre insulele greceşti imediat la începutul după-amiezii, încercase să se lămurească, să înţeleagă ce i se întâmplase din acea primă seară în care, pe neaşteptate, văzuse apărând pe puntea luminată de lună, fantoma lui Hubert de Coucy.

Lupta încă împotriva ranchiunelor pe care moartea soţului său ar fi trebuit să le şteargă definitiv din sufletul ei.

La urma urmei, datorită căsătoriei sale, Ines îi putuse asigura mamei sale un sfârşit foarte liniştit. Sărmana femeie nu mai suferise şi, până la capăt, putuse fi ajutată să-şi păstreze speranţa că se va vindeca.

— Vei putea rămâne la Lausanne toată săptămâna, draga mea, îi spusese Hubert când pleca din Paris pentru a o vizita pe bolnavă. Mama ta va fi încântată. În ceea ce mă priveşte, voi fi probabil la New York. Prefer să te ştiu acolo decât singură aici.

Spunându-i asta, îi zâmbea conştient că o făcea să se simtă prost şi că-i întindea în mod deschis o capcană în care ea nu putea să nu cadă.

— Vezi că nu sunt chiar atât de despotic, adăugase el, luând-o în braţe…

Trebuise să tacă în primele trei luni de la căsătoria sa, atâta timp cât mama ei fusese încă în viaţă.

Hubert îşi dezvăluise jocul chiar a doua zi după

nuntă.

— Draga mea Ines, nu te-am ales de soţie numai pentru că ai farmec, probabil bănuieşti asta. Ceea ce m-a interesat a fost în special situaţia ta familială.

— Este… Este foarte generos din partea ta, răspunsese ea mai întâi, fără să prevadă urmarea conversaţiei. Îţi sunt recunoscătoare.

El izbucni într-un râs brutal şi rău care o făcuse să îngheţe pe tânăra femeie.

— Cine îţi cere recunoştinţă? Am rămas celibatar până la patruzeci de ani şi cunosc foarte bine femeile; toate infidele, complotiste şi frivole. Mi-am jurat să-mi aleg soţie într-un mod în care să se se simtă obligată faţă de mine pentru alte motive decât un sentiment, întotdeauna trecător. Trebuia să-mi poată datora mai mult decât situaţia, mai mult decât siguranţa, mai mult decât averea sa… Şi am găsit. În clipa în care te-am văzut, mi s-a vorbit despre neliniştile tale, despre sănătatea mamei tale.

— Ei, haide, glumeşti, ce vrei să spui?

— Văd, de fapt, că nu mă înţelegi. Eşti soţia ideală pentru un bărbat bogat şi blazat, care nu mai crede în nimic, dar vrea să-şi asigure urmaşi. Eşti destul de inteligentă pentru a-ţi da seama de avantajele unei asemenea poziţii…

Împietrită, nemişcată în faţa lui, îl ascultase pe Hubert încheindu-şi demonstraţia:

— Îţi adori mama. Eşti în stare să-ţi sacrifici viaţa pentru vindecarea sa. Te voi ajuta s-o faci fericită până la capăt. În realitate, nu mă iubeşti…

Încercase să protesteze. De fapt, era hotărâtă să aibă pentru Hubert afecţiunea şi respectul pe care le meritau generozitatea sa… El o oprise cu un râs trist.

— Nu. Nu te apăra. Suntem chit, vezi bine. Eşti soţia mea, vei fi mama copiilor mei. În ceea ce mă priveşte, nu voi schimba nimic în viaţa mea.

— Ce vrei să spui?

— Că un celibatar are obiceiurile, plăcerile, libertăţile sale.

Şi nu va renunţa la ele.

— Dar… Dar este un calcul odios…

— Mai degrabă un târg, o corectase el luând-o de talie şi trăgând-o lângă el. Îţi repet, o vei vedea pe mama ta de câte ori îţi va face plăcere, până la sfârşitul fatal.

Lăsând capul în jos, ea se supusese. N-avea de ales. Cum să-i anunţe bietei bolnave că trebuia să părăsească spitalul din Lausanne, că fiica sa fusese trasă pe sfoară de un cinic?

Esenţialul era ca muribunda să nu se îndoiască de nimic până la sfârşit.

Timp de trei luni, Ines se dusese în mod regulat la Lausanne, povestindu-i sărmanei femei fericirea sa imaginară.

Orbită de luxul cu care contele de Coucy îşi înconjura soţia, uimită de toaletele şi bijuteriile fiicei sale, bolnava se bucura fără restricţii, îi mulţumea ginerelui său, simţea pentru el un fel de veneraţie.

Când Ines revenes la Paris, Hubert o antrena în viaţa sa mondenă, o prezenta prietenilor şi chiar vechilor sale cuceriri, o ameţea cu ocupaţii frivole şi plăceri. În pofida dezgustului său pentru o asemenea situaţie, avea un fel de stimă pentru acel bărbat fără iluzii şi fără speranţe, dar în stare să obţină tot ceea ce voia prin cinismul său şi prin cunoaşterea sufletului omenesc.

Cu toate acestea, când mama sa murise…

Când îl va ierta oare în mod definitiv, pe cel care fusese în cele din urmă victima aroganţei şi durităţii sale?

Într-un anumit sens, Philippe Kervonnec nu greşise bănuind că un secret o chinuia pe Ines, dar n-avea nicio şansă să deţină într-o zi cheia.

Adormi la sfârşitul după-amiezii, epuizată de

eforturile memoriei şi sufletului său de a-şi găsi liniştea.

O trezi vizita medicului de bord. În orice caz, ţinea să fie demn de încrederea pe care profesorul Descamp i-o acordase.

— Păreţi mult mai în formă, admise el.

— Mă simt complet bine şi cred că voi progresa foarte repede acum când m-am hotărât să trăiesc normal.

— Prietenul meu Descamp pretinde întotdeauna că o croazieră este o formulă ideală de convalescenţă. Nu sunteţi prima clientă pe care m-a trimis-o. După o încercare, este bine să te afli printre necunoscuţi.

Îi zâmbea cu amabilitate, privind-o cu o evidentă simpatie.

„Fără îndoială, se gândeşte că întâlnirea frumosului Kervonnec a contribuit enorm la transformarea mea, se gândi ea cu amărăciune. De un an, sunt sigură că apariţia unui bărbat în viaţa unei femei este cel mai ades o catastrofă. Dar îşi reproşă imediat că o clipă, putuse considera întâlnirea sa întâmplătoare ca pe o „apariţie” a lui Kervonnec în viaţa ei.

Pierdută în gândurile sale, îi dădu totuşi în mod amabil replica medicului şi acesta putu să plece pe deplin liniştit.

„Serata comandantului va începe cum a fost prevăzut la orele douăzeci şi două, cu un spectacol de balet”, se auzi vocea plăcută a gazdei.

Ines de-abia aştepta să asiste la serată în toată strălucirea sa.

Pentru că toată lumea fusese de acord s-o găsească frumoasă de când îşi pierduse adevăratul său chip, se va folosi de acest avantaj pentru a-l demasca pe Kervonnec.

„Între noi doi, murmură ea punând mâna pe trusa de machiaj. Vom vedea cine va fi cucerit”.

Pielea netedă şi întinsă primea admirabil cea mai mică atingere, care-o punea în valoare. Stupefiată, Ines se

lăsă prinsă în joc, îşi mări ochii, perseveră asupra obrajilor, îşi puse în valoare irisul albastru cu nuanţe de verde şi mov.

Când Majorie ciocăni la uşă, tânăra femeie tocmai îmbrăca o rochie care-i lăsa spatele ei umerii goi.

— Dumnezeule! Eşti o adevărată zeiţă! Ce noroc să fii atât de frumoasă! Mi-ar fi plăcut atât de mult! De ce n-ai făcut film?

— Pentru că n-am talent deloc, draga mea Marjorie şi eşti foarte frumoasă în acest veşmânt indian.

Americanca era înfăşurată cu pudoare într-un material în falduri, cu linii imprecise, care îi ascundea corpolenţa.

— Comandantul va fi curând acolo, remarcă ea şi această perspectivă părea că-l impresionează.

— Nu sunt complet gata, ci sunt foarte mulţumită că ai venit, ia loc şi serveşte o răcoritoare din frigider…

— Oh, nu! Când te văd atât de suplă, doresc să slăbesc şi băuturile cred că au efect contrar. Bineînţeles, rochia ta este de la Paris! Domnul Kervonnec trebuie să fie foarte mândru de tine!

— Nu-i da atât de multă importanţă, protestă uşor Ines punându-şi inelele.

— Tocmai vorbeam adineauri cu fetele despre tine.

— Sunt atât de geloase pe idolul lor…

— Le-a spus că te afli probabil pe acest vapor din motive secrete şi că vrea să încerce să descopere adevărul. Desigur, a inventat asta pentru a le potoli glumele.

— Care, bănuiesc, erau probabil destul de crude!

— Oh, noi am lucrat în special. La întoarcerea de la muzeu, domnul Kervonnec ne-a făcut un curs despre vechea Grecie…

— Ce savant!

— Am luat notiţe timp de mai mult de o oră. Ceilalţi călători au venit în jurul mesei noastre pentru a-l asculta.

Vorbeşte atât de bine. Te voi ajuta să-ţi închizi colierul…

— Mulţumesc. Este puţin cam dificil.

— Este magnific. Avem norocul să trăim într-o epocă în care se reuşesc să se facă asemenea imitaţii!

— Dar Marjorie, acesta nu este o imitaţie. Dacă familii a Coucy te-ar auzi, ar fi foarte ofensată.

— Ce? Toate aceste diamante sunt veritabile?

— Da, spuse Ines amuzată, dar nici ţie nu-ţi lipsesc bijuteriile…

— Oh, ale mele sunt toate false, protestă americanca, ale cărei braţe şi decolteu străluceau.

— Nu mi se pare o mare diferenţă, remarcă tânăra femeie râzând.

— Cât sunteţi voi, franţuzoaicele de imprudente. Dacă te fură cineva…

— Apartamentul meu poate fi devalizat; la fel şi seiful de la bancă…

— Da… Cum spuneai… Bărbatul care trăieşte de pe urma femeilor?

— N-am spus că este un hoţ, o corectă Ines. De altfel, ar fi atât de repede descoperit…

— Ar putea avea un complice la bord…

— Ce imaginaţie!

— De fapt, spuse Marjorie ridicându-se, de ce nu te vedem niciodată la masă? Micuţele sunt foarte decepţionate.

— Micuţele?

— Da. Elevele, compatrioatele tale.

— Nu cred că le lipsesc prea mult scutindu-le de prezenţa mea.

— Dar le lipseşti de dragul lor profesor, remarcă cealaltă ameninţând-o râzând cu degetul.

În mod spontan, fu tentată să restabilească adevărul, dar se răzgândi. Această veste inexactă nu-i displăcea şi

servea planului său.

— Prefer să mănânc în cabină, atâta tot, făcu ea cu rezervă.

— În sfârşit, în seara aceasta vom fi toţi împreună şi sper că va fi plăcut. Nu sunt multe atracţii, dar orchestra este excelentă, vei vedea.

— Nu ştiu dacă voi putea dansa, oftă Ines.

— Din cauza genunchiului?

— Da. Totuşi, voi încerca.

— Domnul Kervonnec va şti să te încurajeze.

— Oh, Philippe va face ce vreau eu, exclamă ea indiferentă, însă pot dansa şi cu alţii!

— Valsează minunat, aproape că nu mai este nimeni ca el.

Şi la acest dans te potriveşti probabil foarte bine cu un bărbat atât de romantic… Mama ta este la fel de frumoasă ca tine?

— Mult mai frumoasă, răspunse ea automat.

Şi era adevărat, sau cel puţin fusese multă vreme. Dar acum, ce-ar crede ea despre noul chip al fiicei sale?

— În orice caz, probabil este mândră de tine.

— A murit, acum un an.

— Dar în acest caz, draga mea, eşti singură pe lume? Domnul Kervonnec ne-a informat că eşti văduvă…

— Într-adevăr. Viaţa m-a făcut să descopăr multe lucruri în puţin timp şi am învăţat să n-am încredere în sentimente şi proiecte.

— Ce concluzie înţeleaptă! exclamă în spatele celor două femeie o voce bine cunoscută de acum. Orice pretexte sunt bune pentru a justifica egoismul!

— Eşti întotdeauna atât de sigur, domnule Kervonnec, îl ironiză Ines. Indiscutabil, încă un efect al intuiţiei?

— Oh, dar eşti mult mai în formă ca de dimineaţă! Dar e Marjorie a noastră, care este de neînlocuit, te-a

ajutat?

— Poate. Şi de asemenea o după-amiază de singurătate.

— Nu vă certaţi, îi rugă Marjorie, să mergem mai degrabă s-o salutăm pe gazda noastră, care şi-a pus toate decoraţiile ca să ne primească.

În uniforma sa albă, comandantul de pe Ulysse era strălucitor. Îndreptându-şi cu mândrie talia, dădu capul pe spate, câştigând astfel câţiva centimetri. Strângerea sa de mână era viguroasă.

Cu toate acestea, când o salută pe Ines, privirea i se încălzi, se ridică pe vârful picioarelor şi-i şopti confidenţial. „O reţin pe cea mai frumoasă călătoare pentru primul dans!”

— Este hotărât, comandante, răspunse ea cu voce tare, încântată că profesorul, care o urma, putuse auzi:

— Iată masa micuţelor. Sunt bine aşezate, spuse Marjorie; suntem la marginea pistei.

Ines de Coucy şi Philippe Kervonnec mergeau unul după altul traversând sala de bal imensă. Se instalară alături pe bancheta imensă rămasă liberă.

— Vom bea şampanie, domnule, spuse una dintre tinerele fete.

— Cu atât n-ai bine, vom fi şi mai bine dispuşi.

Tânăra Agnes purta o încântătoare rochie roşie şi-şi împletise părul lung, negru în stil „cretan”.

— Este exact coafura zeiţei cu şarpele pe care am văzut-o la muzeu, nu-i aşa, domnule? întrebă ea întorcându-se pentru a-şi pune în valoare linia graţioasă a gâtului.

— Ai un mod plăcut de a trage folos din lecţiile mele, Agnes, răspunse Kervonnec zâmbind. Trebuie să recunosc că este foarte reuşit.

— Şi coafura doamnei de Coucy, domnule, în ce stil este? întrebă tânăra persoană, privindu-şi victima cu

ironie.

— O coafură foarte pariziană, nu-i aşa? răspunse Marjorie.

I-am spus deja, dar bineînţeles, pentru a o purta, trebuie să ai un chip la fel de perfect şi frumos…

— Este o certitudine că asemenea îndrăzneli sunt rezervate femeilor frumoase, întări Kervonnec, ce părea hotărât să fie amabil.

— Mulţumesc, răspunse Ines, cred totuşi că ar fi de dorit ca pe viitor să mă tund mai puţin scurt…

Se mira că minţea cu atâta uşurinţă. De ce oare declanşase această serie de secrete în legătură cu un accident de care totuşi nu era responsabilă, ci fusese mai degrabă victimă?

— Acceptaţi să dansaţi? întrebă Kervonnec.

— Desigur.

— Atunci îmi acorzi…

— Nu pe acesta, făcu ea râzând, deoarece este promis… De altfel, iată-l pe comandant!

Acesta îşi croia drum prin mulţime pentru a-şi găsi partenera.

— Bravo! spuse Kervonnec, ironic, după Dumnezeu, el este stăpân aici!

— Veniţi domnule, spuse Agnes ridicându-se cu vioiciune, voi fi încântată s-o înlocuiesc pe doamna de Coucy!

Trebuie să fii foarte tânără şi foarte zăpăcită să te comporţi astfel, se gândi Ines plecând la braţul comandantului. Ea nu-şi amintea să fi avut această fericită nepăsare nici când era încă la vârsta tinerei fete.

Cele două perechi ajunseră împreună pe ringul de dans.

Micul comandant, în pofida baretei impresionante de decoraţii care-i împodobeau haina, nu avea o mină prea bună, deoarece Ines îl depăşea cu un cap. Părea că se

învârte în jurul partenerei sale ca un caniş. Tânăra femeie se enervă în mod exagerat după părerea sa, urmărind dialogul vesel care se stabilise între Kervonnec şi partenera sa.

Când reveniră la masă, se aduse şampania. În ciuda bunei dispoziţii generale, Ines aştepta cu nerăbdare întoarcerea pe ringul de dans, sperând ca de această dată să se afle în braţele lui Kervonnec. Dar acesta, după primul spectacol de balet, invită pe altă elevă şi plecă fără o privire spre frumoasa contesă.

„A înţeles că i-am sesizat jocul. Ştie că sunt hotărâtă să-i dau o lecţie… şi a luat-o el înainte…”

Ciudă, mânie, nelinişte îi îmboldiră atunci sufletul, fără a putea măcar un singur minut să piardă din vedere silueta degajată ce evolua printre dansatori.

Un tânăr neamţ veni s-o invite. Refuză automat şi îşi regretă reflexul, dar prea târziu…

Timp de mai mult de o oră, Philippe se consacră fermecătoarei sale clase. Elevele sale reveneau, fiecare, cu ochii strălucitori, cu zâmbetul pe buze şi vizibil de acord să nu-i adreseze lui Ines decât priviri triumfătoare.

„Ar trebui să mă ridic şi să plec”, se gândi ea.

Dar rămase aşezată, incapabilă să renunţe, speriată de proporţiile pe care le lua interesul său pentru „bărbatul întreţinut de femei”.

— Aşadar, nu dansezi, îi spuse el în cele din urmă, cu un zâmbet nevinovat. Comandantul este foarte infidel!

— Mă supără genunchiul, atâta tot, firmă ea. Ar trebui să mă întorc, ar fi mai rezonabil.

— Nu poţi face asta, protestă Marjorie…

— Mă duc să iau măcar puţin aer pe punte. Poate după aceea îmi voi reveni…

— Cum vrei, exclamă indiferent Kervonnec ridicându-se încă o dată pentru a o duce pe ringul de dans pe cea mai blondă dintre tinerele franţuzoaice. Ines se află din

nou pe punte. Aerul era rece. Se înfioră în rochia uşoară, dar nu dădu deloc atenţie acestui amănunt, atât era de preocupată şi de umilită. Sperase să-şi ia o revanşă faţă de slăbiciunea sa din zilele precedente şi să-i arate lui Kervonnec faptul că putea fi în acelaşi timp dorită şi indiferentă. Avea un adversar mai subtil. De asemenea poate, într-un anumit fel, purta în ea însăşi elementele înfrângerii sale.

Rămase mult timp rezemată de bastingaj, cu faţa oferită brizei din larg. Totul era întunecat în jurul ei. Câteva stele de pe cer interveneau cu nostalgica lor licărire. Zgomotul etravei ce tăia apa avea ceva trist şi pulsant.

Petrecu o jumătate de oră în această confuzie. Apoi, tinereţea şi o reacţie de mândrie o înclinară să încerce din nou să acţioneze. Se îndreptă, hotărâtă să se întoarcă în salonul din care fugise în mod laş.

Când porni spre interiorul vaporului, îl văzu. Nemişcat într-un colţ al punţii, părea c-o priveşte insistent.

Stupefiată, tulburată, rămase încremenită ca o graţioasă statuie în rochia ce flutura. De cât timp oare dura această înfruntare?

Dar orgoliul lui Ines de Coucy reuşi s-o facă să-şi depăşească emoţia.

— Nu mai dansezi? îl întrebă.

— Detest să dansez, murmură el, înaintând încet spre ea.

— S-ar fi putut jura contrarul văzându-te adineauri atât de atent.

— Pură politeţe.

— În mod obişnuit nu eşti atât de politicos, continuă ea, cu voce tremurătoare, dar dornică să evite între ei o tăcere mai tulburătoare decât un dialog banal.

— Îţi urmăream profilul, căutând să găsesc locul, între frunte şi nas, în care se situează punctul de armonie

pură.

— În acest întuneric?

— Te obişnuieşti cu întunericul.

Pentru că el continuase să se apropie în tăcere, acum umerii lor se atingeau, în timp ce priveau marea şi noaptea.

La această atingere, Ines regăsi farmecul ameninţător care o cuprinsese în prima seară şi care, indiscutabil, n-o mai părăsise de atunci.

— Dacă aş putea să aflu cine te-a speriat…

— Dar nu sunt speriată, protestă ea.

— Astăzi nu, ci în seara în care ne-am întâlnit; aş putea jura că s-a întâmplat ceva la apariţia mea…

Braţul îi înconjura tinerei femei umerii ce tremurau. Nu făcu niciun gest pentru a se elibera; totuşi, o parte din ea îşi reproşa cu tristeţe slăbiciunea.

— Poate-mi aminteai de cineva înspăimântător? exclamă ea cu un uşor râs prefăcut.

— M-am gândit de asemenea că te-ai fi putut preface speriată pentru a reuşi să mă…

— Pentru a reuşi să te seduc? După tine, fiecare femeie cu care te întâlneşti se îndrăgosteşte imediat de farmecele tale?

— Nu, dar cu noi, este sigur că lucrurile s-au desfăşurat aproximativ aşa?

Slăbise îmbrăţişarea şi ea se lăsă spre el, condusă de o oboseală şi descurajare care-i aduse lacrimi în ochi.

— Ce oare te împiedică să trăieşti?

Ea tresări. Era o întrebare bună, dar cum i-ar fi putut răspunde la ea? Murmură:

— Nici eu nu ştiu…

— Interesant, sublinie el pe un ton mai ironic. Depresia caracteristică, aşadar.

— Este deseori cazul privilegiatelor când sunt în

acelaşi timp bogate, răsfăţate şi ignorante.

— Într-adevăr, este deseori cazul; dar dacă indispoziţia ta provine dintr-o mare banalitate, chipul, tău, nu seamănă cu niciun altul şi din cauza lui, cel mai blazat dintre bărbaţi este tentat să se oprească pentru a încerca să înţeleagă.

— Nu vrea să vorbesc despre chipul meu. Revii fără încetare la el, fără să înţelegi că eu nu ţin nici măcar să fie apreciat…

— Haide, nu face pe naivul! Te pândeşti neîncetat în oglinzi. Chiar în seara aceasta te priveai în oglinda aşezată lângă masa noastră…

— Nu poţi înţelege, nici măcar nu încerca, ar fi mai bine.

Sunt mai sinceră decât crezi, nu-mi place chipul meu.

— Atunci oferă-mi-l, spuse el, luând-o brusc în braţe şi lipindu-şi buzele de ale sale.

Ea rezistă slab, în timp ce simţurile îi erau delicios chinuite.

Întunericul, singurătatea, o făcură să dorească să profite de o libertate aparte. Planurile sale de răzbunare dispăruseră de când Philippe îi acoperea trupul cu mângâieri şi sărutări. Într-o ameţeală, se arcui de imaginea din trecutul său: îl revedea pe Hubert, ameninţător şi taciturn… În acelaşi timp, o tulburare profundă punea stăpânire pe ea.

Nişte râsete înăbuşite îi despărţiră brusc. Două siluete distincte îi atinseră uşor în fugă…

— Sunt nebunaticele noastre.

— Sunt îngrozitoare, spuse Ines la capătul răbdării şi cu ochii plini de lacrimi. Este prea nedrept.

Şi se aruncă brusc la pieptul lui Kervonnec izbucnind în plâns.

El tăcu mult timp, surprins cu siguranţă de violenţa reacţiei sale.

— Până la urmă vei ajunge să fii luată în serios, remarcă el amuzat.

Dar Ines îşi pierduse controlul nervilor. Epuizată de eforturile pe care le realizase de trei zile, obosită, la capătul puterilor, se abandonă lacrimilor care-i permiteau să alunge din ea o parte a disperării.

— Dar în cele din urmă, de ce plângi? Aceste puştoaice nu sunt atât de rele. La vârsta lor se amuză cu uşurinţă dintr-un fleac.

Un fleac, tocmai o spusese şi fără îndoială exact aşa se gândea despre acest flirt ciudat cu o anumită contesă de Coucy, văduvă şi frumoasă, întâlnită pe vapor… „Un fleac…”

Dar vai, pentru ea era vorba de cu totul altceva, nu se mai putea îndoi după aceste minute în cursul cărora fusese gata să cedeze tuturor tulburărilor din trupul său.

— Dacă te-ai explica măcar o dată, Ines.

— Nu ştiu, nu pot, repeta tânăra femeie cu capul afundat în pieptul bărbatului; de altfel, nu mai ştiu nimic.

El o îndepărtă cu brutalitate, şi ţinând-o cu braţele întinse, o privea în ochi. Ea încercă să primească provocarea, dar lacrimile îi sporiră:

— Încetează, spuse el. Încetează imediat jocul acesta! Nu-ţi dai seama în ce măsură mi se pare de enervant şi lipsit de importanţă. Nu faci o dramă din faptul că eşti dorită, ar fi ridicol!

Deodată era sever. Ordinele scurte, aruncate cu o voce tăioasă, deşteptară în ea, încă o dată, amintirea lui Hubert. I se părea că aude vocea aspră a soţului său:

— Aminteşte-ţi că eşti soţia mea, Ines; nu-mi vei refuza nimic.

Dar Hubert n-o tulbura; îi era în acelaşi timp teamă şi milă de el, dar trupul ei nu reuşise niciodată să răspundă pretenţiilor lui. Cu Kervonnec, se afla într-o situaţie nouă şi derutantă.

Philippe se întorsese. Umerii i se conturau în penumbră.

Erau din nou siguri pe puntea pustie... Îşi auzi cu stupoare propria voce ridicându-se în linişte:

— În seara aceea, mi-a fost teamă pentru că semănai teribil cu...

— Nu, izbucni el, găseşte altceva! Farsa cu asemănarea este puţin învechită, nu crezi?

Se afla din nou cu faţa la ea şi ochii înguşti desenau un ansamblu mai întunecat pe chipul frumos şi regulat. Ea îşi regăsi mânia şi puterile în acelaşi timp şi izbucni:

— Situaţia este ridicolă. N-ar fi trebuit să vii aici. N-am nimic să-ţi spun!

— Conformismul tău este cel care-ţi interzice să ai o aventură cu un bărbat care îţi place?

Spusese asta cu o voce dispreţuitoare. Ea se simţi ca biciuită:

— Aventurile mele mă privesc numai pe mine, spuse. Le am când doresc eu şi te asigur că nu sunt conformiste. De altfel, cum m-ai făcut cu amabilitate să remarc de trei zile, sunt destul de bogată şi destul de capricioasă pentru a arăta imaginaţia necesară. Drept cine te iei?

— Drept un adevărat profesor de limba greacă ce călătoreşte cu preţ redus şi nu poartă un nume mare în Franţa...

L-ar fi pălmuit pentru această replică obraznică, dar nu ea o căutase oare, lansând tot felul de minciuni în legătură cu viaţa sa?

— Placi mai mult fetelor tinere, consolează-te, îi răspunse.

— Sunt în stare să-mi dau seama când mă atrage o femeie şi când este atrasă de mine. Îţi repet, dacă rezişti este pentru că, fără îndoială, poziţia mea socială nu ţi se pare demnă de distracţiile tale precedente!

— Cunoşti atât de bine femeile!

— Destul pentru a nu mai avea încredere pe viitor. În legătură cu acest lucru, căsătoria m-a doborât până jos de tot!

— Eşti… Eşti căsătorit? întrebă Ines pe care această descoperire o tulburase mai mult decât ar fi crezut.

— Da. Cu o femeie proastă şi flecară care-ţi seamănă prin nervozitate şi fantezia caraghioasă. Nu iubea decât banii şi maşinile rapide.

— Ai spus „iubea”.

— Iată ceea ce va sfârşi prin a mă face în ochii tăi un monstru. S-a omorât la volanul maşinii sale, acum cinci ani.

Am avut norocul să n-o însoţesc în ziua aceea!

Contrar oricărei aşteptări şi oricărei rectificări, Ines de Coucy fu cuprinsă de un nestăpânit râs nervos. Această plăcere pentru maşinile rapide, această dragoste sinucigaşă pentru viteză! Era oare posibil ca amândoi să-şi găsească astfel libertatea şi pentru a se certa într-un mod atât de copilăresc pe puntea unui vapor în drum spre insulele greceşti?

— Sunt încântat că am reuşit să te înveselesc, remarcă el calm.

— Trebuie să mă ierţi… eu… viteza… Dar ai şti că şi soţul meu…

Dar râdea într-atât, încât nu mai reuşea să vorbească distinct. Aşadar, sărmanul profesor de limba greacă, atât de frumos şi atât de sigur pe sine, avusese iubiri nefericite. Ceva în ea se bucura în mod ciudat; simţea că o imensă uşurare.

— Mi-ar plăcea să iau parte la ciudata ta veselie, mai remarcă el.

— Îmi pare rău, cu adevărat rău, dar asta m-a înviorat, în ciuda unei serii de amintiri atât de neplăcute… Nu-ţi pot explica, nu m-ai crede. Dar cu siguranţă ţi-ai iubit soţia şi moartea sa…

— Nu ne-am iubit, niciunul nici celălalt, dar nu intenţionez să te distrez prea mult timp cu povestea vieţii ele.

— Dacă era o „femeie proastă şi flecară”, cum se pare că laşi să se înţeleagă, ar fi ales, ca mine, un soţ bogat şi cu titlu, interveni Ines.

— Ţi-am povestit asta doar pentru a te face să înţelegi că „femeile fâşneţe”, mondene, nu-mi sunt necunoscute. M-ar putea chiar interesa timp de câteva luni…

— Durata unei aventuri, de exemplu?

— Este exact ceea ce voiam să spun. În tinereţea mea, am avut ocazia să observ destule.

— Te crezi oare un Matusalem?

— La treizeci şi cinci de ani nu mai eşti cu adevărat tânăr, desigur, doar dacă n-ai trăit…

— În consecinţă, sunt asigurată de tinereţea mea veşnică datorită activităţii mele mentale limitate?

— Cine ştie? Dar tu reprezinţi pentru un bărbat o cucerire de invidiat, ceea ce nu este cazul tuturor celor ce-ţi seamănă.

— Şi interesez în mod special bătrânii domni ca tine, în lipsă de aventuri?

— Sau pe bărbaţii întreţinuţi de femei, dacă preferi.

Ines lăsă capul în jos. Indiscutabil, Marjorie folosise cu inocenţă termenul în faţa lui…

El râse, luând-o cu blândeţe de talie:

— Aşadar, tot şovăitoare?

— Eu… în realitate n-am avut asemenea aventuri, murmură ea, şi chiar niciuna…

— Pari aproape sinceră; fără îndoială, minţi mai bine decât celelalte…

Ea fu frapată de tristeţea ce trecu pe neaşteptate prin ochii săi. Şi el părea mai sincer… dar cu siguranţă, era o iluzie. Oare altă dată nu crezuse în generozitatea lui

Hubert de Coucy?

— Crezi că mint şi mai bine decât tine?

— Eu nu mint niciodată, îi replică el. Nu este nici folositor, nici eficace, aşa că la ce bun. Totul se termină prin a fi descoperit.

Va afla oare într-o zi că trăsăturile ei de fapt nu-i aparţineau? Că anumite puncte de pe tâmple, de pe obraji, nu-şi vor regăsi niciodată sensibilitatea? Şi ce va crede în acel moment, despre această falsă femeie frumoasă, opera unui chirurg talentat?

— Există adevăruri atât de îngrozitoare, încât este de preferat să le ascunzi…

— Dar în acest caz, remarcă el cu gravitate, a purta o taină foarte apăsătoare, mă întreb dacă este de preferat?

— Este cu siguranţă de preferat, afirmă Ines cu convingere.

Ca şi când îşi urma inconştient mersul gândurilor el continuă:

— Acea cădere de pe cal… Se pare că nu-ncetezi să te gândeşti la ea?

— Am fost zdruncinată zdravăn, spuse ea cu un zâmbet forţat. A fost destul de dură.

— Esenţialul în cazul tău era să nu-ţi zdrobeşti fermecătorul nas pe care ţi l-a dat natura; ai fi avut foarte mult de pierdut…

Fusese gata să-i răspundă cu brutalitate. „Dimpotrivă, se pare că aş fi câştigat mai mult”. Dar rămase în loc tăcută, vrăjită din nou de atingerea braţelor ferme trecute în jurul taliei. Dacă ar fi îndrăznit… dar ştia că nu va îndrăzni niciodată, din mândrie şi de asemenea din neîncredere.

— Eu consider întâlnirea noastră ca pe o experienţă interesantă, anunţă el vesel. N-avem nicio afinitate de gusturi sau de caracter, nimic nu ne apropie social sau sentimental şi totuşi sunt atât de atras de tine încât deja ţi-

am povestit din trecut.

Pentru ce oare folosea aceleaşi vorbe care-i veneau şi ei pe buze, dar pe care ea şi le reţinea? Era oare încă un efect al remuşcărilor faţă de Hubert? Acorda un sens exagerat fiecăreia dintre reflecţiile lui Philippe pentru a se pedepsi de moartea soţului său?

— Trebuie să mă întorc. Acum s-a făcut frig.

— Aşa este. Ai braţele îngheţate.

Îşi scosese deja haina şi o puse caldă încă pe umerii ei goi.

Ea tresări la această atingere, aproape la fel de plăcută ca pielea sa.

— Să ne întoarcem în salon, spuse el, brusc gânditor.

— Prefer să cobor în cabină. Simt nevoia să fiu singură.

— Îmi datorezi un dans…

Luminile salonului îi întâmpinau deja. Ea aruncă o privire în oglinzile mari şi fu surprinsă că tulburarea sa interioară, oboseala, nu lăsaseră nicio urmă pe trăsăturile sale. Chipul îi era calm şi neted ca de obicei sub buclele de aur…

Silueta lui Kervonnec se potrivea cu a sa.

Dar Hubert şi Ines de Coucy făceau şi ei, după părerea generală „o foarte frumoasă pereche” şi soţul său nu rata niciodată să remarce cu ironie:

— Suntem consideraţi foarte potriviţi, în ciuda tinereţii tale, draga mea, iată ceva ce mă măguleşte foarte mult, crede-mă.

— Dar nu avem nimic în comun, replica atunci tânăra femeie cu dispreţ…

Philippe tocmai rostise aceleaşi cuvinte. Era oare condamnată la greşeală, la prefăcătorie?

Se lăsă condusă pe ringul de dans unde Majorie, obraz lângă obraz cu unul dintre compatrioţii săi, avea pe chipul rotund un aer visător foarte nou.

Tânăra Agnes dansa de asemenea cu un însoţitor de vârsta sa. Pe măsură ce Philippe şi Ines se învârteau în jurul ringului, întâlneau tinerele franţuzoaice de care se ocupau tineri amabili…

— O oră de neatenţie şi şi-au uitat profesorul devotat, remarcă Philippe, vizibil înduioşat. Toate sunteţi la fel: infidele din fire.

— Trebuie să se apere. Eşti atât de posesiv şi de pretenţios, trebuie să devenim mai puţin vulnerabile.

— Soţul tău era un bărbat autoritar?

— Aşa se pretindea, admise ea, cu vocea tremurând la această evocare.

O strânse lângă el.

— Suntem destul de maturi pentru a recunoaşte legăturile care s-au înnodat între noi, fără să vrem, Ines…

Ea nu răspunse, dar închise ochii, rezemându-şi capul de umărul lui Philippe. Se aprinse din nou în braţele sale şi tremura ghicind emoţia împărtăşită de însoţitorul său.

Hubert voise să facă din ea o femeie experimentată, dar numai după trei zile corpul său părea că înţelesese brusc atâtea lecţii inutile până atunci şi care o revoltaseră.

— Eşti încă atât de tânără, spunea Hubert amuzat. Într-o zi, vei fi pentru mine o amantă irezistibilă… Va veni oare această zi? Venise? După moartea lui Hubert?

Totuşi, Kervonnec nu simţea pentru ea niciun sentiment deosebit, şi nu i-o ascunsese.

Ea însăşi, în pofida tulburării rămăsese suspicioasă, aproape permanent agresivă. Acest bărbat o descumpănea prin însăşi dorinţa care o făcea să se nască în ea, nelinişte necunoscută până atunci şi pe care nu era stăpână.

— Dacă ai vrea, murmură el lângă obrazul ei.

— Nu pot, răspunse prompt.

— Te voi conduce, hotărî el şi vocea devenise brusc încurajatoare, prietenoasă, aşa încât ea se lăsă deja

condusă spre luminile plăcute din hol. Totuşi, tremura încă, indiscutabil de frig, şi din cauza oboselii provocate de eforturile pe care le făcuse asupra sensibilităţii sale pentru a preîntâmpina dorinţa, a îndepărta o tentaţie atât de puternică.

Ce rămăsese oare din mânia şi neîncrederea sa? Înainta la braţul lui, susţinută, pe jumătate purtată de forţa acestui lup, care acum făcea pe mielul… sau îi era sincer milă de ea? Numai în cazul în care nu renunţase să vrea să creeze între ei o încântare.

Simţi lângă ea şoldul suplu, coapsa fermă sub pantalonii negri. Se eliberase oare de tulburarea sa, sau dimpotrivă, era deja singură cu această dorinţă care-i surprinsese simţurile?

— Şi acum, trec eu înainte. Scara este dreaptă şi treptele sunt înguste pe vapoare. Trebuie să fii prudent.

O altă voce, un alt bărbat, atent, aproape tandru, dar noua politeţe o făcea să se teamă de indiferenţă, aşa încât se surprinse regretând duritatea, agresivitatea raporturilor lor precedente.

— Ai cheia?

Ea cobora ca prin vis. O ceaţă îi dansa prin faţa ochilor, făcând ecran între trupul său şi umerii puternici, ceafa lată şi părul ondulat, care se ridicase în faţa ei, cu fiecare treaptă, un zid de apărare liniştitor şi în acelaşi timp de temut.

Odinioară, Hubert o precedase astfel pe scara casei lor de la ţară… Hubert… era foarte vinovată faţă de el… Evocă tristă cele câteva zile care urmaseră morţii mamei sale… El devenise complet diferit… mărturisise: „de câteva săptămâni, sunt sigur că te iubesc, sunt atât de nefericit, m-am jucat cu focul…”

În loc să-l ierte, să încerce să-l înţeleagă, ea îl ironizase, ascultând numai de ranchiuna şi de orgoliul său rănit.

— Te iubesc dar ştiu că întotdeauna îmi vei purta pică. Nu voiam să te iubesc, însă să ştii că sufăr şi îmi pare rău…

Dar această mărturisire n-o înduioşase. Dimpotrivă, îi vorbise despre despărţire, îşi strigase indignarea, amintindu-i de cursa prin care voise s-o înfrângă.

— Ai dreptate, răspunse el cu tristeţe, n-am nimic de spus în apărarea mea…

Acum, spre ea se întorcea chipul lui Philippe. Alungă imediat fantoma lui Hubert.

— Dă-mi cheia, voi deschide eu…

Apoi, ceaţa se îngroşă în faţa ochilor să-i; o groapă neagră, apoi ideea ciudată că pluteşti: „Şampania… Este din cauza şampaniei, nu mai sunt obişnuită…”

Capitolul 5

Raza de soare care intră în încăpere prin deschizătura perdelelor, ajunse până la pernă. Ines se întoarse.

Un sfert de oră mai târziu, lumina o atinse din nou; oftând, îşi proteja faţa cu amândouă mâinile şi deschise ochii; era întinsă în aşternut în furou. Totuşi, nu-şi amintea să se fi dezbrăcat şi culcat. Nu-şi mai amintea nimic de la intrarea în cabină, cu o seară înainte.

Ultima imagine pe care o avea în memorie era cea a lui Kervonnec, aplecat asupra încuietoarei.

Nu îndrăzni să se mişte de teamă să nu-şi amintească şi alte amănunte în legătură cu încheierea acelei seri.

Cu ochii mari deschişi, se uita ţintă în tavan, atentă să nu facă vreo mişcare. Totuşi, o mare panică o cuprinse: dac a Philippe Kervonnec abuzase de ea?

Rămase nemişcată o oră, complet apatică, incapabilă să lege între ele două idei. Cu noile evenimente, pierduse aproape noţiunea timpului şi a locului.

„Şocul a fost foarte dur. S-ar putea să mai aveţi încă mici crize de amnezie, câteva luni. Să nu vă neliniştiţi. Totul va intra treptat în normal…”

Însă ea îl revedea numai pe Kervonnec aplecat asupra ei, zâmbitor, calm şi aproape tandru. Apoi groapa, ceaţa…

Începând din ce moment oare, vocea sa atât de tăioasă se modificase brusc?

— Dă-mi cheia…

Cheia! Se aşeză deodată şi privi cu îngrijorare în jurul ei.

Cheia era pe noptieră. Aşadar, nu putuse închide cabina din exterior… Dar dacă n-o lăsase deschisă decât foarte târziu, ieşind din camera sa… Dimineaţa?

Dar era oare dimineaţă sau deja după-amiază?

Trebuia să afle. Totul era atât de confuz în mintea sa. Apăsă instinctiv pe butonul soneriei. Aproape imediat o bătaie discretă în uşă semnală sosirea stewardului.

— Intraţi, spuse ea.

Era un tânăr frumos, ca toţi angajaţii care frecventau culoarele cabinelor de lux. Zâmbea cu un aer liniştit, mulţumit de persoana sa.

— Doamna a dormit mult.

— Într-adevăr. Nu ştiu ce oră este… ceasul meu s-a oprit şi…

— Este ora treisprezece şi treizeci şi patru de minute, o anunţă el.

— Cum? Aşa de târziu?

— Doamna n-a cerut să fie trezită.

— Într-adevăr. Aş vrea o cafea şi nişte brioşe. Nu vreau altceva la prânz.

— Mai ales că astăzi, al doilea serviciu era avansat. Vom acosta într-o jumătate de oră.

— Unde?

— La Patmos! exclamă tânărul bărbat foarte surprins. De altfel, domnul Kervonnec ne-a recomandat să v-o amintim, dar cum n-aţi sunat…

— Domnul Kervonnec? Şi când a făcut această recomandare?

— Ei bine, în dimineaţa aceasta, spuse stewardul cu un zâmbet pe care ea îl considera îngrozitor de ambiguu.

— Foarte bine. Mulţumesc.

Era nerăbdătoare să rămână singură şi nu mai dorea cafea.

În cazul în care Kervonnec îl văzuse pe steward dimineaţă, însemna că… Da, fără îndoială îşi petrecuse noaptea lângă ea.

Era înspăimântată. Memoria îi reveni, parţial. Îşi amintea acum de conversaţia lor de pe punte şi

întoarcerea în salon.

Dansaseră şi, la un moment dat, avusese impresia că el încetase s-o mai judece cu ironie… Acum înţelegea mai bine această perfidă schimbare de atitudine. Cu câtă precauţie o ajutase să ajungă în cameră. Vocea era într-adevăr blândă, tonul aproape prietenos… Cât de naivă fusese încă o dată!

„Poate am băut prea multă şampanie, se gândi ea, dornică să se convingă că în niciun caz nu putuse consimţi…

Câteodată, şi Hubert încercase s-o îmbete… Oare ce fatalitate o abandona astfel unor bărbaţi fără scrupule? Şi ce slăbiciune de neiertat o făcuse să tolereze din prima seară aroganţa şi familiaritatea acestui bărbat?”

Se ridică şi făcu un duş foarte rece pentru a încerca să alunge toropeala care îi rămăsese în minte. La întoarcerea stewardului, era deja gata.

— Vom întârzia puţin, declară tânărul bărbat punând o tavă pe masă; trebuie aşteptate şalupele şi marinarii nu sunt niciodată grăbiţi la ora siestei.

— Şalupele? Pentru ce?

— Pentru a merge pe insulă. Ulysse rămâne în larg şi pescarii din Patmos vin să ia călători în şalupe.

Stewardul dispăru.

Fără niciun gest spre tavă, termină în grabă să-şi pieptene părul. Gesturile executate automat o ajutară să lupte împotriva panicii care o asalta treptat. Pentru prima dată din timpul sejurului său în spital, nu aruncase nici măcar o privire în oglindă.

De obicei, în momentul în care se trezea, dădea fuga să-şi examineze trăsăturile, să le studieze mimicile, să se obişnuiască până la urmă cu noul aspect. Probabil că în acea dimineaţă nu dorea să întâlnească imaginea celei pe car e Kervonnec o sedusese într-un mod atât de brutal.

Totuşi… Patul era aproape nedesfăcut. S-ar fi spus că

un singur trup, frânt de oboseală, se adâncise într-un loc şi rămăsese nemişcat toată noaptea…

Cu o fantezie care o înspăimânta, încercă să-şi imagineze trupul lui Philippe întins lângă al său şi descoperi că era mai mult tulburată decât revoltată de această eventualitate.

Era oare în curs să inventeze astfel o întâmplare conformă cu dorinţa sa secretă?

Dar stewardul îi vorbise pe un ton atât de firesc despre Philippe şi evocase fără nicio jenă conversaţia lor de dimineaţă… N-ar fi folosit termenul dacă ar fi fost vorba de noapte.

Era posibil ca memoria să-i refuze cea mai mică amintire?

Şi această amnezie nu era oare într-un fel o confirmare a ceea ce probabil se întâmplase între Philippe şi ea?

În timp ce orgoliul i se revolta împotriva acestui abuz de încredere, trebuie să admită de asemenea că această eventualitate o tulbura. Inima îi bătea la ideea că… Nu. Era imposibil. Chiar epuizată, ar fi reacţionat, s-ar fi apărat.

Dar până acum fusese cu adevărat capabilă să reziste, să-i refuze acestui bărbat seducător cel mai mic sărut? Fugise de mângâierile sale? Dimpotrivă, emoţionată, tulburată, se prefăcuse doar că le suportă, în timp ce o parte din ea le dorise, le savurase. Chiar şi în această clipă în care incertitudinea o chinuia, se temea în egală măsură de cele două ipoteze: ca el să fi plecat, ca el să fi rămas.

„Domnul Kervonnec mi-a spus să vă anunţ… Domnul Kervonnec…” De ce oare rostise rostise stewardul atât de firesc numele călătorului?

Ideea unei complicităţi între cei doi bărbaţi provocă în ea o tresărire a conştiinţei. Trebuia neapărat să afle…

Sună din nou.

De data aceasta, pentru a-l primi pe steward, stătea în picioare în mijlocul camerei, foarte dreaptă în rochia de bumbac albastră ca cerul, a cărei jupă largă îi punea în valoare fineţea taliei, graţia încântătoare a bustului.

— Doamnei nu i-a plăcut? remarcă tânărul bărbat privind tava intactă.

Ea nu răspunse la întrebare şi atacă, foarte distantă:

— Mi-aţi spus că cineva v-a cerut să mă anunţaţi despre sosirea noastră la Patmos?

— Da. Domnul Kervonnec.

— Şi… Cum de cunoaşteţi numele acestui domn?

— Pentru că, răspunse celălalt cu un zâmbet surprins, toţi de aici îl cunoaştem pe domnul Kervonnec; de altfel, îl şi iubim.

— De trei zile de când se află pe navă, aţi avut timp să-l apreciaţi?

— De trei ani!

— Cum? Este a treia sa croazieră?

— Aici, el nu este în croazieră, este acasă! Rămâne pe Ulysse timp de trei luni vara şi se ocupă de grupuri de studenţi.

— Ah, înţeleg, într-un anumit fel, este angajat ca ghid.

— Da, însă pentru că vrea el.

— El? Ce vreţi să spuneţi?

— Este fiul domnului Kervonnec!

— Bănuiam, într-adevăr că poartă numele tatălui său, replică Ines oarecum agasată, dar nu era cazul, dacă n-ar fi fost totuşi profesor de limba greacă!

— Haideţi, doamnă, dacă nu era fiul armatorului…

— Fiul…

— Ei da, spuse cu mândrie stewardul, cu un aer încântat de acest interogatoriu care-i dădea importanţă.

Domnul Kervonnec tatăl, Jean Kervonnec, este patronul nostru. Are mai multe vapoare…

Niciodată până atunci, Ines nu făcuse o apropiere între numele lui Philippe şi cel al celebrului armator care dispunea pe Mediterana de o flotă cu mai multe ambarcaţiuni de turism şi de comerţ.

— Poate doamna vrea să ştie mai multe? întrebă tânărul steward cu un zâmbet maliţios.

— Ba nu, deloc, puteţi pleca, ripostă Ines roşind.

În realitate, i-ar fi plăcut să pună mii de întrebări, dar zâmbetul ironic al tânărului bărbat o opri. Cu siguranţă, n-ar fi rezistat să nu-i dea socoteală fiului patronului său despre curiozitatea noii sale cuceriri.

Oare de ce minţise? Se prezentase ca un bărbat cu venituri modeste, care dispreţuia banii şi-i critica pe privilegiaţi. Şi iată că afla că era moştenitorul unei imense averi… Ce plăcere încerca în această înşelătorie? Dispreţul pentru avere nu-l împiedicase să folosească vapoarele tatălui său să seducă în timul verii tinere adolescente, conducându-le în jurul Mediteranei sub un pretext cultural… În realitate…

„În realitate, eşti extrem de feminină, îi spunea uneori Hubert, dar te aperi cu înverşunare în braţele mele, de orice sensibilitate. Eşti aşa de pornită împotriva mea!”

În acele momente Hubert avea un aer aproape triumfător.

Oare Philippe se amuzase la fel la ideea că putea abuza atât de uşor de ea? Practica în mod sistematic acest joc în timpul croazierelor? În acest caz, probabil că tocmai se felicita şi el pentru feminitatea sa! Şi asta îi va spori dispreţul pentru bogătaşele leneşe, călătorind pentru plăcerea lor sau pentru a-şi compensa plictiseala din escală în escală.

Se bătu cu putere în uşa cabinei. Ea se duse să deschidă:

— Ce seară, izbucni Marjorie, instalându-se fără fasoane pe patul desfăcut. N-aş fi crezut niciodată! Dar vin să-ţi cer sfatul.

— Mie! exclamă Ines cu o amărăciune pe care amabila americancă nu o putea bănui.

— Desigur. Am încredere în ţine de când m-ai avertizat şi Gregory Smith este poate un bărbat întreţinut de femei…

— Gregory Smith?

— Bărbatul cu care am dansat ieri toată seara. Are fabrici de mobilă în Florida…

— Domnul blond, cu părul tuns ca o perie?

— Exact, spuse ea cu un zâmbet înduioşat. Mi-a plăcut imediat, dar…

— Eziţi?

— Ştii, spuse Marjorie roşind, eu sunt o fată bătrână, parcă aşa spuneţi voi în limba franceză?

— Vrei să spui că n-ai fost încă niciodată căsătorită?

— Asta este. Tatăl meu îmi atrage mereu atenţia, spune că suntem bogaţi şi că tinerii sunt foarte interesaţi… Gregory caută o soţie de mult timp. Are cincizeci de ani…

— Nu-i arată! exclamă Ines.

— Asta i-am spus şi eu. Pe scurt, pretinde că imediat ce m-a văzut…

— A ştiut că vei fi tu sau nimeni?

— Voi franţuzoaicele, intuiţi atât de bine sentimentele altora! exclamă americanca vizibil impresionată de intuiţia noii sale prietene! Mi-a propus să luăm avionul spre Florida, imediat după sosirea la Atena.

— Să întrerupi croaziera? Dar este foarte romantic! O adevărată dragoste la prima vedere, aşadar?

— Eu nu sunt Julieta şi el nu este Romeo, oftă ea, şi nu ştiu ce să cred despre propunerea sa…

— Este un bărbat frumos, se grăbi Ines să facă

remarca, şi dacă vrea să te ia de soţie, nu este un bărbat care trăieşte pe seama femeilor…

— Există atâtea femei frumoase la bord. Mă întreb…

— Haide, Marjorie, îţi faci complexe de liceană. Poţi să placi multor bărbaţi!

— Philippe Kervonnec mi-a spus acelaşi lucru adineaori…

— Philippe?

— Da, am luat micul dejun împreună în sufragerie. El s-a trezit mult mai devreme decât mine. M-a încurajat când i-am vorbit. După el, Gregory nu poate şti cine sunt…

— Dar… Şi el, de unde ştia?

— I-am explicat eu însămi problema. Tatăl meu mi-a lăsat toată averea sa şi eu sunt cea care conduce uzinele. El trăieşte la Cannes tot anul…

— Aşadar, eşti foarte bogată, Marjorie?

— Da, recunoscu ea lăsând capul în jos. Avem aproximativ o mie de camioane de livrări… o afacere foarte mare…

— Dar dacă Philippe te-a liniştit…

— M-a sfătuit să am încredere, să nu mă gândesc mereu la averea mea, crede că este nesănătos să ai o asemenea teamă…

Este adevărat că domnul Kervonnec avea un aer atât de optimist în această dimineaţă, vedea totul în roz…

— Adevărat? remarcă Ines roşind, dar de data aceeaşi de mânie şi nu de emoţie.

— Da. Mi-am spus că fără îndoială ai un amestec în asta şi m-am bucurat, draga mea, erai atât de tristă când ai sosit pe vapor…

— Şi acum sunt mai puţin?

— Eşti mult mai în formă şi chiar şi mai frumoasă, dacă asta este posibil!

— Marjorie, eşti prea entuziastă!

„Pasagerii care doresc să viziteze insula Patmos şi mănăstirea sunt rugaţi să se adune pe punte. Şalupele îi vor conduce în port”.

— Vei merge? întrebă Ines.

— Nu. Gregory ar vrea să profităm de această escală care va goli vaporul de călători, pentru a vorbi despre viitorul nostru…

— Eu mă voi duce, spuse Ines pe un ton hotărât care o surprinse şi pe ea însăşi. Doresc foarte mult să cunosc insula unde Sfântul Ioan a scris Apocalipsa!

Părăsiră cabina împreună.

Cinci minute mai târziu, Ines de Coucy, rezemată de cabina şalupei, admira marea, cerul, colinele conturate la orizont şi înşiruirea de insule care anima peisajul. Alte ambarcaţiuni mergeau alături de a sa. Piloţii se interpelau în mod familiar în limba greacă. Pe una dintre şalupe, Ines îl zări aşezat la pupa şi stând de vorbă cu stăpânul, pe Philippe Kervonnec.

„O altă manieră de a-şi folosi cunoştinţele”, îşi spuse ea încercând să-şi alunge emoţia care-i făcea inima să palpite.

În realitate, nu se putea împiedica, de când îl văzuse, să nu-l spioneze cu curiozitate pe cel care, poate, îi fusese amant de-o noapte. Doar la această idee în ea se aprindea un incendiu de senzaţii. Soarele făcea să lucească părul negru, subliniind perfecţiunea profilului… Nu putea zări corpul bărbatului cu care noaptea trecută…

„Dau prea multă importanţă acestei întâmplări neplăcute, se dojeni ea. Dacă duceam viaţa multora din tinerele fete de vârsta mea, n-aş fi ajuns la căsătorie o neştiutoare şi poate, da, poate nu m-aş fi căsătorit cu Hubert, deoarece n-aş fi fost atât de uşor de înşelat de jocul lui. Trebuie să încerc să iau mai uşor o întâlnire pe care alte femei în locul meu, ar fi considerat-o doar picantă şi plăcută…”

Cu toate acestea nu se putea împiedica să-şi imagineze pieptul musculos, pielea bronzată, îmbrăţişarea lui Philippe. Îi va reveni vreodată amintirea acelei nopţi? Oare vorbise, făcuse mărturisiri? Ce făcuse în timp ce epuizarea şi poate ameţeala, o abandonase capriciilor acestui tânăr frumos obişnuit să seducă?

De altfel, i se părea aproape mai tulburător să nu-şi amintească, o parte din ea gusta misterul, neobişnuitul situaţiei.

În această incertitudine, privirea îi trecea de la peisajul liniştit la silueta lui Philippe, pe care distanţa o făcea puţin neclară. Amestecul de presupuneri şi amintiri, evocarea sărutărilor lor, apropierile pe furiş, o înfierbântau. Pentru a încerca să-şi revină, respiră adânc briza care-i lovea obrajii, tăindu-i respiraţia.

Deodată, Kervonnec se ridică şi făcu un semn larg. Ea întoarse capul. Atunci, auzi cuvinte întretăiate de vânt şi distanţă…

„Tu… fermecătoare… Elegantă…”

Indiscutabil, râdea din nou de ea. Rezistă tentaţiei de a se întoarce, nu trebuia să mai accepte, niciodată… pentru a scăpa de vocea lui Philippe se concentră asupra manevrelor pe care le făcea pilotul cu şalupa pentru a se apropia de digul portului, care ieşea în mare.

Patmos era de acum aproape. Satul etajat pe colină era orbitor de alb în lumină. Mai sus de aglomeraţie, mănăstirea din cărămidă de culoare închisă, încorona ansamblul.

Pe chei, era o cafenea mare cu terasă, ocupată de jucători de cărţi şi de domino care vor fi în curând înlocuiţi de consumatori mai puţin pitoreşti: pasagerii de pe Ulysse, cu aparatele lor de fotografiat şi veşmintele lor multicolore.

Indiscutabil, sosirea şalupelor le tulbura liniştea.

Doar în momentul în care vru să se deplaseze pentru

a părăsi şalupa, Ines de Coucy observă cu jenă că vântul din larg îi lipise jupa largă de corp, cu mult deasupra genunchilor şi că fără îndoială călătorise astfel o bună parte din drum. Se simţi roşind la ideea că Philippe remarcase incidentul şi chiar îl subliniase printr-o glumă. Putuse chiar să tragă probabil concluzia unei anumite intenţii din din partea sa?

Pentru a nu risca să se afle în prezenţa lui, îndată ce puse piciorul pe pământ, tânăra femeie se îndreptă spre centrul satului, lăsându-şi tovarăşii de călătorie să se adune în jurul autocarelor care îi vor conduce la mănăstire. Făcea mai bine să renunţe la această vizită decât să rişte să înfrunte iar un bărbat căruia ştia că era incapabilă să-i reziste, în ciuda ranchiunelor sale.

Curând, adăpostită de împletitura capricioasă de străduţe, Ines se simţi în siguranţă. I se părea că absolut nimic n-o va atinge în mijlocul acestui sat plăcut în care pereţii albiţi cu var, florile ce se căţărau pe faţade şi grădiniţele frumos împrejmuite, formau un univers poetic şi plăcut.

— Aţi venit pe insulă?

Se întoarse. Un bărbat tânăr, înalt şi blond era instalat pe un zid şi o interpela în engleză. El zâmbi. În spatele lui, în jos, era o păşune montană în pantă lină spre o casă joasă. O capră albă păştea liniştită sub un mic măslin.

— Nu. Sunt în trecere.

— Atunci, cu Ulysse?

— Da. Fac parte dintre invadatori.

— Ne-am obişnuit, spuse el, speram că sunteţi noua vecină.

O aşteptăm cu nerăbdare: este o englezoaică ce a închiriat casa pe care o vedeţi în faţa casei mele.

— Ce vilă frumoasă!

— Da. Vi s-ar fi potrivit foarte bine. Sper că adevărata

locatară să fie la fel de frumoasă ca dumneavoastră!

— Îmi pare rău că nu sunt eu aceea. Mi-ar plăcea şi mie să am o casă pe această insulă. Totul aici este este atât de liniştit.

El sări şi veni să se plaseze în faţa ei. Era înalt, robust, îmbrăcat doar cu un costum de baie şi ţinea în mână o mască pentru scufundări subacvatice.

— Mă duceam să mă scald, îi explică el.

— Este atât de frumos, remarcă Ines sobră.

— Şi totuşi, sunteţi tristă…

— Oh, nu! Nu sunt deloc tristă, protestă ea puţin contrariată, sunt doar puţin dezavantajată, merg greu…

— Un accident?

— Am căzut de pe bicicletă. O poveste prostească şi fără importanţă.

— Şi asta vă împiedică şi să înotaţi?

— Da, afirmă ea, încântată să aibă un motiv credibil de a-l îndepărta pe tânărul bărbat!

— Păcat. V-aş fi arătat plaja mea. Este puţin mai departe, de cealaltă parte a colinei şi trebuie întâi să urci, apoi să cobori…

— Într-adevăr îmi pare rău, afirmă Ines care, într-o oarecare măsură era sinceră. Cu un asemenea însoţitor liniştit, n-ar fi avut nicio problemă şi ar fi putut trăi câteva ore de relaxare.

— Sunteţi atât de frumoasă! declară el grav. Dar probabil vi s-a spus destul de des…

— Nu-i aşa? Într-adevăr, doamna este încântătoare, dar imaginaţi-vă că asta pare s-o enerveze! exclamă o voce de bărbat deasupra lor.

— Soţul dumneavoastră, cu siguranţă? spuse tânărul bărbat în şoaptă; îmi pare rău…

— Într-adevăr, spuse Ines tulburată de această apariţie bruscă şi doritoare să simplifice situaţia.

— Atunci, vă las, afirmă tânărul puţin iritat, nu-mi plac geloşii. Vă urez curaj!

Se îndepărtase deja.

Ea înălţă capul.

— De ce te amesteci?

— Pentru că mă priveşte! O cădere de pe cal, un accident de bicicletă! Ce imaginaţie!

Purta un trening alb din material pluşat, care-i punea în valoare chipul bronzat. Ochii i se încreţiră, mai înguşti, mai ironici ca niciodată.

Un reflex de mândrie o răscoli. Se hotărî să nu se lase iar umilită şi să pară şi ea la fel de degajată.

— M-ai făcut să ratez o idilă fermecătoare, declară ea amuzată. Un bărbat în fiecare port, asta este deviza mea!

— Şi o versiune pentru fiecare în legătură cu fermecătorul tău genunchi pe care îl arătai cu atâta uşurinţă adineauri, supunând marinarii greci la chinuri!

— Într-adevăr, o versiune pentru fiecare. De ce nu! Bărbaţii sunt naivi, cred tot ce li se spune. Tu nu m-ai crezut?

— Nu, făcu el sărind jos de pe stinghia pe care stătea, ceea ce-i smulse Inesei un strigăt involuntar de îngrijorare.

El aterizã teafăr şi nevătămat şi acum cobora în fugă cei câţiva metri care-l mai despărţeau de tânăra femeie.

— Eşti foarte emotivă, draga mea Ines.

— Nu-mi plac mişcările bruşte!

— Dacă-mi spărgeam capul pentru a te ajunge mai repede, ce-ai fi făcut?

— M-aş fi dus în sat să anunţ accidentul.

— Mulţumesc.

— Aş face asta pentru oricine.

Erau din nou faţă în faţă şi hotărârile Inesei se topiră.

Prefera să creadă că se răzbuna mai bine ţinându-i

piept, dar nu îndrăznea să-şi mărturisească faptul că era un pretext, un abili pentru a rămâne lângă Kervonnec.

— Aşadar, sunt deja scos din inima ta? întrebă el bine dispus.

Nu era oare o aluzie ironică la concesia ce o făcuse pentru el cu câteva ore mai înainte?

— Mi-ai plăcut timp de câteva zile, într-adevăr, răspunse ea făcând un efort ca vocea să-i rămână fermă.

— Şi am fost încântat de asta, crede-mă.

Astfel, el confirmă, crezând că acceptase îndrăznelile sale din timpul nopţii!

În acest peisaj liniştit la care se adăuga briza răcoroasă, iată că ea se simţea descumpănită, vulnerabilă, faţă de acest bărbat prea frumos, prea atrăgător.

— Nu te vei duce la mănăstire? o întrebă el ridicând ochii spre colină.

— Nu, dar presupun că mica ta clasă te aşteaptă acolo cu nerăbdare, cu blocnotesurile în mână, pentru a nu pierde nimic din explicaţiile tale?

— Astăzi, clasa mea este în pauză sentimentală.

Întotdeauna este aşa a doua zi după serata comandantului.

Ele au înnodat legături cu tineri cavaleri pe care-i vor uita în clipa întoarcerii lor

— Este neserios! Când trebuie să-ţi câştigi existenţa ca tine, instruindu-ţi aproapele, trebuie să ai mai multe scrupule…

El nu negă şi nici nu păru măcar să observe ironia din ton, dimpotrivă, când protestă era foarte serios:

— Dar îmi fac datoria cu conştiinciozitate. Ele ştiu mult mai multe lucruri decât la plecare, te asigur; dar ar fi un procedeu foarte neîndemânatic să le bombardez în fiecare zi cu date şi evenimente atât de vechi. Sunt tinere şi la urma urmei, în vacanţă!

— Am aflat din întâmplare că eşti un fel de specialist

al croazierelor culturale…

— Într-adevăr. Şi nu-mi este ruşine. Se pare că ţi-e necaz pe mine că prestez în societate o muncă onorabilă.

Aşadar, continua să mintă cu dezinvoltură. Aerul său modest şi sincer ar fi putut-o înşela mult timp pe Ines dacă n-ar fi cunoscut de acum adevărul. Kervonnec era un băiat de familie bună, care făcea pe intelectualul virtuos dar ocazional îşi petrecea noaptea în cabinele călătoarelor bogate.

— Am uitat să-ţi spun, adăugă Ines, în speranţa de a-l irita, că îmi aleg întotdeauna amanţii printre săraci, este mai amuzant.

— În acest caz…

— Mi-e teamă că nu eşti destul de sărac pentru gustul meu.

— Asta pentru a te folosi de autoritatea ta de femeie bogată?

— Poate. Noi suntem atât de capricioase, atât de vicioase.

— Încetează cu jocul!

El îşi pusese mâinile pe umerii însoţitoarei sale. La această atingere de acum familiară, ea tresări. I-ar fi plăcut să plângă la pieptul robust, dar reuşi totuşi să-şi revină. Un seducător de profesie îi tulbura simţurile, dar lupta…

— Lasă-mă! izbucni ea.

— Haide, Ines!

Vocea era calmă şi gravă, la fel de blândă ca în ajun, când o condusese cu atâta atenţie în cabină. Dar oare n-o făcea iar, pentru a o înşela mai bine?

Dar raţiunea şi regretul de a fi fost atât de slabă, fură din nou mai puternice. Se îndepărtă brusc de Philippe, îl respinse şi sfidând orice prudenţă, începu să alerge spre centrul satului, pe străduţa îngustă şi albă, sub soarele strălucitor.

Capitolul 6

Era prima ei victorie! Era totală. Nu se întorsese nicio clipă pentru a-i răspunde lui Philippe care o striga şi rezistă să nu se întoarcă din drum.

Aşezată în faţa digului ce înainta în mare; în cafeneaua pe care o remarcase la sosire, Ines îşi revenea. Poate foarte curând nu va mai fi femeia fragilă care se speria de orice, de la ieşirea sa din clinică. În timp ce-şi regăsea încet răsuflarea, era foarte fericită de revenirea puterilor şi de asemenea a mândriei sale. De ce oare nu intervenise acest reflex de apărare imediat, la prima întâlnire cu Kervonnec?

În spatele ei, în timp ce se străduia să se grăbească, vocea lui Philippe strigase:

— Ines! Genunchiul tău! Ines, nu uita că eşti încă fragilă.

De unde deţinea acest amănunt dacă nu din faptul că-i cunoştea cicatricea de pe corp?

Trebuia totuşi să recunoască, avea o reală îngrijorare în voce când o rugase să se oprească. Această neaşteptată solicitudine din partea unui bărbat atât de indiferent şi insolent de obicei, o încurajase chiar să-şi continue alergarea.

— O cafea grecească vă rog, fără prea mult zahăr…

Chelnerul îi zâmbi. Înţelegea limba franceză şi chiar o vorbea destul de bine.

— Noi spunem aici „metrios”. Aţi vizitat satul?

— Da, este foarte frumos.

— Aţi închiriat o casă?

— Nu. Din nefericire. Sunt cu pasagerii de pe Ulysse.

Zâmbetul chelnerului dispăru imediat. Nu-i reproşa asta.

Pentru locuitorii insulei, valul regulat de vizitatori strica în fiecare după-amiază destul de plăcuta oră de

siestă. Preferau străinii în stare să împartă cu ei pentru câteva săptămâni viaţa de pe insulă.

În timp ce-şi savura primele înghiţituri de cafea, îl văzu pe Kervonnec ajungând în piaţă. În mod vizibil, o căuta. Îi făcu plăcere să-l vadă mergând încolo şi-ncoace, întrebând pescarii care-şi reparau plasele, ducându-se pe zidul ce pătrundea în mare ca să vorbească şi cu proprietarii şalupelor ancorate în aşteptarea întoarcerii călătorilor de pe Ulysse.

Deodată, unul dintre marinari arătă cu braţul întins spre cafenea. Kervonnec urmări gestul din ochi şi cu siguranţă o zări, deoarece porni imediat pe drumul din direcţia terasei.

În trening, părea şi mai înalt şi mai atletic. La trecerea sa, femeile aşezate la mese îşi îndreptau privirea asupra lui. Simţi o ciudată plăcere.

— Este o minune că ai ajuns fără să te împiedici! exclamă el.

A fost o sfidare ridicolă şi periculoasă!

— Încetează cu aceste mici manevre, domnul Kervonnec, începând de ieri, cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

— Ba, dimpotrivă! De acum, îmi poţi vorbi fără să te mai ascunzi permanent în spatele unei măşti.

„De acum”, asta voia să însemne: „acum când am făcut dragoste”? Cât despre mască…

— O mască, sublinie ea ironic. Ce glumă elegantă!

— Nu-mi imaginam că te deranjează atât de mult. Aseară aveai mai multă încredere aşa că am dedus…

„Mai multă încredere”. Fără îndoială că, ameţită, vorbise şi îi povestise prosteşte nenorocirea sa unui bărbat care nu cerea decât s-o asculte. Aşadar, îi cunoştea secretul. Dar atunci, de ce continua s-o persecute?

— Pentru că nu mai am nimic să-ţi ascund, ar trebui să încetezi să mă urmăreşti, credeam că îţi plac doar

misterele, nu femeile.

— Mulţumesc pentru că ţi-ai amintit!

Întorsese totul în avantajul său şi, în clipa în care era sigură că este destul de puternică pentru a rezista, o dezarmase doar cu o reflecţie, cu un zâmbet în acelaşi timp arogant şi ironic, ce-l făcea să măsoare puterea pe care o păstra asupra ei.

„Şi dacă îl iubesc?”

Această idee o revolta. Nu iubeşti un bărbat care a abuzat de tine într-un mod atât de vulgar.

Cu toate acestea o curiozitate irezistibilă îi înlocuise deja indignarea. Fără să vrea, tânăra femeie îi privea admirator trupul lui Philippe, îi recepţiona gesturile, forţa lor calculată, uşurinţa lor. Astfel misterul schimbase tabăra. De acum, ea era cea care-şi punea întrebări. Oare ce se întâmplase în realitate în cabină? Profitase în mod laş de o parteneră inconştientă sau dimpotrivă, trupurile lor se căutaseră, se iubiseră, unite într-o plăcere comună?

Ochi îi măsurau silueta înaltă, remarcând încă o dată părul creţ şi negru de pe piept şi pe care treningul întredeschis îl lăsa să se zărească. Imagini tulburătoare îi reveniră. Simţi chiar atingerea părului de pe piept pe obraz în ziua în care o luase în braţe după ce căzuse la piscină. În acea zi, pieptul musculos păstrase picăturile de apă ca pe nişte stele sclipitoare.

Dorinţa o cuprinse din nou, în timp ce el lua loc în faţa ei şi chelnerul tocmai glumea cu el în limba maternă, cum faci cu un vechi prieten.

— Mă felicită că am ştiut să mă fac acceptat la masa ta. Te găseşte atât de frumoasă…

— Mulţumeşte-i din partea mea! Omagiile sunt necesare leneşelor de genul meu. Eu nu trăiesc decât pentru cuceririle mele, chiar trecătoare.

— Nu te face antipatică, pentru că nu eşti.

— Fiecare dintre noi se prezintă semenului sub

aparenţa pe care şi-o alege, tu eşti cel mai în măsură să mă înţelegi.

— Sunt cel mai în măsură să ştiu că eşti fixată pe o problemă imaginară, care îţi dă numai griji. Crede-mă, regret asta mult pentru tine.

Ei i se făcu din nou frică. Nu făcea aluzie la confidenţele pe care le-o fi făcut, în timpul nopţii lor comune?

Dar în timp ce-şi punea întrebări fără răspuns, supraveghea cu complezenţă chipul energic. Buzele ferme marcau ironia maliţioasă a expresiei. Această gură frumos conturată o fi oferit mângâieri trupului ei? Cât de ciudată era situaţia sa începând de dimineaţă. Philippe se afla în faţa sa şi totuşi nu era capabilă să îndrăznească măcar o întrebare care ar fi lămurit-o.

— Ce ciudată este situaţia noastră, remarcă el cu nonşalanţă lăsându-se puţin pe spătarul scaunului.

Ines tresări din nou. La ce se gândea oare, făcând această remarcă? Trebuia să pară că înţelege şi să intre în joc la fel de indiferentă ca el.

— Într-adevăr, se auzi răspunzând râzând, dar dacă te gândeşti mai bine, este de asemenea o situaţie clasică. Eu nu am nimic să te învăţ despre croaziere şi idilele trecătoare, pentru că eşti un obişnuit al acestor plimbări pe Mediterana.

Îl privea, provocatoare în aparenţă, dar în realitate atât de tulburată, atât de speriată de atracţia fizică pe care o păstra asupra sa, încât era gata să plângă.

— În tot cazul, sunt un obişnuit la mănăstire şi în Patmos.

Îţi propun să te conduc până sus. Pe insulă sunt trei şoferi de taxi, dintre care unul îmi este prieten. Este foarte mândru de talentele sale de ventriloc!

— Este ventriloc? exclamă Ines, amuzată fără să vrea de acest amănunt.

— Ei da!

Râdea şi el din toată inima. Fulgerător, ea se gândi că era minunat să râdă amândoi. Apoi întrebă:

— Cum ai putea să-l întâlneşti?

— Este acolo, spuse el, indicând interiorul cafenelei unde continuaseră, la adăpost de intruşi, două partide de domino.

— Ei bine, du-te şi caută-l!

El se ridică imediat. Ines ştia foarte bine că tocmai renunţase la toate hotărârile sale înţelepte în privinţa lui Philippe.

„Nu pot să vin la Patmos şi să nu văd mănăstirea”, se linişti ea cu o nesinceritate care n-o înşela decât pe jumătate.

— Iată-l pe prietenul nostru Tsavaras.

Ines salută un bărbat mai în vârstă care zâmbea cu amabilitate.

— Evident, spuse Philippe, nu ştii nimic! Ne va face un număr imediat ce vom fi în maşină şi va trebui să te laşi dusă.

— Promit, spuse ea.

— Şi pentru început, să mai luăm o cafea cu talentatul nostru şofer.

— Sper că ştie să şi conducă, glumi Ines pe care sosirea lui Tsavaras o eliberase în parte de tulburarea sa faţă de Philippe.

Şoferul făcea escapada nevinovată.

— Conduce foarte bine. Vei vedea. Ne va oferi o plimbare foarte frumoasă şi îţi promit că nu vei regreta că ai acceptat.

Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte în limba greacă.

Ines asculta cu plăcere acea intonaţie plăcută şi sonoră în acelaşi timp. Această conversaţie la care ea nu putea să ia parte o odihnea, îi permitea să-şi lase gândul să

zboare fără nicio ţintă.

O dată împărţită cafeaua prieteniei, urcară toţi trei în vechiul Buick al lui Tsavaras şi porniră în călătoria în jurul micilor golfuleţe şi a colinelor.

Ines n-avu deloc timp să privească peisajul şi îşi dădu seama încă o dată prea târziu, că Philippe Kervonnec înţelegea să se folosească de plimbare pentru a face să renască în ea toate farmecele dorinţei.

Fără un cuvânt, o atrase spre sine şi puse cu autoritate stăpânire pe buzele ei.

Cu amândouă mâinile prinse între degetele suple şi puternice ale lui Philippe, se lăsă să alunece spre spătarul scaunului şi întinsă, gusta plăcerea de-a se simţi topindu-se şi ruptă de realitate în faţa acestui bărbat pe care nu reuşea să-l deteste. Un fel de somnolenţă foarte plăcută pusese stăpânire pe mintea ei, îi cuprinsese şi trupul. Parcă ar fi căzut într-un nor de puf moale care o purta şi o legăna.

Hotărât lucru, lupta era inegală. Kervonnec, strecurându-şi braţul în jurul taliei sale, o ridică uşor pentru a o strânge lângă el.

Cu ochii închişi, recunoscu lângă pieptul său atingerea puţin aspră a materialului pluşat al treningului, apoi obrazul său întâlni pielea netedă a gâtului. Se abandonă timp îndelungat, fără să reuşească să-şi revină în simţiri.

— Poţi fi atât de docilă şi fermecătoare, îi murmură el la ureche.

Ea tresări, deschise ochii şi încercă să se elibereze… Dar în acea clipă el îi dădu brusc drumul şi rezemându-se de geamul portierei, declară pe un ton indiferent.

— Ne vom opri înainte de mănăstire pentru ca să poţi admira vederea…

Ea bâigui o acceptare.

Părăsind maşina, observă că tremura şi făcu cu greu

cei câţiva paşi care o despărţeau de parapetul ce dădea spre mare.

Peisajul se schimbase. În timp ce interiorul satului şi portul degajau calm şi gingăşie, Patmos, văzut de sus de pe coline apărea ca un decor grandios. O parte din înălţimi era acoperită cu o vegetaţie sălbatică şi parfumată în care roci enorme păreau că fuseseră răsucite de vreun uriaş.

În timp ce contempla panorama, Philippe se apropie şi-şi trecu mâna în jurul umerilor săi. Ea se îndepărtă brusc:

— Lasă-mă, îi spuse cu iritare; n-am nevoie de solicitudinea ta!

Această izbucnire îl făcu să zâmbească pe şofer care, alături de ei, se aşezase pe un zid, întorceând cu hotărâre spatele peisajului.

— Atenţie, anunţă Philippe, este momentul de a-i face plăcere lui Tsavaras, îşi face numărul!

Cum ea ridică din umeri şi se rezemă de zid pentru a privi falezele adâncite în golfuri, auzi o voce strigând:

— Tsavaras! Tsavaras!

În mod inconştient, căută locul de unde putea veni chemarea… Apoi îl văzu pe Philippe şi pe însoţitorul lui schimbând o privire triumfătoare şi înţelese şiretlicul:

— Aşadar, acest talent de ventriloc te amuză foarte mult! exclamă ea fără să zâmbească. Eşti un personaj curios! Te fascinează cele mai banale lucruri…

— De ce eşti atât de rea? protestă el. Prietenul nostru este mândru de talentul său. Trebuie să te pricepi să-i faci plăcere…

— Sunt mişcată de dragostea pentru aproapele tău!

— Ai mare necaz pe mine?

— Dar de ce aş avea necaz pe tine? răspunse ea făcând un efort pentru a părea surprinsă.

— De exemplu, pentru că nu-ţi displac, cu toate că ai vrea să mă faci să cred asta.

Era la câţiva metri de ea, în soare, dominând-o cu statura şi siguranţa sa, şi-i zâmbea.

Ines îi susţinu privirea ironică; în realitate, încă o dat a Philippe îi apărea ca un simbol al fatalităţii. Nu-i mai amintea de Hubert, o înspăimânta tot mai puţin, dar această evoluţie a reacţiilor sale i se părea şi mai alarmantă. Îşi spusese că numai trupul său era interesat şi că o atracţie fizică, chiar destul de puternică, putea dispărea, dar nu mai reuşea să lupte cu plăcerea de a fi lângă acest bărbat, care totuşi nu rezista niciodată tentaţiei de a o umili.

Nu-i răspunse şi se întoarse. Ce ar fi putut spune? Era încă înfierbântată de mângâierile şi sărutările lui. El, dimpotrivă, se desprinsese de ea cu bruscheţe şi indiferenţă. Într-un anumit fel, avea dreptate: îi plăcea teribil. Îl auzi pe Tsavaras intervenind şi cei doi bărbaţi îşi reluară conversaţia misterioasă pentru ea. Întoarsă spre mare, încerca să-şi regăsească liniştea.

Deodată, pe o pajă în josul colinei pe care se aflau se observă o persoană care se scălda, ieşind din apă. Ducea un peşte de dimensiuni impresionante… Ea simţi dorinţa de a-i face un semn, de a-l felicita pentru captura sa. Era tânărul bărbat blond pe care-l întâlnise la sosirea în sat. În compania sa, poate ar fi regăsit, cu plăcerile scăldatului, gustul pentru o viaţă rezonabilă şi sănătoasă… Dar îl îndepărtase şi acu în Philippe Kervonnec se afla în spatele ei, râzând în compania şoferului. Poate chiar ea era cea despre care cei doi bărbaţi glumeau bine dispuşi.

— Ai o existenţă foarte dificilă, o făcuse să remarce Hubert cu cruzime, căsătoria noastră îţi aduce multe, de aceea n-am ezitat să-ţi mărturisesc intenţiile mele…

Îi adusese într-adevăr confortul care-i lipsise întotdeauna, dar ştia bine că până atunci, nu-i lipsise dragostea şi afecţiunea. Mama sa şi cu ea trăiseră împreună în armonie până la sfârşit…

— Pari teribil de gânditoare, aproape la fel ca în

prima seară, când te-ai speriat atât de tare de mine pe puntea vaporului.

Ea se întoarse pentru a-i răspunde. El zâmbea, privind-o cu o evidentă amabilitate.

— Nu m-ai speriat.

— De acord. Nu discut acest lucru. Dar eşti preocupată în timp ce lumina şi frumuseţea ne înconjoară şi când mănăstirea ne aşteaptă cu icoanele sale minunate…

— Nu voi merge la mănăstire.

— Ah, nu? Tsavares va fi decepţionat!

— Vreau să mă întorc imediat.

Vorbea cu o voce distantă dar lipsită de inflexiuni, pe care-i fu greu ei însăşi să şi-o recunoască. Insistă totuşi:

— Să luăm maşina şi să ne întoarcem în port.

— Cum vrei…

Pentru prima dată, el nu încercase s-o convingă. Cu siguranţă era convins că nu va ceda.

Se aşezară din nou unul lângă altul. Maşina demară. În clipa aceea, Ines observă că era mai relaxată, mai puţin crispată… Ca şi cum, de când pusese piciorul pe pământ, aşteptase momentul să se afle din nou.

Îi era teamă să înţeleagă şi totuşi, trebuia să accepte evidenţa: îşi dorea să se afle din nou lângă acest bărbat care-i supunea conştiinţa la chinuri, dar îi fermeca simţurile şi o transporta într-o lume de emoţii şi de dorinţă pe care n-o cunoscuse niciodată până atunci.

— Îţi cunoşti bine puterea asupra bărbaţilor! Dar nu ţi se poate reproşa că te foloseşti de ea!

O spusese pe un ton calm, ca şi când constata o evidenţă.

Se simţea ciudat de măgulită şi asta îi dădu destulă siguranţă pentru a glumi:

— Puterea mea? Mai degrabă a ta! Cea care oricum ţi se atribuie!

— Ai reflexul de a fugi de realitate. Nu ştiu ce te împinge la asta. Caracterul tău? Împrejurări pe care nu le cunosc?

Oricum, nu poţi nega atracţia care ne apropie de când ne-am întâlnit. Şi am convingerea că nu este numai pentru frumuseţea ta, ci…

— Încă un mister?

— Da. Un mister. Caut. Nu mă pot împiedica să nu revin la prima noastră întâlnire, la expresia pe care o aveai când privirile ni s-au întâlnit pe punte…

— Iar?

— Sunt sigur că punctul de plecare este acolo, dar pentru moment încă îmi scapă.

Se apropiase de ea.

Maşina cobora încet pe alt versant al colinei, ce deschidea o panoramă mai sălbatică şi rocile tăiate înaintau în golfuleţele de nisip alb.

Emoţionată fără voia ei de peisaj şi de asemenea, trebuia să admită asta, de tonul brusc mai relaxat al discuţiei, tânăra femeie se sprijini de umărul însoţitorului său.

— Aşadar? Facem pace? propuse el bine dispus.

Ea îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Pace… Nu era oare ceea ce-şi dorea cel mai mult pe lume? Să se afle în pace mai întâi cu ea însăşi, cu trecutul şi de asemenea cu Phillippe?

Fu cuprinsă de-o imensă oboseală. Nu făcea mai bine să mărturisească totul?

Cu o voce frântă, care era totuşi a ei, începu prima confidenţă:

— Am încercat deja să-ţi spun adevărul dar nu m-ai crezut, dimpotrivă, ţi-ai bătut joc de mine, m-ai respins…

— Cum? Am putut să fiu atât de crud?

— Da, pentru asemănarea…

Avea faţa întoarsă spre ea. Era grav şi atent. Ochii

înguşti o priveau atent, cu intensitate. Sub această privire, simţea topindu-se toate ranchiunele sale. Era oare destul de viclean pentru a simula astfel interesul?

— Când te-am văzut pe punte, spuse e ea de-a dreptul. Erai întors cu spatele şi timp de o clipă a crezut că-l văd pe soţul meu…

— Aşadar, nu eşti văduvă?

— Ba da, dar… Împrejurările erau atât de tulburătoare şi vezi tu, nu mi-am dat seama decât mult prea târziu…

El se încruntă. Ea înţelegea foarte bine că vorbele sale puteau părea incoerente.

— Vrei să spui, reluă el zâmbind împotriva voinţei sale, că m-ai luat drept o fantomă?

— Bineînţeles că nu. În sfârşit. Era o senzaţie penibilă, atâta tot. Am plecat în croazieră pentru a încerca să-l uit şi…

— Ai avut impresia că trecutul ţi se arată iar?

— Aproximativ.

— Dar îl iubeai pe acest bărbat?

Ea crezu că sesizează în ton o nuanţă de agresare.

— Eu… Este prea complicat. Nu puteam să-l iubesc…

— Dar atunci de ce l-ai…

Ea cedă nevoii de a vorbi, de a-i spune, în special lui, ceea ce făcuse atâta efort să ascundă până atunci.

În timp ce o luă lângă el şi o legăna încet, ea povesti dezolanta istorie: boala mamei sale, disperarea amândurora, speranţa imensă şi înşelătoare pe care o trezise în sufletul bolnavei, sosirea lui Hubert de Coucy şi iubirea pe care pretindea că o simte pentru Ines.

Tsavaras ajunsese de mult timp cu maşina în port, dar Ines vorbea încă şi Philipp, vizibil surprins, o asculta cu atenţie.

Totuşi, ea îşi opri povestirea la moartea mamei sale. Restul o costa prea scump să spună.

„Nu vreau ca el să ştie că sunt vinovată faţă de Hubert, îşi spuse, dar dacă nu vreau să continui este pentru că într-adevăr n-am ştiut să fiu generoasă şi că trebuie să ispăşesc”.

În momentul când să povestească accidentul care pusese atât de brutal capăt încercărilor conjugale, se întrerupse. De altfel, nu-i vorbise despre o cădere de pe cal? Dacă ataca acum versiunea accidentului, ar fi ridicolă. Şi apoi mai era şi acest chip, acest chip frumos, pe care e părea că-l admira şi care nu-i aparţinea, nu era cu adevărat al său.

— Pe scurt, notă el calm, după o tăcere, soarta n-a fost atât de crudă faţă de tine.

— Găseşti?

— Desigur, continuă el cu un fel de nepăsare şi de vioiciune care i se păru deplasată. Ai scurtat de timpuriu viaţa banală, care se anunţa dificilă.

Ea avu o remuşcare. De fapt, nu vorbise deloc despre schimbarea sentimentală a lui Hubert, despre descumpănirea sa, observând că-şi iubea soţia şi că o pierduse pentru totdeauna mărturisindu-şi calculul… Philippe nu trebuia să ştie cât de nemiloasă fusese la rândul ei, chiar în ajunul accidentului, ironizând nevoile, sentimentale ale lui Hubert şi anunţându-şi dorinţa de a se despărţi de el.

În maşină domnea din nou tăcerea.

Şoferul, discret, aştepta în exterior, rezemat cu nonşalanţă de coca unei bărci mici.

Ines remarcă:

— Chiar şi prietenul tău ventriloc a fost redus la tăcere.

Probabil îmi poată pică pentru că am fost atât de puţin sensibilă la talentele sale!

Râseră amândoi, ca doi prieteni vechi. Cu toate acestea, contactul degetelor lor strâns înlănţuite, al

umerilor, apropierea atât de tulburătoare a trupurilor îşi exercitau farmecele asupra nervilor încordaţi ai tinerei femei. Era oare blestemul lui Hubert care o urmărea, o condamna să simtă pentru un altul ceea ce simţise el însuşi în zadar pentru ea?

Se înfioră.

— Eşti obosită, remarcă el scurt. Trebuie să te întorci pe vapor. Şalupele sunt la chei.

Ea nu se mişca, incapabilă să renunţe la acel loc închis, în care se afla cu Philippe izolată de restul lumii. Ar fi vrut să prelungească la infinit această clipă care ştia că era ultima…

Trebuia să revină la realitate, să înceteze să viseze, să înfrunte viitorul fără Philippe.

Dar el nu avea aceleaşi motive să rămână acolo. Poate într-adevăr simţea ceva pentru ea, dar pentru câte alte femei avusese atenţii timp de trei ani? Câte simţiseră în braţele sale aceeaşi dorinţă neîmplinită? îşi exercitase încă o dată curiozitatea şi farmecul cu una dintre „încântătoarele” călătoare de pe Ulysse.

Îl privi. El se uita atent la mare. Profilul se contura cu autoritate. Gura fermă, aspectul voluntar, îl condamnau să placă. În legătură cu acest subiect nu avea nicio îndoială.

Totuşi, o femeie cel puţin îl decepţionase şi-l trădase, a lui.

Cine fusese această soţie faţă de care se părea că nutreşte atâtea ranchiune?

Roasă de curiozitate, uşor geloasă şi jenată că este, întrebă:

— Soţia ta era frumoasă, nu-i aşa?

— Soţia mea? Era într-adevăr ceea ce se poate numi o creatură încântătoare, dar ce greşeală în viaţa mea!

— De ce?

— Eram foarte tânăr şi destul de vanitos. Ea avea câţiva ani mai mult decât mine. Un tânăr bărbat

neexperimentat este întotdeauna măgulit să stârnească interesul unei femei împlinite.

— Îmi este greu să mi te imaginez ca pe un tânăr bărbat naiv, exclamă ea fără să se gândească. Dimpotrivă, eşti atât de stăpân pe tine!

— Sunt încântat că ai această părere despre mine, spuse el sobru. De fapt, mi-am dat repede seama că nu mă iubea.

— Era… blondă?

— La fel de brunetă pe cât eşti tu de blondă, dar nu avea perfecţiunea încântătoare a trăsăturilor tale.

Împotriva voinţei sale, Ines încercă un sentiment de triumf.

Apoi se gândi cu amărăciune că regularitatea „surprinzătoarelor” sale trăsături veneau de la talentul unui chirurg estetician… Dacă el ar fi ştiut… Nu. N-o va şti niciodată.

Înşelându-se asupra semnificaţiei tăcerii sale, el remarcă:

— Încrederea dintre noi nu este complet stabilită încă, nu-i aşa?

— Nu complet, admise ea.

— Nici din partea mea, afirmă el destul de aspru de data aceasta. Povestea ta este foarte emoţionantă, dar dacă vrei părerea mea, nu este pe deplin convingătoare. Ar fi trebuit să priveşti de acum înainte spre viitor, ori tu pari chinuită de un trecut… diferit de cel pe care tocmai l-ai amintit.

Era cât se poate de adevărat. El avea deja o mână pe mânerul portierei. Cuprinsă de panică la ideea că nu se vor mai afla niciodată poate atât de aproape, ea exclamă:

— Şi tu? Crezi că este elegant să afişezi o asemenea indiferenţă pentru o moartă?

— Asta mă împiedică cel puţin să o văd pretutindeni, ripostă el cu asprime. Eu n-am nimic să-mi reproşez. M-a

luat de soţ doar pentru că…

Se opri brusc.

— Un secret? Şi tu?

— Nu. Dar mi-am dat seama că eram gata să-ţi mărturisesc un amănunt al vieţii mele care nu te priveşte câtuşi de puţin.

— Dacă voiai să-mi vorbeşti despre legătura ta cu bine cunoscutul armator, este inutil să te ascunzi!

— Ce? Ştii că sunt fiul…

— Lui Jean Kervonnec, afirmă ea triumfătoare, fericită că marcase un punct şi că-l prinsese pe picior greşit! Recunosc faptul că profesiunea ta de credinţă în legătură cu bogaţii m-a amuzat mult!

— Cine ţi-a spus?

— O ştiam deja când te-am zărit pe punte, minţi ea, pentru a-l încurca mai mult. Ceea ce nu înţeleg, este că aveai îndrăzneala să-mi reproşezi plăcerea mea pentru lux!

Îl privi triumfătoare. Dar reacţia lui Philippe fu violentă şi neaşteptată:

— Ieşi din maşină, ne vom întoarce!

— Dar…

Deja el o ajuta să coboare. Era în soare, în port.

— Să iei şalupa albastră. A doua.

— Dar… Tu nu te întorci?

— Nu. Vreau să mă plimb o clipă singur pentru a medita asupra şireteniei femeilor şi mulţumi lui Dumnezeu că m-a oprit la timp, în marginea prăpastiei. Adio, doamnă de Coucy şi un sfârşit de croazieră plăcut!

Era stupefiată şi realmente alarmată de această mânie.

Nedreptatea acestei reacţii o revoltă. Nu putea accepta o atitudine atât de umilitoare.

— Eşti foarte irascibil! protestă ea. Când ţi se descoperă minciunile este ofensat ca un puşti! Nu se

potriveşte cu aroganţa unui seducător de proastă calitate care înşală o femeie bolnavă şi pătrunde la ea pentru a-şi petrece noaptea acolo!

El rămase nemişcat şi o privi cu uimire:

— Dar eşti nebună!

— Poate, replică ea, la capătul răbdării şi cu siguranţă am inventat de asemenea complicitatea dubioasă cu stewardul, care a doua zi avea un zâmbet înţelegător când a intrat în cabina mea.

— Care steward?

— Unul dintre cei pe care îi cunoşti atât de bine.

— Îi cunosc pe toţi în mod obligatoriu. Lucrăm împreună…

— Ah, nu! Să nu-mi spui că eşti un angajat pe acest vapor ca un lucrător merituos şi retribuit modest!

— Totuşi este adevărat. Dar nu asta este problema! Mă acuzi că am profitat de tine…

— În acest caz o fi fost alt călător suferind de singurătate care o fi părăsit cabina mea dimineaţa, cu recomandarea să fiu trezită înainte de sosirea la Patmos…

— Dar nu văd ce rău am făcut cerând să ţi se semnaleze această escală. Erai atât de obosită… Mi-a fost teamă… Dar ai dreptate, n-ar fi trebuit să mă preocupe acest amănunt. Te rog să mă ierţi!

— Mulţumesc pentru amănunt! La rândul meu, sunt foarte încurcată că te-am decepţionat atât de mult în timpul acestei nopţi!

— Dar nu m-ai decepţionat, eu…

— Este inutil să minţi. De altfel, eu îmi reproşez mai mult decât tine acel moment de abandon. În mod incontestabil, eram epuizată, inconştientă…

— Erai complet adormită…

— Şi recunoşti asta fără nicio jenă?

— Pune-te în locul meu, spuse el pe un ton aspru; ce altceva puteam face?

Iată. Mărturisea că profitase de ea fără scrupule, zâmbea ca şi când era vorba de un fapt nesemnificativ şi, în timp ce se desfăşura această scenă jignitoare, ea nu se putea împiedica să nu regrete, da, să nu regrete, că nu avea nicio amintire a acelei îmbrăţişări, care, oricum, îi era teribil de dragă.

Pentru că era incapabilă să păstreze o comportare onorabilă, trebuia să fugă.

Întorcându-i brusc spatele lui Kervonnec, se îndreptă încet spre şalupa amarată la aproximativ douăzeci de metri. Făcu mari eforturi să nu se întoarcă şi ciuli în zadar urechile pentru a auzi vocea gravă strigând-o, reţinut-o…

Două minute mai târziu se instalase în şalupă şi ca pentru a marca acea clipă decisivă care o despărţea pentru totdeauna de un necunoscut mult prea drag, soarele coborî deasupra mării ca un glob de foc ce incendia orizontul şi apa atât de netedă… netedă ca pielea lui Philippe, ca dezmierdările pricepute şi sigure, ca buzele fierbinţi… Întinse faţa spre vântul din larg. Silueta alba şi masivă a lui Ulysse, aşezat pe apă, se înălţa ca o fortăreaţă. Va trebui de acum să-şi adăpostească acolo singurătatea şi să încerce să uite o „păţanie” de vacanţă cum multe alte călătoare trăiseră probabil la fiecare călătorie, fără să-i dea aceeaşi importanţă.

De ce era oare atât de romantică? Şi ce legătură avea asta cu avansurile unui tânăr frumos cu o comportare uşuratică şi pasiunea care o cuprinsese?

O altă şalupă se alătură celei în care era. Philippe Kervonnec, în picioare pe punte, le arăta elevelor sale unul dintre golfuri.

„N-a rămas singur prea mult timp”, oftă Ines. Şi, întoarsă spre orizont, lăsă să-i curgă lacrimile pe care vântul le usca.

Capitolul 7

Accidentul se produse la sfârşitul dimineţii. De o oră deja, marea se umflase şi Ulysse îşi făcea drum printr-o apă întunecată în largul Turciei.

Aşezată în salon pe o banchetă cu vedere spre punte şi furtună, Ines încerca să-şi adune voinţa şi să-şi organizeze cu chibzuinţă care va fi viaţa sa la întoarcerea în Paris.

În faţa ei, la o masă apropiată, o pereche mai în vârstă consulta documente despre Atena.

Fără să vrea, tânăra femeie se surprinse ascultându-le dialogul:

— Nu ne vom duce imediat pe Acropole. Mai bine ne familiarizăm întâi cu oraşul.

— Şi mai ales cu vechiul cartier. Este atât de pitoresc!

— Vom debarca poimâine pe la ora zece.

— Şi vom urca să vedem Partenonul pe înserat; ce noroc avem!

— Aşa este, draga mea. Visăm la asta de atât de mult timp!

— Crezi că furtuna ne va însoţi mult timp?

— În niciun caz. Este un loc cunoscut de marinari, mi-a exiicat comandantul adineauri. În câteva ore vom avea din nou linişte.

— Aşadar, vom merge mai întâi la Plaka, apoi la muzeul naţional şi vom mânca la prânz…

Conversaţia liniştită între două fiinţe care trăiseră mult timp împreună şi care ştiuseră să transforme căsătoria lor într-o reuşită.

Ce se va întâmpla oare pe viitor cu văduva contelui de Coucy? Acesta ar fi murit, dacă în ajun ar fi acceptat să-l ierte?

Cu lacrimi în ochi, Ines retrăia încă o dată orele care

precedară accidentul. Nu, dacă nu s-ar fi încăpăţânat să vrea să-l părăsească pe Hubert, ei nu s-ar fi aflat pe acel drum şi n-ar fi existat nici stâlpul, nici parapetul, nici focul uriaş ce-a făcut să explodeze maşina în josul râpei…

O văzu cu uşurare sosind pe Majorie. De când era îndrăgostită, noua sa prietenă radia, ochii îi străluceau.

— Eu nu am rău de mare, declară ea, dar sărmanul Gregory este consemnat în cabină de indispoziţii… puţin romantice!

Mi-a interzis să mă duc să-l ajut!

Râdea din toată inima.

— Are mândria sa, admise Ines, încântată de această diversiune.

— Într-adevăr. Şi nu-i port pică, dimpotrivă. Nici mie nu mi-ar plăcea ca el să mă vadă când sunt bolnavă. Dar mă gândesc la el, totuşi…

— Marjorie, eşti frumoasă, declară Ines cu sinceritate; şi te-ai bronzat atât de bine!

— Crezi într-devăr?

— Desigur.

— Credeam că Gregory spunea asta pentru a-mi face plăcere, remarcă cealaltă, gânditoare.

— Haide! Trebuie să ai mai multă încredere în tine, o înconjură prietena sa zâmbind.

Dar expresia i se împietri când o văzu pe Marjorie aţintindu-şi privirea brusc asupra hubloului din spatele ei şi rămânând nemişcată.

— Sunt nebuni! murmură ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ines, intrigată.

— Ar trebui să revină în interior. N-ar trebui lăsaţi să rişte în felul acesta, continuă Marjorie, vizibil contrariată.

— Dar în sfârşit, ce s-a întâmplat? insistă tânăra femeie.

— Domnul Kervonnec şi Agnes sunt pe punte! Este o

prostie cu vântul şi cu valurile astea… Mi-e teamă…

— Dar de ce?

— O mişcare mai accentuată a vaporului, un val, îi poate smulge…

Ines îşi simţi inima bătând mai repede, dar era dintr-o nelinişte diferită de cea pe care o arăta Majorie. Ea nu se putu împiedica să nu se gândească: ce fac împreună?

— Ah! Schimbă locul! Iată-i că vin să se adăpostească! exclamă americanca uşurată.

Ines nu îndrăznea să se mişte, dar nu se putu stăpâni să întrebe.

— Şi acum unde sunt?

— Lângă noi. Exact de cealaltă parte a hubloului. Acolo sunt mai bine protejaţi. Agnes a vrut cu siguranţă să vadă furtuna mai de-aproape. La vârsta asta…

Apoi, aruncând o privire ştrengărească spre Ines, adăugă:

— În clipa în care te va vedea aici, domnul Kervonnec va veni să ţi se alăture, şi cum nu vreau să fiu indiscretă…

— Dar te înşeli Marjorie! Prefer să rămâi cu mine… de altfel, vaporul se leagănă tot mai mult şi…

— Mă voi agăţa de mese, sunt fixate în podea, nu uita şi eu mă ţin perfect pe picioare… de fapt, aş vrea să te întreb… Crezi că un ruj pe buze…

Întrebarea o surprinse pe tânăra femeie, apoi zâmbi.

Prietena sa avea de acum preocupări de seducere.

— Desigur, cu tenta ta plăcută, un ruj frumos…

— Şi unghiile?

Întinse cu încredere mâinile grăsuţe cu unghiile tăiate scurt.

— Este mai puţin urgent, constată Ines; va trebui să le porţi puţin mai lungi…

— Oh, este hotărât! Gregory ţine să fiu foarte feminină!

În clipa aceea, vocea Agnesei, mai stridentă decât de obicei, mai agresivă, strigă:

— Totuşi este limpede! Este vorba despre o aventurieră şi aţi intrat în jocul său. Cu toate acestea ne-aţi spus că amatorii de aceste croaziere… dar desigur, era înainte de a o întâlni!

— O şterg, spuse Marjorie făcând un semn prietenesc.

Şi privi pe drumul periculos care, cu ruliul, se transforma într-o performanţă de echilibru. Ines o urmă automat cu privirea, dar împotriva voinţei ei, ciulea urechea la conversaţia care continua în spatele hubloului întredeschis.

Zgomotele mării acopereau în parte vocile amestecate acum ale lui Kervonnec şi elevei sale.

— Prea tânără… tu… Pentru a judeca…

— Pentru că sunt încă tânără, sunt pretenţioasă… Banii…

— Să vorbeşti… Nu ştii totul despre… Suferinţă

— Această cochetă… Compromiţătoare…

Era cât se poate de rea. În iubirea sa geloasă de adolescentă, Agnes izbucnise şi ţinea s-o nimicească faţă de Kervonnec, fără să ştie că nimic nu-i justifica ciuda! De ce accepta oare Philippe să continue o conversaţie atât de absurdă şi lipsită de obiect? Nu-i făcuse destul rău în aceste ultime zile?

— Atunci este şi mai rău, exclamă Agnes în culmea enervării, este…

— Agnes! strigă vocea lui Kervonnec.

Se produse un zgomot de paşi, un zgomot de fugă, nişte exclamaţii şi ca un strigăt de ajutor. Barmanul, alertat de această rumoare, îşi părăsi compartimentul pentru a se apropia de hublou!

— Cum? izbucni el, nu este închis! Dar este absurd! Ce se întâmplă oare?…

Ines era deja lângă geam şi deschizând complet fereastra încercă să vadă ce se întâmplă.

— Veniţi repede să vedeţi, spuse ea.

— Dar trebuie să închid, doamnă… Avem ordin…

Un jet de stropi de valuri se împrăştie pe faţa tinerei femei, împroşcând livreaua barmanului…

— Mă duc să strig, spuse el. O fată tânără este pe scara ce duce la piscină…

Abandonându-şi de această dată postul, Ines alergă la uşa ce dădea spre exterior. Avu timp să-l vadă pe Kervonnec prinzând-o de umeri pe Agnes care sărea ultimele trepte şi tocmai se afla în plină furtună. Se produse rumoare, ţipete apoi.

Se striga.

— Colaci de salvare!

— Doi oameni la apă!

Oare câte secole trecuseră înainte ca maşinile să încetinească şi până la urmă să oprească? Cât timp îi va menţine Kervonnec Agnesei capul în afara apei în această furtună puternică şi de temut?

Amândoi se aflau deja la mai mult de cincizeci de metri de navă. O şalupă cobora încet pe lângă coca lui Ulysse pentru a ajunge în mare.

„Voi leşina, se gândi Ines, voi leşina…”

Dar rămase pe loc, solid agăţată de bastingaj, pe jumătate culcată pe el pentru a rezista mai bine la zdruncinăturile care zgâlţâiau vaporul. În realitate, doar marinarii se agitau pe cele două punţi şi supravegheau manevrele de salvare. Nimeni nu părea să se preocupe de prezenţa sa afară.

Philippe continua să lupte împotriva valurilor. Uneori, marea rea şi întunecată îl acoperea timp de lungi secunde…

Apoi se ivea faţa îngrozită a Agnesei, cu părul său lung, în sfârşit, cele două capete strâns apropiate, biruiră

elementele naturii, ajungând la suprafaţă.

Barca ducea de asemenea o luptă cu furia valurilor. Şase marinari, îmbrăcaţi în costume acvatice negre şi veste portocalii umflate cu aer, formau un echipaj ciudat, o viziune de coşmar. Desfăşurau sforile colacilor de salvare cu care încărcaseră şalupa.

Cum putuse oare o discuţie atât de copilărească, o ceartă banală, să degenereze într-un accident atât de grav? Fără îndoială, câteva mişcări mai violente ale vaporului o făcuseră să se dezechilibreze involuntar pe tânăra fată.

Doar dacă Philippe Kervonec nu reacţionase faţă de tânăra sa elevă cu tot atâta uşurinţă şi cinism ca faţă de ea însăşi.

Această idee o chinuia pe Ines în timp ce Philippe şi Agnes luptau cu moartea.

Totuşi, şalupa înainta. Marinarii aruncaseră deja colacii de salvare de care Philippe încerca în mod vizibil să se apropie în zadar. Bărbaţii din barcă strigau avertismente şi încurajări celor doi naufragiaţi. Se striga de asemenea de pe puntea lui Ulysse. Numai Ines se izolase în tăcere şi spaimă.

Când colacii de salvare se îndepărtau, marinarii îi aduceau spre ei la capătul parâmei şi-i aruncau din nou; unul dintre ei, proiectat cu violenţă în aer de un val mai mare, rupse legătura care-l ţinea şi porni cu toată viteza pe creasta valurilor, trecând în apropiere de Philippe care nu-l putea prinde fără să-i dea drumul Agnesei.

Privind cu ochii măriţi această scenă tragică, Ines nu înceta ca să spere şi să se teamă în acelaşi timp. Dacă, pentru a o salva pe tânăra fată, Philippe îşi epuiza forţele înainte de sosirea şalupei? Dacă va muri sub ochii ei, pierzându-se în abisuri?

„N-aş suporta, murmură pentru ea însăşi, n-aş putea trăi fără el”…

Deodată, o ploaie torenţială se abătu peste Ulysse şi acoperi cu o perdea groasă cei patru colţuri ale orizontului.

Un freamăt de uşurare trecu prin grupul de marinari rămaşi pe puntea superioară. Picăturile pocneau cu violenţă, mitraliind punţile şi coca. În câteva clipe, Ines fu şi ea udă şi tremura, dar simţi o mare bucurie: ca prin miracol, mişcarea furioasă a valurilor se domoli…

Dintr-o mişcare, şalupa care deviase îndepărtându-se de cei doi naufragiaţi, trasa din nou o urmă distinctă. Braţul lui Kervonnec prinse un colac… Ines se prăbuşi pe punte încercând în zadar să se prindă de bastingaj.

Capitolul 8

În seara ce urmă întâmplării ce ar fi putut fi o dramă, comandantul de pe Ulysse le anunţase călătorilor că va oferi şampanie în salon, în onoarea celor doi care scăpaseră teferi.

Ines, dusă în cabina sa de marinari, auzise anunţul de invitaţie în timp ce se odihnea pe pat, epuizată de emoţie şi de asemenea de descoperirea sa: se îndrăgostise atât de puternic de Kervonnec, încât nu va reuşi să-l uite atât de repede.

În consecinţă, se hotărî să nu meargă la serata comandantului. Ar costa-o prea scump să-i vadă pe Agnes şi pe Philippe unul lângă altul în această împrejurare. Acceptase într-adevăr că dacă tânăra fată se putuse comporta cu atâta violenţă şi desperare, era cu siguranţă pentru că între ea şi Philippe exista o legătură foarte puternică… De altfel, el însuşi nu ezitase să-şi rişte viaţa pentru a o salva, cu toate că ar fi putut striga şi ar fi găsit imediat ajutor la personalul vaporului.

Când se ciocăni la uşa sa, la ora cinei, Ines cedase în cele din urmă oboselii şi dormea adânc.

Cel care apăru în prag fu tânărul steward.

— Ce doriţi?

— Domnul Kervonnec a insistat să vă aduc veşti.

— Dar de ce?

— Ei bine, din cauza accidentului. Mi-a spus să vă liniştesc.

El şi tânăra fată se simt foarte bine.

— Sunt încântată de asta, ripostă Ines, dar aveam încredere în echipaj pentru a salva doi imprudenţi!

— Ar fi putut muri, adăugă tânărul bărbat, vizibil uluit de reacţia sa.

— Într-adevăr, admise ea pe un ton degajat, dar nu puteam face nimic pentru ei, recunoaşteţi?

Se străduia să pară calmă şi indiferentă şi simţea bine că prin asta îl şoca mult pe steward.

— Pentru asta m-aţi trezit? adăugă ea cu o oarecare indispoziţie.

— Pentru… pentru asta, într-adevăr. Domnul Kervonnec mi-a recomandat.

— Dacă înţeleg bine, el taie şi spânzură la bord! Profită de faptul că este fiul patronului pentru a-şi exercita influenţa!

— Ba nu, domnul Kervonnec nu este cum credeţi dumneavoastră. De altfel, nu vorbeşte cu tatăl său.

— Se unde ştiţi?

— Aşa se spune între noi. Este în legătură cu moartea soţiei sale…

— Păreţi foarte la curent cu toate?

— Toată lumea de aici ştie că de când a murit soţia sa, domnul Kervonnec şi-a schimbat viaţa.

Împotriva voinţei sale, Ines nu-l concedie pe tânărul steward. Dimpotrivă, profită de indiscreţiile sale pentru a auzi vorbindu-se despre bărbatul pe care-l iubea şi pe care totuşi se hotărâse să nu-l mai vadă până la Atena.

— Ştiu bine că este profesor de limba greacă, dar îşi petrece totuşi trei luni pe vapoarele tatălui său în fiecare an…

— Dar îşi plăteşte locul! ripostă tânărul cu un fel de mândrie şi provocare în voce.

— Foarte bine, i-o tăie Ines, pe care acest amănunt o tulbură; oricum, vă mulţumesc pentru mesaj. Şi liniştiţi-l din partea mea pe domnul Kervonnec. Mă simt foarte bine, în ciuda riscurilor pe care şi le-a asumat alergând să-şi salveze fermecătoarea elevă!

Închise uşa cu enervare. Iată că veneau să-i cânte osanale lui Philippe până şi în cabina sa. Şi ce oare îl putuse face pe acest bărbat pretenţios să se gândească la faptul că se neliniştea pentru el? Aflase că i se făcuse rău

pe punte? În acest caz trebuia să aibă puterea de a-i arăta mai multă indiferenţă.

Se va duce la serată! O va face pentru a străluci acolo, prin toate eforturile de care era capabilă!

După o oră, prinzându-şi la gât colierul de diamante al familiei Coucy, care-i punea în valoare graţia cefei, şi conturul pur al bustului, Ines îşi contempla imaginea în oglindă.

O rochie roşie îşi lărgea poalele în jurul taliei sale. Un decolteu foarte adânc şi o singură bretea adăugau îndrăzneală acestei toalete. Odinioară, soţul său alesese aceste toalete scumpe care dădeau strălucire chipului delicat şi siluetei încântătoare a tinerei contese. De acum, noua sa frumuseţe găsea în aceste rochii somptuoase învelişul demn de perfecţiunea sa. Pentru prima dată, se bucura. Dacă inima îi era sfâşiată, dacă luni de singurătate şi tristeţe o aşteptau la întoarcerea la Paris, putea cel puţin induce în eroare, să provoace admiraţia datorită fizicului său. O experienţă pe care n-o trăia decât de câteva zile şi în parte mulţumită lui Philippe, trebuia s-o recunoască, deoarece el fusese primul bărbat care o remarcase şi o complimentase de când ieşise din clinică.

Rămase pe loc mult timp pentru a o contempla pe frumoasa străină care se reflecta în oglinda cabinei.

„Aşadar, asta sunt eu, se gândi ea cu amărăciune, eu atât de frumoasă şi atât de nefericită…”

Dar trebuia să se ducă în salon într-o dispoziţie mai cuceritoare. Îşi aminti sărutările lui Philippe, dorinţa sa, mângâierile atât de pricepute şi care dovedeau că cel puţin trupul său nu-l lăsa indiferent. Trebuia să fie regina seratei.

Curând, îşi făcea intrarea în sala mare iluminată, unde cupele de şampanie erau deja aranjate pe toate mesele.

Nu erau încă decât vreo treizeci e călători aşezaţi.

Ceilalţi îşi continuau probabil pregătirile pentru a-şi onora gazda.

— Mâine vom acosta la Efes şi poimâine te părăsesc, draga mea Ines, spuse în spatele ei vocea Marjoriei; sper că vei veni să ne vezi în Florida…

— De ce nu, într-adevăr, acceptă Ines salutându-l pe Gregory care-şi însoţea logodnica demn.

— Gregory se gândeşte că vom rămâne la Atena timp de câteva săptămâni şi că ne vom căsători la consulat.

— Ce idee bună! Astfel veţi rămâne în vacanţă! Până atunci, luaţi loc lângă mine!

— Domnul Kervonnec a fost extraordinar, comentă Gregory Smith cu entuziasm; merita să fie decorat!

— Şi când s-a întors, nu părea nici măcar obosit! adăugă Marjorie.

— Şi Agnes? întrebă Ines.

— Ei bine, este extraordinar, dar aceste adolescente de astăzi nu se lasă impresionate de nimic, nu şi-a pierdut cunoştinţa, a luptat şi ea cu marea şi o oră după aceea, ţinea o adevărată conferinţă în jurul piscinei! Râdea!

„Avea un bun motiv să râdă! îşi spuse Ines. Când bărbatul pe care-l iubeşte a fost capabil să înfrunte moartea pentru a te salva”. Îşi interzise orice urmă de ciudă faţă de tânăra fată, scuzându-i chiar, ulterior, observaţiile al căror obiect fusese.

În definitiv, Agnesei îi fusese teamă să nu-i ia iubitul!

— Sunt încântată că totul s-a terminat bine, declară ea pe un ton indiferent. Mi-a fost teamă la un moment dat ca lucrurile să nu ia o întorsătură proastă.

— Ai văzut? întrebă Marjorie. Toţi pasagerii au fost consemnaţi în interiorul vaporului în timpul operaţiilor de salvare…

— Eram deja ieşită pe punte, explică Ines. Nimeni nu s-a preocupat de mine!

— Şi de aceea ai leşinat?

Tânăra femeie tresări.

— De unde ştii?

— Pentru că am vorbit în seara aceasta la cină cu domnul Kervonnec. Era în sufragerie…

Aşadar, Philippe aflase că ea… ce umilinţă! În vanitatea sa, acest amănunt îl măgulise probabil!

— Asta intervine în favoarea sensibilităţii tale, draga mea Ines, continuă Marjorie. Gregory m-a făcut să remarc faptul că era emoţionant şi domnul Kervonnec a fost de aceeaşi părere.

— O simplă reacţie nervoasă i-o tăie tânăra femeie din ce în ce mai umilită. După accidentul meu…

— Ce accident?

— În sfârşit, de la căderea de pe cal! Am fost destul de zbuciumată şi am devenit foarte emotivă. În câteva luni îmi voi regăsi echilibrul!

— Ei bine, este normal să-ţi fie frică! Domnul Kervonnec ar fi putut muri!

Sala se umpluse. Orchestra era în curs de a-şi aranja instrumentele pe estradă. Brusc, izbucniră aplauze: Philippe şi Agnes, precedaţi de comandantul vaporului îşi făcuseră intrarea, zâmbitori şi destinşi.

Agnès mai ales era minunată, într-o rochie cu bretele din mătase galbenă care-i punea în valoare trupul suplu şi graţios.

Mulţumi adunării cu salutări fermecătoare din mână şi părea încântată de această intrare solemnă. Restul clasei aplauda cu entuziasm şi se ridică pentru a primi la masă pe profesor şi pe eleva sa.

Ines se descoperi a fi uşurată la gândul că-şi va petrece seara cu Marjorie şi cu logodnicul său în loc să aibă de înfruntat fericirea lui Philippe şi a Agnesei. Totuşi, de la intrarea celor doi eroi, inima sa bătea mai repede şi simţea o vagă dorinţă de a plânge.

Înaintând spre estradă, comandantul ţinu un scurt

discurs foarte reuşit pentru a spune bucuria echipajului de-a a fi putut salva cei doi călători. Ca răspuns, la rândul său Philipe veni sub lumina reflectoarelor şi propuse ca salvatorii să fie felicitaţi în mod public.

Purta un costum de in de culoarea untului şi o cămaşă asortată. În această ţinută sobră şi elegantă, părea mai frumos, mai de dorit ca niciodată lui Ines, care nu reuşea să-şi desprindă privirea de el.

— Un bărbat foarte frumos, am mai spus-o, îi şopti Marjorie la ureche. Cum merg lucrurile între voi?

— Eu sunt atât de capricioasă! exclamă Ines pe care întrebarea o stânjeni.

— Ar trebui să te gândeşti bine înainte de a-l părăsi, draga mea.

— Îţi voi urma sfatul, Marjorie, promise Ines.

Philippe continua să vorbească. Îi prezenta acum pe marinarii care se îmbarcaseră în şalupă şi vorbea un timp cu fiecare. Elevele de limba greacă, în culmea entuziasmului, nu încetau să se manifeste zgomotos, aplaudând cu zarvă şi cu strigăte de „ura”.

Câteva minute mai târziu, sala întreagă ridică paharele în sănătatea salvaţilor şi orchestra începu un vals lent, fără îndoială pentru a-i permite comandantului să deschidă balul cu Agnes.

Marjorie se ridică la rândul său, însoţită de Gregory. În penumbră, Ines lăsă capul în jos. Din nou singurătatea şi neliniştea puseseră stăpânirea pe viaţa sa.

— Cred că l-ai fi preferat pe comandant, dar este ocupat cu alta, murmură o voce ironică.

Într-o secundă, renăscu. Kervonnec era aplecat spre ea şi-i întindea mâna. Îl urmă fără un cuvânt pe ringul de dans.

— Îmi pare rău că ai fost atât de tulburată, fără intenţie, murmură, atrăgând-o spre el. Când am aflat acest lucru, era gata să viu să te văd, dar…

— Ai preferat să-mi trimiţi spionul obişnuit!

— Spionul meu? Vorbeşti despre stewardul angajat să te servească? Nu este prea amabil.

Fusese ceva mai puternic decât ea. Când se credea despărţită de el pentru totdeauna se înduioşase din dragoste pentru el, dar îndată ce erau faţă în faţă, orgoliul îi dictata lui Ines reacţii agresive.

— În orice caz, am fost foarte uşurat să descopăr că „spionul” te-a informat că eram fiul armatorului, remarcă el…

— Vezi bine că te foloseşti de el…

— Nu, dar când mi-ai spus că ştiai deja cine eram când ne-am întâlnit, nu m-a răbdat inima să nu verific; vocea îţi sunase atunci fals, aşa că am sperat că ai minţit…

— Ai sperat? Pentru a te convinge mai bine de josnicia intenţiilor mele?

— Nici nu ştii ce bine o spui. Te-am bănuit, frumoasă doamnă!

— De ce?

— De un calcul.

Ea nu înţelegea şi întinzând capul spre el, îl întrebă din priviri.

— Când te căsătoreşti cu primul soţ pentru averea sa, poţi fi tentată să faci o croazieră pentru a găsi un al doilea la fel de bogat…

— Este grotesc.

— Nu eşti niciodată prea precaut! Dar dansezi ca un înger în pofida genunchiului tău. De fapt, te mai doare încă?

Spusese asta fără ironie, dar evenimentele din ultimele zile o făcuseră atât de neîncrezătoare, încât nu mai reuşea deloc să-l creadă sincer.

— Genunchiul meu este cât se poate de bine, dar nu cred că problema te priveşte!

— De ce eşti atât de agresivă, atunci când trupul tău

este atât de îngăduitor?

— Ce-ţi permite…

— Evidenţa.

Şi fără să mai vorbească, o făcu să se învârtă în jurul ringului, conducând cu măiestrie o parteneră mlădioasă şi uşoară care se acorda atât de firesc paşilor săi. Susţinută de mâna fermă a lui Philippe, Ines avea impresia că zboară şi vârfurile picioarelor de-abia îi atingeau podeaua, că era gata s-o ia de la început, să se învârtească iar, să se abandoneze ritmului valsului şi irezistibilei atracţii de a simţi lângă ea trupul tare şi puternic al cavalerului său.

Cuprinsă de o bucurie iraţională, nu mai rezistă, cedă fără să protesteze, schimba direcţia, rămânea în loc, sau se avânta din nou…

— Iată o altă furtună! îi spuse el la ureche.

Şi într-adevăr, era o serie de valuri din adânc ce provoca în ea emoţie şi dorinţă. În realitate, valsul nu era decât un pretext. Un alt dans luă locul celui care le crease tulburarea şi emoţia.

— Oricum, pentru elevele tale ai devenit un erou, remarc a Ines.

— Să lăsăm asta. Nu mă gândesc decât la tine în această clipă şi, dacă este reciproc, aşa cum îndrăznesc să sper, nu strica totul cu răutatea ta obişnuită!

— Răutatea mea?

— Da. Sau o şiretenie foarte feminină care te face ca să te ascunzi întotdeauna când eşti căutată şi să provoci când cineva încearcă să se apere de farmecul tău.

Ea nu răspunse nimic. Cedă din nou iluziei de-a crede că, poate, Kervonnnec, strângând-o astfel lângă el şi murmurându-i cuvinte măgulitoare care o legănau, era sincer.

— Îndrăgostiţii sunt singuri pe lume, exclamă Marjorie în braţele logodnicului său.

Dar ei nu-i putură răspunde, deoarece se aflau deja

despărţiţi de mai multe perechi. În schimb, Agnes şi comandantul le adresă un salut ambiguu atingându-i în treacăt.

— Agnes îţi va reproşa din nou că te laşi prins în cursă de-o aventurieră, remarcă Ines pe jumătate ironică, pe jumătate tristă.

— Esenţialul este că nu se va mai arunca încă o dată în apă, răspunse el cu un gest iritat.

— A fost cu siguranţă vina ta…

— În niciun caz! ajungând pe punte, ea s-a împiedicat de-o parâmă şi şi-a pierdut echilibrul. Apoi a fost o zdruncinătură şi corpul i-a trecut printre barele bastingajului.

— Am crezut, continuă Ines uşurată, că a vrut să te sperie, să-ţi dovedească…

— Agnes este o persoană foarte echilibrată! I-ar fi plăcut să-i fac curte pentru că este foarte frumoasă şi foarte cuceritoare.

Nu suportă ideea de-a avea o rivală.

„O rivală?”, spusese. Îşi simţi inima bătând mai puternic la ideea că poate el o considera drept… Nu, prefera să lungească această iluzie suplimentară!

— Ar trebui totuşi să dansezi cu regina seratei!

— Dar asta şi fac, răspunse strângând-o mai puternic lângă el. Şi când te gândeşti că era gata să te pierd!

— Să mă pierzi?

Nu înţelegea. Ea era cea care avusese fără încetare această impresie, de fiecare dată când o părăsea, de fiecare dată când tonul vocii sale devenea zeflemitor, de fiecare dată când îşi permisese s-o judece şi s-o condamne.

Orchestra tocmai se oprise. Rămaseră o clipă nemişcaţi, unul lângă celălalt, încă strâns înlănţuiţi, în timp ce ea repetă:

— Dar de ce să mă pierzi şi cum?

— După conversaţia noastră din Patmos, hotărâsem

să nu te mai văd.

— Şi eu la fel, anunţă ea pe negândite şi imediat roşi, regretând această mărturisire.

— Din cauza comportării mele?

— Da… în sfârşit… Era încă din seara în care m-ai însoţit în cabina mea…

— De ce?

O ţinea acum de amândouă mâinile. Erau siguri în mijlocul pistei şi nu auzeau glumele care li se adresau de la masa zgomotoasă a elevelor, amuzate cu siguranţă de această intimitate atât de puţin discretă.

— Când m-am trezit, eram în pat şi…

— Unde voiai să fii?

Ea ridică din umeri. Nu, hotărât lucru, era prea greu să vorbească. Cum oare l-ar fi putut întreba pe acest bărbat dacă în acea noapte făcuseră dragoste împreună? Trăia o situaţie care practic nu putea fi mărturisită!

— Văd că eziţi. Crezi cu adevărat că, aşa cum i-ai spus lui Marjorie, aş putea fi un bărbat care trăieşte pe seama femeilor?

— De exemplu! admise ea, uşurată că putea evita adevărata problemă.

— Soţul tău a fost probabil foarte îndrăgostit de tine?

— Ţi-am explicat, spuse ea, că intenţiile sale când m-a ales de soţie erau deosebite. Era convins că toate femeile sunt nestatornice. Cu mine avea ocazia să creeze legături de recunoştinţă, mai durabile decât dragostea şi de aceea…

— Cred că a minţit. Cu siguranţă, se îndoia teribil de el însuşi. În realitate, te iubea…

— Să mergem să ne aşezăm, murmură ea, tulburată de această interpretare care coincidea atât de bine cu ceea ce se întâmplase după moartea mamei sale, când Hubert îi mărturisise dragostea sa…

— Pari deodată obosită, îi spuse el aşezându-se

alături.

— Nu. Mă gândeam la ceea ce tocmai spuneai…

Majorie şi logodnicul său dispăruseră. Ea remarcă.

— S-or fi dus să admire clarul de lună, în cazul în care n-ai preferat să ne lase siguri…

Îi simţea deja braţul pe talia sa. Pe bancheta moale, profitând de penumbră, o atrase lângă el. Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui Philippe. În aceeaşi clipă, avu impresia că sala şi întreg universul se răstoarnă. Tocmai admise fără rezerve ataşamentul pentru acest bărbat pe care ea nu reuşea să-l înţeleagă dacă îşi bătea joc de ea, dacă o considera ca pe o aventură de călătorie, sau întâmplător avea un sentiment mai tandru şi mai profund…

— Mă intrigă un lucru: că eşti în acelaşi timp atât de neîncrezătoare şi atât de temătoare şi că dimpotrivă, toaletele tale arată o siguranţă atât de provocatoare…

Îi mângâie spatele gol, îi masa ceafa, provocând în ea o emoţie a simţurilor care o obligă să închidă ochii. Nu-i putea mărturisi că aceste toalete atât de costisitoare şi de sumare erau opţiunea contelui de Coucy şi că mai înainte ea însăşi n-ar fi îndrăznit niciodată să îmbrace asemenea minunăţii. De altfel, remuneraţia modestă pe care o primea muncind la un decorator de-abia e ajungea pentru lucrurile obişnuite… Pe atunci mama sa trăia… Ce-ar gândi ea oare despre fiica sa, copleşită de dorinţă pentru un necunoscut?

— Există în tine, cu siguranţă, o mare dragoste de viaţă dar şi un refuz…

— De ce-ţi pui atâtea întrebări în legătură cu o femeie din lumea privilegiată şi superficială?

În loc de răspuns el puse stăpânire pe buzele sale cu nerăbdare şi sărutul profund pe care-l schimbară îi rupse pentru mult timp de restul lumii.

Pe ringul de dans, călătorii de pe Ulysse se dezlănţuiră în ritmul unui dans foarte rapid. Toate elevele lui Philippe erau prezente. Marjorie şi logodnicul său,

epuizaţi după trei dansuri succesive se apropiară de masă şi văzându-i pe îndrăgostiţi unul în braţele celuilalt, hotărâră să schimbe locul. Începură să rătăcească printre mese în penumbră, pentru a găsi altă banchetă goală şi să se aşeze acolo, unul lângă celălalt, ţinându-se cu drăgălăşenie de mână.

— Lasă-mă, gemu încet Ines în braţele lui Philippe.

El se îndepărtă uşor, fără să-i lase mâna.

— Ce ai?

— Aş vrea să ştiu atâtea... Despre noaptea aceea?

— Ce vrei să spui?

Îi zâmbi şi ea văzu strălucind dinţii lui albi.

— Nu-mi amintesc cum am ajuns în cabină...

— Evident, răspunse el izbucnind în hohote de râs, îndată ce te-ai apropiat de pat, ai adormit... Am...

Părea că ezită. Ea începu să se teamă că-i va spune... Totuşi, nu părea deloc jenat; nu, era doar o simplă ezitare.

— M-am temut mai întâi să nu-ţi fie rău... De aceea, am chemat medicul. Îmi reproşezi asta?

— Medicul? izbucni ea înspăimântată. De ce?

— Nu ştii? L-am chemat pe amabilul doctor care te examinase deja. El mi-a spus că am făcut bine... Să fi profitat de tine? adăugă el bine dispus.

— Aşadar, m-ai lăsat...

— Nu m-am gândit la suferinţă, dar pentru că el trebuia să dezbrace încântătorul trup al pacientei sale, am crezut că e mai bine să mă retrag înainte... Am făcut rău?

Atât de mari erau tulburarea şi contradicţiile în care o aruncaseră pasiunea sa pentru Philippe! La aflarea adevărului, se simţi în acelaşi timp uşurată şi dezamăgită. Aşadar, el nu-şi depăşise niciun moment drepturile... dar dacă l-a văzut pe medic, acesta nu-i dezvăluise oare teribilul accident...

— Şi ce ţi-a spus medicul?

— Că m-am înşelat. Că păreai adormită profund, dar că se va asigura de asta. I-am precizat că ai băut şampanie şi că mi-ai făcut remarca de a nu fi obişnuită…

— Şi atunci?

— Atunci a afirmat că era normal şi că eşti încă prea sensibilă pentru a suporta alcoolul…

— Şi… N-a adăugat nimic?

— Ce-ar mai fi putut să-mi spună?

— Nimic, absolut nimic, făcu ea grăbită. Nu m-a trezit şi găsesc asta ciudat…

— Draga mea Ines, dacă atât de puţin vin pe care îl băusei, te-ai îmbătat, nu te puteai trezi!

Izbucniră amândoi în râs. Aşadar, nu fusese decât o confuzie… Totuşi, se gândise ea brusc, era dimineaţă când îi ceruse stewardului să mă trezească. Se hotărî să-l surprindă asupra faptului:

— Şi ai venit mai târziu să vezi ce fac?

— Nu.

— De ce minţi? Ştiu de la steward că i-ai cerut să mă trezească înainte de sosirea la Patmos!

— Nu lua acest aer sever şi acuzator, nu se potriveşte cu încântătorul tău chip! Într-adevăr, l-am întâlnit pe stewardul tău pe punte, când vorbeam cu medicul. El este cel căruia i-am cerut veşti despre tine dimineaţa devreme, imaginează-ţi, pentru că nu sunt un monstru. După părerea lui te simţeai bine şi m-am gândit atunci că vei dori cu siguranţă să vezi mănăstirea… de altfel, o greşeală din partea mea!

Totul se explica. În realitate, fusese atât de orgolioasă să creadă că Philippe Kervonnec, atât de frumos, atât de seducător, avea pentru ea o asemenea înclinaţie încât să profite într-o seară de oboseala sa. Descoperi că-i reproşa că acţionase într-o manieră atât de firească şi până la urmă, atât de indiferentă.

— Pari tulburată?

— Deloc, numai că ar fi trebuit să-mi spui toate astea. N-am putut să-ţi mulţumesc nici ţie, nici să-i mulţumesc excelentului doctor care a fost deranjat degeaba.

— N-aveai pentru ce!

N-avea, într-adevăr. Ar fi făcut asta pentru oricare alt călător, cum s-ar fi expus cu siguranţă morţii pentru a salva orice fiinţă umană căzută în mare în timpul furtunii!

— Unde ai învăţat să înoţi atât de bine?

— Pe vapoarele tatălui meu, când eram un copil îngrozitor de răsfăţat, răspunse el cu un zâmbet trist.

— Nu este un mare păcat! Nu-ţi puteai alege părinţii!

— Într-adevăr. Dar când te naşti bogat, ţi-e greu să înţelegi realitatea altora.

— Este adevărat, spuse ea cu convingere, deoarece îşi aminti de lipsa de înţelegere a lui Hubert de Coucy pentru anumite probleme, în timp ce ea însăşi cunoştea suficient greutăţile vieţii pentru a avea o apreciere mai exactă.

— Ce ştii despre asta? întrebă Philippe cu o ironie mai tăioasă.

— Nu ştii totul despre mine şi ai hotărât că n-am niciun fel de experienţă de viaţă. Te poţi înşela…

— Dar acum, draga mea, porţi în jurul gâtului o mică avere şi asta nu pare să te impresioneze deloc!

— Colierul aparţine familiei soţului meu. Înainte…

Dar se opri brusc. Nu era necesar să-i dea amănunte despre trecut. Dimpotrivă, făcea mai bine să contraatace:

— „Spionul” mi-a mărturisit că ţi-ai schimbat viaţa după moartea soţiei tale, asta este în contradicţie cu ceea ce mi-ai spus tu însuţi…

— De ce?

— Pentru că asta dovedeşte că a fost un şoc…

— Într-adevăr. A fost cel puţin ocazia unei profunde reconsiderări. Atunci m-am hotărât să-mi fac studiile şi să mă consacru arheologiei care-mi place mai mult decât

orice. În felul acesta renunţam să trăiesc ca un moştenitor neproductiv!

— Sunt de acord să te cred.

— Acesta este adevărul. Soţul tău a murit într-un accident de maşină, nu-i aşa?

— Da, admise ea sobră. A murit imediat.

Se lăsă tăcerea. Era ca şi când vraja care domnise dintre ei în timpul minunatului vals dispăruse. Recăzuseră în durele lor realităţi, respectiv în trecutul lor. Cum să revină la înţelegere şi complicitate?

Lângă el, pe bancheta care le favorizase atât de bine apropierea mai înainte, Ines se simţi brusc izolată, pierdută.

Ridică ochii spre însoţitorul său. El fixa cu intensitate un punct necunoscut, dincolo de sală, dincolo de clipa prezentă… Totuşi, profilul frumos era tot la fel de regulat, fermecător şi de dorit… se înfioră, îngrozită de influenţa pe care o avea asupra ei.

El se întoarse brusc.

— Iată puţină muzică liniştită. Dacă am dansa?

Ea se ridică emoţionată de perspectiva de a regăsi apropierea corpului înalt, musculos, cald şi deja atât de familiar, lângă care i se redeştepta încrederea şi dragostea de viaţă. Dar pentru cât timp?

O dată în braţele sale, nu-şi mai puse întrebarea. Timpul trecea din nou ca în vis. Un blues cu inflexiuni dureroase îi duse încet spre ringul de dans, unde toţi dansatorii, tandru îmbrăţişaţi, păreau supuşi aceleiaşi vrăji a muzicii şi dansului.

Ea îndrăzni, aproape fără să se gândească la asta, să-şi pună o mână în spatele cefei lui Philippe, care răspunse imediat acestei apropieri. Îi simţi corpul încordându-se şi încercă un fel de senzaţie de triumf şi încântare. Dar curând, ea fu cea care se topi sub alte dezmierdări, în timp ce el murmura la urechea ei:

— Aş vrea să pot dansa toată viaţa cu tine; chiar şi mătasea rochiei tale este ca o altă piele încântătoare…

Cu capul pe umărul său, ea zâmbi la aceste complimente care o tulburau, ca şi la dorinţa de a fi tot mai apropiaţi…

— Mâine îţi voi arăta Efesul. Este unul dintre cele mai frumoase oraşe antice care se pot vizita la ora actuală…

Ea fu decepţionată să-l audă vorbind astfel foarte liniştit, în timp ce vocea ei ar fi fost gâtuită şi tremurătoare de emoţie.

— Tentezi mulţi bărbaţi, dar îmi vei fi fidelă, o ştiu, îi spusese Hubert de Coucy în seara nunţii lor… Îţi vei vedea mama de câte ori va trebui, până la sfârşitul fatal… Astfel voi fi un soţ mulţumit, chiar împotriva voinţei tale…

Putea să tenteze bărbaţii. Recunoscuse de mai multe ori la trecerea sa, scânteia de dorinţă pe care o aprindea în ochii lor.

Philippe nu era poate decât unul dintre acei bărbaţi sensibili la frumuseţe şi numai propria sa dorinţă o făcea să spere că încerca un sentiment mai profund? În acest caz, era oare demn de ea să se lase astfel curtată, tulburată?

Încercă să se îndepărteze puţin, dar el o aduse din nou, cu blândeţe lângă pieptul său şi ea intră iar în zona magică în care trupul său şi sufletul său gustau împreună o fericire pe care n-o mai simţise niciodată înainte.

— Care este secretul tău, Ines? murmură el, atingându-i încet buzele.

Era gata să-i mărturisească pe nerăsuflate adevărul:

„Sunt o femeie fără chip, trăsăturile mele nu-mi mai aparţin şi-mi vor trebui probabil mulţi ani să-mi revin dintr-un şoc…”

Dar întoarse capul cu regret şi îşi lipi obrazul de al lui Philippe, păstrând tăcerea şi lăsându-se legănată de

muzică.

— Se pare că n-ai încredere în nimeni.

Într-un anumit fel, era şi mai rău decât credea el. Îşi dorea enorm să i se destăinuie dar îşi spunea că acest mister era poate singura sa şansă de a-i întreţine mai mult timp interesul pe care i-l purta. Făcând un efort pentru a vorbi normal, declară:

— Îmi păstrez misterul. Tu mi-ai explicat că pentru o femie cochetă, este un atu major.

— Dacă este singurul motiv, nu spune nimic, voi afla eu.

Ea se înfioră la ideea că, într-adevăr, ar putea să ghicească.

Era în stare, pentru că până atunci demonstrase multă perspicacitate. Dar un asemenea secret era mai greu de desluşit decât altele. Era rar ca o femeie atât de tânără să fi suferit o asemenea încercare.

Deodată, el părea preocupat, parcă nu mai dădea nici cea mai mică atenţie apropierii lor. Era ca şi când îşi părăsise învelişul trupesc şi se retrăsese în gândurile sale.

Continuară să danseze în tăcere şi aproape pe loc. Nu mai era vârtejul de la primul vals, ci lenta evoluţie a temei bluesului şi a tristeţii lor uşor de transmis. În această poziţie atât de tulburătoare, Ines, ardea de dorinţă, dar Philippe părea că o părăsise.

Când începu să vorbească, o făcu pentru a aminti viitoarea escală şi a povesti despre locurile din Efes, dând date şi amănunte despre monumente.

Asaltată de emoţii, cucerită de tulburare, ea abia asculta, având penibila impresie că el prefera frumuseţile vechi ale oraşelor moarte.

Nimeni, niciodată până atunci, n-o iniţiase pe Ines de Coucy în dragostea pentru trecut. Se descoperea ignorantă la tot ceea ce iubea Philippe.

„M-am hotărât să mă consacru arheologiei”, îi

explicase.

Din acel moment, cum l-ar mai fi putut interesa mult timp o femeie incapabilă să-i împărtăşească pasiunea?

Rochia, colierul superb şi chiar chipul despre care se spunea că este perfect şi pe care i-l dăduse soarta, îi apărură ca valori şubrede şi chiar zadarnice. Frumoasa Agnes şi fiecare dintre camaradele sale, erau interlocutoare mult mai interesante în această materie.

Fără să ştie scrupulele şi descurajarea crescânde a însoţitoarei sale, Philippe Kervonnec continua să dea amănunte, să vorbească înflăcărat despre civilizaţiile care-şi acumulaseră influenţele în această parte a lumii care se numea astăzi Turcia.

La sfârşitul dansului, o conduse spre masa lor şi se aşeză lângă ea, fără să încerce măcar să-i atingă mâna. Din nou, ca de atâtea alte dăţi de când îl cunoştea pe acest bărbat, se îndoi de interesul pe care el i-l purta. Oare nu-şi imaginase totul?

Pentru că ceea ce simţea era dragoste, era acum sigură de asta, chiar dacă era obligată să mărturisească faptul că nu ştia totul despre el şi că această pasiune risca să o aducă încă o dată la desperare.

— Pari obosit, remarcă el, vrei cu siguranţă să te întorci în cabină?

Avea impresia că o dă afară. Ca o copilă, căuta un motiv pentru a mai rămâne încă o clipă lângă el.

— Voiam să-ţi spun…

— Ce anume? o întrebă el zâmbind.

— N-a… n-a fost o cădere de pe cal…

— Nu. A fost un accident de bicicletă! exclamă el ironic.

— Eram… Eram în maşină când a murit soţul meu.

El rămase o clipă încremenit. Părea că se gândeşte.

— Şi nu ţii să revii asupra… acestor detalii?

— Da. Atunci vorbesc despre o cădere. Asta

dezlănţuie mai puţin curiozităţile.

— Şi întrebările stânjenitoare?

— La fel.

— Te conduc până la scară…

— Şi mâine dimineaţă vom vedea Efesul? întrebă ea cu un fel de timiditate.

— Efesul? A, da! Ţi-am promis. Ei bine…

Părea brusc jenat. Ea îi veni în ajutor:

— Ai elevele tale, este adevărat! Nu le poţi părăsi…

Străbătuseră deja amândoi salonul. Ceilalţi călători umpleau încă toată sala şi păreau hotărâţi să prelungească noaptea. De ce oare părea deodată atât de grăbit să o conducă înapoi?

Ca printr-un vis neclar, ajunseră sus pe scara de ducea la cabina sa şi speră că el îi va propune s-o însoţească până la uşă.

Dar el nu făcu nimic şi aplecându-se, îi sărută uşor mâna.

— Bună seara şi noapte bună, îi spuse.

Ea îi urmări drumul până la cabina sa, cu impresia că o legătură subţire tocmai se rupsese între ea şi Kervonnec. Ce rău făcuse oare? Mărturisirea de ultimă oră i se păruse stângace? Nu era vina ei dacă pneul explodase, dacă maşina sărise peste pod pentru a cădea…

Timp de încă două ore, amestecă în gândurile sale toate aceste întrebări… Dar din când în când, trupul său îşi mai amintea de mângâierile lui Philippe şi speranţa îi revenea, incapabilă să renunţe la viaţa şi la planurile ce se instalaseră în sufletul său.

Când primele licăriri ale zorilor apăruseră la hublou, în sfârşit adormi.

Capitolul 9

Sosirea pe locul Efesului fu o încântare. Philippe Kervonnec îi dăduse întâlnire lui Ines în faţa „Fântânii lui Traian”. Părea mai relaxat decât în ajun şi-i explică bine dispus:

— Le sunt dator scumpelor mele eleve. Mă voi ocupa să-şi facă vizita în mod conştiincios, apoi vom putea vorbi despre cetate şi ne vom plimba atât cât ne va permite genunchiul tău.

În consecinţă, Ines îşi urmă tovarăşii la coborârea din autobuzele care-i lăsaseră pe situl aflat la câţiva kilometri de port.

Un cer de un albastru intens, o lumină superbă, prezentau ruinele în tot relieful lor. Fără să obosească, Ines se lăsă purtată de forfota amplă de pe aleea pavată cu marmură, ale cărei dale mari, încă perfect îmbinate, dădeau o idee exactă despre importanţa oraşului antic. Acesta se întindea pe mai multe hectare. În valea vastă şi bine aerisită se înălţau peste tot coloane, temple, alte străzi trasate de arhitecţi exigenţi.

Ines nu se aştepta la un orizont atât de vast. De altfel, nu era singura care se mira de asta. În jurul său se exclama în engleză, în italiană, în flamandă sau în franceză. Totul era extrem de impresionant prin întinderea ruinelor şi calitatea monumentelor deja restaurate. Cu două mii de ani mai înainte, oraşul Efes fusese fără îndoială o importantă metropolă în care îndeletnicirile din timpul liber, sporturile, situaţia materială, băile publice, reveneau cetăţenilor rafinaţi. Nimic uimitor ca pentru Philippe Efes era încă viu, părea astfel şi pentru un vizitator neavizat.

La aproximativ cincizeci de metri în jurul drumului, zări grupul antrenant al tinerelor fete urmărindu-şi profesorul.

Simţi în ea o emoţie nouă. Philippe putea să dea şi altceva decât farmecul său şi să creeze şi alte legături decât cele de seducţie. Era mândră de asta.

Hubert de Coucy nu-i dăduse niciodată această impresie, cu toate că şi el fusese mai în vârstă decât ea. Era bogat în tradiţii, strămoşi, bunuri materiale, dar n-avea puterea să facă să renască viaţa în mijlocul ruinelor. Aveau dreptate aceste adolescente să se ataşeze peste măsură de vrăjitorul care le transforma astfel vacanţa. Nu le putea purta pică pentru faptul că vegheau cu gelozie asupra lui, pentru a-l apăra de „întâlniri neplăcute”.

Grupul se apropia de graţioasa construcţie a „Bibliotecii”.

Înălţată pe trei etaje, scoasă în relief de coloane uşoare, faţada parcă dansa în lumina dimineţii. Philippe, cu faţa întoarsă spre soare, indica frontonul de marmură. Cu siguranţă, inventaria elementele constitutive ale sculpturilor şi materialele venite din mai multe locuri din Turcia şi Grecia. Inesei i se părea că l-ar fi putut auzi chiar atât de departe, atât de mult erau prezente în mintea sa comentariile pe care i le făcuse în ajun în legătură cu acest subiect.

Se duse să se aşeze pe marginea drumului, pe un capitel părăsit, decorat cu frunze de marmură. O umbră liniştitoare domnea aici. Construcţia ce constituia fântâna făcea ecran între ea şi soare. Lăsându-se uşor înapoi, găsi pentru a-şi sprijini spatele o coloană şi zâmbi la ideea că artişti atât de vechi îi procuraseră în acelaşi timp plăcerea de-a vedea şi confortul.

Pentru prima dată, avea cu adevărat întâlnire cu Kervonnec. Până acum, îl aşteptase sau fugise de el într-o manieră dezordonată şi numai întâmplarea făcuse să se nască un dialog între ei.

Era oare un progres real în relaţia lor? Încerca să creadă.

Înclinându-se puţin mai spre coloana robustă din

marmură, netedă ca o piele, îşi rezemă obrazul de ea. Astfel instalată, era perfect în largul ei. Nu mai putea zări clădire a Bibliotecii, dar fără îndoială, profesorul şi trupa sa se îndreptaseră spre alt cartier al oraşului. Ar fi fost inutil să încerce să urmărească din privire micul grup de-a lungul unui teren atât de vast.

Trecu o oră în această încântare. În zadar evocă Ines neliniştile şi îndoielile sale din ajun, nu găsea în ea decât speranţă şi bună dispoziţie.

— Şi iat-o pe nimfa din Efes! Va ieşi din cutia mea mică.

Ines tresări. Philippe Kervonnec era în faţa ei, fluturând un aparat fotografic. Instinctiv, îşi puse mâna la faţă, dar ştia bine că de-acum gestul era inutil şi că fotografia fusese făcută.

— Cu această coloană corintiană în spatele tău, va fi foarte bine. Aparatului meu îi trebuie trei minute pentru a ne restitui capodopera şi…

Dar se întrerupse, uluit. Ines se ridicase furioasă şi tulburată. Se încruntă şi, schimbând tonul, exclamă:

— Calmează-te, nu voi păstra o dublură! Îţi voi da unica fotografie! Pentru că este atât de compromiţătoare…

Dar ea nu putea vorbi şi fixa cu teamă cutia neagră din care va ieşi, în câteva minute, prima fotografie a noului său chip.

— Bănuiam că aveai ceva de ascuns şi începând de aseară m-am luminat, dar am îndepărtat o atât de penibilă bănuială…

În acest caz, continuă el cu o privire severă, de ce te afişezi pe un vapor de lux?

— Nu-mi… plac fotografiile…

— Cel puţin dacă te hotărai să-ţi petreci restul vieţii în străinătate, în speranţa că nimeni nu se va gândi…

— Eu? Dar de ce?

Se auzi un declic şi fotografia ieşi din aparat. El nu se

mai preocupă de asta.

— M-am gândit mult noaptea trecută, la soţul tău mort. Şi, pe cuvânt, am ajuns la o concluzie logică, dar cu nişte trăsături atât de blânde, un chip atât de pur, este uşor să-ţi ascunzi jocul. Noi, bărbaţii, ne lăsăm cu uşurinţă prinşi. Eu însumi, care mă laud că am devenit prudent, eram gata…

— Nu înţeleg, repetă ea.

— Dar eu încep să aranjez minciunile şi adevărurile din puzzle.

— Eşti norocos; eu încă n-am reuşit, mărturisi ea cu o amărăciune sinceră.

— Încetează să joci teatru. Este inutil, pentru că acum înţeleg totul.

— Dacă ştii despre ce este vorba, îţi dai seama că o fotografie nu putea decât să mă tulbure. Oricum, îmi pare rău de această indiscreţie!

— După ce am făcut fotografia, am înţeles evidenţa. Reacţia ta a fost atât de promptă!

Împotriva voinţei sale, în timp ce el vorbea, ea încerca să zărească fotografia încă prinsă de aparat. El îi surprinse privirea, o smulse şi i-o dădu.

O primi cu mâinile tremurânde şi se sili s-o examineze.

Aceasta era aşadar noua Ines de Coucy!

Tot ceea ce-i spusese Philippe şi ce recepţionase ea mai puţin bine în oglinzi, era adevărat. Tânăra femeie rezemată de coloană, avea un profil încântător. Buclele blonde formau o cască de aur care aparţinea zeiţelor antice…

Emoţionată, izbucni în hohote de plâns şi fotografia îi căzu la picioare.

— Este puţin prea târziu ca să plângi, nu găseşti? îi aruncă el cu un inexplicabil dispreţ.

— Cred că nu înţelegi!

— Înţeleg că ţi-ai stricat viaţă printr-un act stupid. Cu siguranţă vei oferi nişte motive bune: constrângerea, decepţia, poate vei evoca şi o prea mare sensibilitate? Dar de ce n-ai ales să te desparţi de soţul tău?

O fracţiune de secundă, Ines, în naivitatea sa, se întrebă dacă din întâmplare Philippe era gelos pe Hubert. Dar această explicaţie prea măgulitoare i se păru neverosimilă.

N-o iubea suficient pentru asta! În acest caz, de ce se amesteca? De altfel, Hubert nu mai era o problemă. Murise în prăpastie… Bâigui:

— Trebuia să ne despărţim, dar el mi-a cerut să aştept şi…

— Şi erai prea nerăbdătoare, aşa este? Probabil găsiseşi deja…

Se apropiase de ea. Avea soarele în spate. Niciodată nu i se păruse atât de înalt, nici atât de temut. Avu un gest de-a se da înapoi. Unde era oare cavalerul tandru din ajun şi oare visase dorinţa pe care o simţea el atunci?

Urmându-şi mişcarea, el înaintă câţiva paşi şi întrebă cu agresivitate:

— Încă mai găseşti că-i seamăn?

— Nu fi gelos, îl rugă ea, înşelându-se încă o dată asupra reacţiei sale. N-a reprezentat nimic pentru mine; dacă mama n-ar fi fost în situaţia aceea, niciodată…

— Asta nu explică deloc gestul tău!

— Dar era atât de bolnavă! Şi dacă i-ai fi văzut sărmanul chip, atât de zâmbitor, când mi-a adus la cunoştinţă ce i-a declarat el… N-am rezistat… Era pierdută şi ştiam asta, o ştiam deja de trei luni. N-aveam nicio şansă s-o duc în Elveţia, unde era convinsă că ar putea fi salvată…

— Şi probabil asemănarea noastră ţi-a dat ideea de-a face din mine viitoarea ta victimă?

„Victimă”? În loc să se revolte, Ines crezu că Philippe

lăsa să se înţeleagă că şi el o iubea şi se apropie de el zâmbind.

— Nu ţin să fac victime, spuse ea încet.

— N-are rost să schimbi astfel discuţia! izbucni el. Ştiu că femeile sunt de temut, dar de aici până la a ucide!

— A ucide? De ce vorbeşti astfel?

— A ucide pentru a deveni o văduvă bogată şi ciudată, pentru a purta un colier de diamante…

Ines ameţi brusc. De-abia acum înţelegea că de un sfert de oră ei nu vorbeau despre aceleaşi fapte, despre aceleaşi probleme… Dar care era această crimă?

Luă automat fotografia căzută la picioarele sale şi o contemplă.

— Şi eu care am fost gata să te iubesc! exclamă Philippe.

Timp de cinci ani am ştiut să fiu rezervat, să-mi schimb viaţa şi iată că era gata să cad din nou în plasa unei aventuriere!

— Nu sunt aşa ceva. Acestea sunt expresii ridicole şi vulgare. Ar trebui să eviţi să faci apel la asemenea banalităţi!

El îi luă brusc fotografia din mâini şi o ridică în lumină.

— Dă-mi înapoi această…

— Priveşte, continuă el, încă la fel de ironic, iat-o pe nimfa cu trăsături mai pure decât conştiinţa şi sufletul său!

— Într-adevăr, conştiinţa mea nu-mi reproşează nimic…

Dar vocea i se frânse. În realitate, se simţea vinovată faţă de Hubert de Coucy. Moartea sa tragică o făcuse să-şi regrete duritatea şi refuzul de a-l ierta. Dar Philippe nu putea să ştie.

Atunci, ce-i reproşa? Şi cu ce drept?

— Nu, nu ai conştiinţa liniştită şi eşti îngrijorată. De când ne-am întâlnit, te porţi ca o vinovată.

— Vinovată pentru că nu l-am iertat?

— Nu. Pentru că l-ai omorât.

Ea rămase o clipă uluită. Aşadar, el credea că Hubert voise să moară? Această bănuială o atinsese o clipă şi pe ea, dar amintindu-şi împrejurările accidentului, nu reuşea s-o creadă cu adevărat. Şi apoi, ar fi trebuit să vrea s-o ia cu el în moarte…

Ridică ochii spre Philippe. Avea o faţă împietrită ca a unei statui. O privea cu un fel de sălbăticie.

— Crezi că ar fi vrut să moară? M-am temut şi eu când am devenit conştientă. Dar atunci, a vrut să ne ucidă pe amândoi?

Şi, în timp ce vorbea, devenea conştientă de adevăr. Da, fără îndoială, Hubert, desperat, îşi dorise această scăpare. De aceea, accelerase atât de imprudent în acea clipă…

Ce contau în clipa aceasta bănuielile lui Philippe, reproşurile nejustificate pe care i le făcea… Se aşeză din nou pe capitel pentru a se gândi. Deţinea firul care o va conduce spre adevăr…

Philippe Kervonnec continua s-o fulgere cu privirea. Ochii îi străluceau.

— Vei mărturisi? izbucni el.

— N-am nimic să-ţi spun. Mi se pare că această problemă îmi aparţine mie şi că am plătit destul de scump…

— Nu văd în ce măsură eşti chiar aşa de plâns! Dimpotrivă, consider că ai conceput un plan banal, dar eficace. Necazul este că fenomenul de remuşcări strică deseori frumoasele planuri de viitor!

— Lasă-mă să mă gândesc, murmură ea rugătoare, lasă-mă.

Mi se pare că-mi revine deodată memoria şi…

— Hotărât lucru, eşti o actriţă extraordinară! Acum vei evoca amnezia! Nu dai înapoi din faţa nici unui

şiretlic…

O prinse cu brutalitate de umeri şi o obligă să se ridice. În pofida agresivităţii gesturilor, ea rămânea sensibilă la cea mai mică atingere şi temându-se să nu cedeze emoţiei, se îndepărtă de el…

— Aseară îţi plăceam mai mult, îi spuse el cu dispreţ, dar atunci nu te gândeai că voi ghici!

— Nu este nimic de ghicit. Oricum, acest trecut nu este important pentru tine, ci pentru mine! Dacă m-ai lăsa o clipă…

— Să te las? Ei bine, aveam o întâlnire fermecătoare, trebuie să te fac să vizitezi frumoasele ruine. Am renunţat la toate obligaţiile mele! Dar îţi mărturisesc faptul că perspectiva de-a iubi o criminală poate provoca o anumită stupoare în sufletul unui bărbat cinstit!

— Nu sunt o criminală! Dacă soţul meu era disperat şi dacă a vrut să moară…

Dar se opri. Dacă într-adevăr Hubert de Coucy concepuse un plan de sinucidere, Philippe n-avea să fie confidentul unui asemenea secret! Şi, de altfel, de ce se îndârjea astfel asupra trecutului său?

— De ce ţi-a fost atât de teamă că te-am fotografiat?

Ea îl privi o clipă fără să răspundă. Va face încă o dată pentru el un efort de sinceritate care o va costa. Îl privi atent, cu intensitate, ca pentru a-şi imprima bine în memorie trăsăturile sale, până când el fu surprins de expresia sa încordată. Cum va primi oare vestea? îi va accepta chipul când va afla că această armonie este aproape artificială?

Cu lacrimi în ochi, murmură:

— Este din cauza chipului meu. Nu l-am văzut niciodată până acum în fotografie…

El ricană cu răutate:

— Ai vrea să mă faci să cred că acel soţ atât de îndrăgostit n-a avut niciodată ideea de-a fixa pe peliculă…

Ea îl opri dintr-o mişcare, punând mâna pe gura lui Philippe.

— Vorbesc despre noul meu chip, de după accident…

Acesta nu este al meu!

— Te credeam mai abilă! spuse el aplecându-se asupra ei.

Această nouă invenţie este de cel mai prost gust!

— Dar este adevărul! Portiera mea s-a deschis şi am fost aruncată…

— Mai degrabă ai sărit la timp!

— Sărit la timp? Dar ce vrei să spui?

— Când eşti la volan, se poate reuşi o asemenea manevră…

Ea scoase un strigăt de stupoare. Tocmai înţelesese! O acuza că-l ucisese intenţionat pe Hubert şi că aranjase accidentul pentru a camufla crima!

— Dar eşti nebun! strigă ea. Complet nebun! Cum poţi născoci o asemenea inepţie! Şi spui că mă iubeşti. Frumos rezultat!

Apoi imediat, printr-o reacţie surprinzătoare pe care nu şi-o putu stăpâni, izbucni în râs în timp ce el rămase nemişcat lângă ea, cu aparatul în mână, redus la tăcere.

După o clipă, ea înălţă capul pentru a-l interpela cu ranchiună:

— De ce nu faci o fotografie a criminalei evocându-şi crima râzând?

— Aşadar, este adevărat în legătură cu chipul tău… El…

Ea păli. Vestea îl impresionase indiscutabil pe Philippe. Îşi va mai apropia oare buzele de obrazul său, îşi va mai trece mâna prin părul său fără să se teamă de prezenţa cicatricelor?

— Imaginează-ţi, chipul meu este rezultatul unor serii de intervenţii considerate „delicate”! făcu ea pe grozava, în realitate moartă de frică şi pândindu-i privirea.

Reacţia sa fu neaşteptată. O prinse în braţe cu blândeţe şi murmură:

— Ines, aş vrea atât de mult să fie adevărat!

Ea simţi că cedează dorinţei de a primi sărutările lui, mângâierile… Dar, mai întâi voia să se explice, să înlăture orice bănuială din mintea lui Philippe.

— Vezi tu, n-am avut timp să învăţ să conduc, remarcă ea cu ranchiună. N-am avut niciodată maşină înainte de căsătorie şi sunt ieşită dintr-o clinică. Am prevăzut această călătorie pentru a încerca să uit! Cu tine, n-a fost posibil…

El stătea nemişcat, lăsând-o să se plimbe de colo colo prin faţa sa, fără să facă vreun gest. Se calmase. Părea că se gândeşte.

Ea mai vorbi un timp, încercând astfel să-şi justifice anumite atitudini, dar în timp ce evoca lunile penibile trăite în clinică între două intervenţii, avea impresia că-l pierdea pentru totdeauna pe Philippe, că el încerca din politeţe să admită realitatea, dar că, indiscutabil, simţurile sale o respingeau. N-ar fi trebuit să-i mărturisească… El ar fi continuat să-i admire frumuseţea, să-i dorească trupul… Dar, printr-un fel de cruzime faţă de ea însăşi, dădea amănunte, preciza cu lacrimi în ochi că până când se trezise nimeni nu crezuse că va supravieţui.

El înaintă şi cuprinse în mâini chipul tinerei femei. Timp de câteva clipe, ea îl lăsă s-o facă, fericită să regăsească gustul buzelor bărbatului pe care-l iubea mai presus de orice. O duse lângă fântână, o făcu să se aşeze alături de el şi, murmurându-i numele, îi acoperi cu sărutări gâtul şi mâinile.

Tremurând de dorinţă, ea nu-ndrăzni totuşi să răspundă avansurilor sale. O idee înspăimântătoare se stabilise în sinea sa: îi era milă, regretă izbucnirea precedentă şi încerca să se facă iertat. Tulburarea ce o cuprinsese împotriva voinţei ei, se părea că nu era împărtăşită de Philippe.

Într-o tresărire de curaj, de demnitate, încercă să scape de îmbrăţişare. El nu insistă. Era o dovadă în plus că avusese dreptate: nu poţi dori o mască, indiferent dacă aceasta era atât de perfectă. Ori, dacă ea însăşi avea atâtea dificultăţi în a-şi accepta noua înfăţişare, cum ar fi putut să-i reproşeze unui străin că încearcă pentru ea un fel de repulsie?

— Trebuie să-mi porţi o pică teribilă, spuse el cu o voce înăbuşită, ridicându-se.

— Oh, trebuia ca într-o zi să accept complet adevărul. Astăzi sau mâine, este acelaşi lucru!

— Nu ştiu ce să spun pentru a încerca să mă justific. Am vegheat toată noaptea cu această bănuială oribilă. Am reuşit s-o înlătur, dar când ai ridicat mâinile pentru a te apăra…

— Haide, Philippe, nu te preocupa prea mult de o văduvă bogată şi dornică să fie curtată!

Îi venea greu să glumească, să-l privească firesc, în timp ce simţea bine că era gata să-l piardă şi că nu vor mai fi niciodată între ei nici certuri, nici neînţelegeri, niciun vals lent.

— Este timpul să ne întoarcem pe Ulysse, remarcă el. Autocarele sunt probabil gata de plecare spre port.

Urcară încet, frumoasa stradă pavată cu marmură. Din sens invers sosea un grup de japonezi.

„Nu trebuie să plâng, îşi repeta Ines, nu trebuie să plâng.

Trebuie să rezist până la sosirea pe vapor…”

Alături de ea, Philippe se străduia să dea amănunte despre clădirile restaurate pe care le întâlneau, dar se simţea că era pentru el un mod de-a continua o conversaţie artificială.

Pentru a-şi face curaj, Ines încerca să-şi bată joc de ea însăşi, să-şi facă reproşuri.

„Ar trebui să învăţ pe viitor să mă feresc şi eu de

întâlniri neplăcute. Sunt slabă şi laşă… N-ar fi trebuit să accept nici măcar să mergem împreună la autocar. Trebuia să-l trimit înapoi! Un bărbat capabil să mă bănuiască de o crimă!”

Îl privea pe ascuns. Mergea cu capul în jos, prefăcându-se că face să se rostogolească nişte pietricele cu vârful piciorului… Dorinţa sa nu rezistase… N-o iubise cu adevărat în aceste câteva zile, dar cedase totuşi plăcerii de-a o cuceri.

— Aveai dreptate, remarcă ea, făcând un mare efort să nu plângă, numai misterul te interesează.

— Îmi pare rău că am glumit atât de mult, murmură el. Nu mi-am dat seama. Am fost un prost. Crede-mă că-mi reproşez foarte mult.

Dacă o iubea, în această clipă n-ar fi avut niciun reproş să-şi facă.

— Sprijină-te de mine, adăugă el amabil. Mai avem încă două sute de metri şi îmi este teamă…

— Te temi pentru genunchiul meu? îl întrebă ea, acceptându-i braţul.

Regăsi lângă el aceeaşi emoţie şi dacă ar fi încercat s-o sărute, cu siguranţă s-ar fi lăsat sedusă încă o dată. Dar el înainta fără să spună nimic, atent doar s-o facă să evite locurile mai accidentate ale drumului.

Când îi văzură pe Gregory Smith şi pe Marjorie venind în întâmpinarea lor, fură fără îndoială uşuraţi amândoi că nu trebuia să se mai prefacă într-o intimitate atât de penibilă.

— Începusem să ne îngrijorăm, explică Marjorie. Toată lumea vă aşteaptă…

— Eu nu mă îngrijorasem, adăugă Gregory în engleză, cu un zâmbet maliţios.

— Să mergem să ne liniştim însoţitorii, răspunse scurt Philippe, care făcea un efort vizibil să fie amabil.

— Ce ruine minunate! exclamă Marjorie trecându-şi

braţul pe sub cel al lui Ines. Şi ai fost deosebit de bine însoţită pentru a aprecia!

— Admirabil însoţită, într-adevăr, întări ea, în timp ce Philippe şi Gregory o luaseră înainte.

— Dar este atât de vast. Ar trebui să revenim şi să rămânem câteva zile. Gregory speră că o vom putea face după căsătorie…

— Aşadar, este hotărât? Vă căsătoriţi la Atena? întrebă Ines cu o veselie forţată.

— Da. Sunt foarte fericită. Asta dovedeşte că este un bărbat serios! Ştii că până acum m-a sărutat de cinci ori?

Părea încântată de atâta pudoare. Înduioşată, Ines confirmă:

— Te respectă pentru că te iubeşte cu adevărat.

— Şi vom cunoaşte mai bine Grecia rămânând aici. Gregory a citit un vraf de cărţi despre aceste civilizaţii şi doreşte să devin mai puţin ignorantă.

Hotărât lucru, cei doi îndrăgostiţi dovedeau că erau capabili şi de alt interes decât cel de a-şi administra respectivele averi. Oare nu punea dragostea la punct adevăratele priorităţi?

Din păcate, Ines nu putea face un bilanţ la fel de pozitiv al acestei croaziere. Departe de asta. De altfel, de când înţelesese că Philippe n-avusese puterea să accepte adevărul, căzuse într-un fel de apatie care-i permitea să fie neatentă la gesturile şi cuvintele vieţii obişnuite.

„Mă descurc, se gândi ea. În realitate, sunt complet desperată”.

Ideea că soţul său i-ar fi putut dori moartea îi venea tot mai des în minte, în memorie. Avea impresia că o ştia de mult timp, dar n-o acceptase niciodată… Acest fapt o elibera în parte de remuşcările faţă de conte; găsea în ea chiar destulă indulgenţă pentru a-l ierta. Totuşi, într-un anumit fel, reuşise în tentativa sa, deoarece după accident nu mai era aceeaşi.

Într-adevăr, ea era moartă şi cea care o înlocuise nu părea prea înzestrată pentru fericire…

„Dar la ce bun să-şi repete mereu toate acestea”, îşi spuse ea suind în autocar, unde călătorii le salutară sosirea cu glume mai degrabă îndoielnice şi ridicole, dată fiind situaţia.

Cei doi bărbaţi se aşezară unul lângă altul, rezervând cele două locuri din faţa lor Inesei şi prietenei sale.

Întoarcerea avu loc în mijlocul cântecelor şi râsetelor.

Marjorie îşi alătură curând vocea celor ale însoţitorilor lor, care fredonau cântece folclorice.

Numai Philippe şi Ines nu cântau, dar ea simţi curând pe umărul său o mână fermă.

Se înfioră. Nu încerca nicio ranchiună faţă de acest bărbat atât de seducător. Îşi puse la rândul ei mâna uşor peste degetele bronzate, într-o dezmierdare prietenoasă. Nu era vina sa dacă era impresionat; nu-i era oare ei însăşi puţin teamă de propriul său chip?

„Nu. Nu-mi mai este teamă, descoperi cu uimire. De când am văzut fotografia, mi se pare că am fost întotdeauna aşa…

Cred chiar că mătuşa Anne n-a greşit spunând că mai degrabă am câştigat!”

Aşadar, Philippe Kervonnec avusese un loc foarte important în viaţa sa: îl iubea cum nu avusese niciodată până atunci ocazia să iubească şi o împăcase cu ea însăşi. Nu era totul negativ în această aventură care totuşi risca s-o facă să sufere multe luni.

„Numai că de acum înainte nu sunt capabilă să iubesc alt bărbat… În viaţa mea nouă…”

Dar se ştia legată de Philippe nu numai din cauza seducţiei sale naturale, ci şi pentru că trupul ei reacţionase pentru prima dată şi că această legătură i se părea şi mai ireversibilă.

— Prânzim toţi patru împreună? întrebase Marjorie la

sosirea pe Ulysse.

— Cred că Ines are nevoie să se odihnească, obiect a Philippe, venindu-i în ajutor tinerei femei.

— Atunci vă lăsăm. Pe mai târziu, spuse americanca, luându-şi logodnicul cu ea.

Philippe adăugă cu blândeţe:

— Te conduc până la tine.

— Mulţumesc.

Era curios să aibă cu el aceste raporturi de politeţe, să-i accepte amabilitatea, să ştie că el îşi arăta astfel regretele, dar şi neputinţa de-a o iubi. Pentru el, devenise un adevărat monstru… Totuşi, o mare tandreţe o copleşi în timp ce, rezemată de el, cobora treptele înguste.

— Iată, spuse el.

— Am cheia, adăugă ea, făcând un efort pentru a zâmbi.

Şi, îndată ce închise uşa, se prăbuşi pe pat plângând în hohote.

Capitolul 10

— Dar unde este Acropole? Nu se vede nimic?

— Sosim în Pireu; nu este decât portul pentru Atena!

— Trebuie să mai aşteptăm mult timp?

— Cel puţin o oră…

— Eu sunt pe punte din zori, era superb, pe mare parcă era aur!

— Şi Acropole?

— Dar se pare că nu suntem la Atena, numai în faţa Pireului…

— Grecia! Salutăm Grecia! Ţara muzelor şi a zeilor!

— Mi s-a spus că nu vom acosta înainte de o oră şi, pentru Acropole, va trebui să mai aşteptăm încă mult timp…

În largul Pireului, Ulysse aştepta sosirea pilotului pentru a acosta.

Călătorii, emoţionaţi şi surescitaţi de sosirea în Grecia, reacţionau fiecare în felul său, unii cu nerăbdare, alţii printr-un lirism debordant, alţii prin uimirea clasică a ignoranţei lor. Oricum, toată lumea dădea impresia că trăieşte un moment mare, în timp ce debarcările de la precedentele escale se desfăşuraseră fără emoţii deosebite.

În timp ce se schimbau atât de multe întrebări şi atât de puţine răspunsuri, soarele urca solemn la orizont şi toţi îşi exprimau admiraţia în legătură cu legendara puritate a aerului şi transparenţa luminii.

Înconjurat de elevele sale, toate animate şi fermecătoare în rochii ce le descopereau umerii tineri, Philippe Kervonnec răspundea cum putea mai bine, dădea amănunte şi date cum îi cerea rolul, dar chipul îi rămânea grav şi preocupat.

Ines de Coucy nu apăruse încă, nici pe punte, nici în sufragerie şi saloanele erau pustii. A luat oare micul dejun

în cabină, după obiceiul său?

— Domnule, vom începe cu Muzeul Naţional?

— Nu. Vom merge mai întâi la Muzeul Benakis. Este mai puţin mare şi dă o foarte bună înţelegere a istoriei Greciei.

— Şi vom bea o cafea turcească?

— Vom bea o cafea grecească! întrerupse prompt Philippe.

Dacă vă gândiţi că este acelaşi lucru, aveţi perfectă dreptate, dar pentru greci, ceva ce este turcesc este în mod obligatoriu rău!

— Au fost atât de des torturaţi şi invadaţi de aceşti barbari! interveni Agnes sentenţios.

— Bravo Agnes, dar nu exagera prea mult! Nu mai sunt războaie între ei de mai mulţi ani. Nu aprinde flacăra discordiei prin comentarii belicoase!

— Oricum, în locul lor, eu nu i-aş fi iertat niciodată! declară o altă domnişoară, blondă şi durdulie.

Philippe se bucura că trezise în câteva zile acestor tinere fete o asemenea dragoste pentru patria tuturor civilizaţiilor.

Totuşi, îl preocupa gândul la Ines de Coucy şi pândea sosire a Marjoriei pentru a o întreba dacă are veşti despre tânăra femeie.

În cabina sa, Ines terminase de făcut bagajele. Se hotărâse.

Se va întoarce discret la Paris, după un sejur la Atena. Nu voia să-l mai vadă pe Philippe, şi dacă-şi continua croaziera pe Ulysse, n-ar fi putut evita să-l întâlnească.

După ce plânsese ca o fetiţă timp de două ore, frumoasa contesă se ridicase şi îşi umezise cu grijă faţa cu apă foarte rece. Un prim mod de a lupta împotriva desperării.

Cu toate acestea, noaptea fusese lungă şi întreruptă

de vise cu atât mai crude, cu cât fusese fericită. În somn, îşi imaginase plimbări cu Philippe, drumuri ciudate pe care le făceau sub cerul liber sau pe suprafaţa unei mări calme şi albastre. Chipul de statuie revenise aşadar deseori în memoria sa şi, de fiecare dată, trezindu-se tresărind înainte de sfârşitul visului, avusese nostalgia corpului înalt, suplu şi puternic, a buzelor atât de bine conturate, al căror contact cu pielea sa declanşaseră această avalanşă de senzaţii şi de dorinţă care o va lăsa nostalgică mult timp.

Acum, aşezată pe pat, într-un taior de mătase verde care-i punea în valoare părul şi ochii, resimţea asupra ei însăşi consecinţa eforturilor. O durere surdă în ceafă îi anunţă începutul uneia din acele migrene care, de la accident, se abătea asupra ei pentru câteva ore, lăsând-o extenuată.

„Nu ridica nicio greutate, îi recomandase doctorul Descamp, la plecare. Încheieturile dumitale sunt încă foarte fragile…”

Într-adevăr, ele fuseseră cele care amortizaseră şocul când fusese aruncată din maşina ce nu mai putuse fi controlată.

Sună pentru a chema stewardul, în scopul de-a elibera cabina de cele două valize închise.

„În ciuda aparenţelor, sunt foarte neputincioasă, îşi spuse ea şi am fost nebună să sper că un bărbat atât de dinamic şi plin de viaţă ca Philippe poate accepta povara pe care o reprezint…”

Se aşează din nou, încercând să-şi golească total mintea pentru a nu cădea din nou într-o descurajare care o lăsa fără puteri.

Când se ciocăni la uşă, pregătise o bancnotă pentru a-i mulţumi stewardului.

— Intraţi, spuse ea, este deschis…

Dar se simţi roşind şi inima începu să-i bată mai repede când îl recunoscu pe Kervonnec.

Părea învins.

— Pot să intru?

— Desigur, îl asigură în mod automat, fără să ştie dacă dorea cu adevărat asta.

Închise uşa după el şi rămase în picioare privind-o.

Ea însăşi foarte încurcată, îşi aprinse o ţigară pentru a-şi face de lucru.

— Am venit să-mi cer iertare, n-am putut dormi şi…

— Iar! Hotărât lucru, vei deveni o persoană care suferă de insomnii, răspunse ea, aruncând un nor de fum. Veghezi pentru că sunt o criminală, veghezi pentru că sunt nevinovată!

În realitate, de când se afla în faţa ei, mânia şi dragostea îi hărţuiau din nou mintea. Simţea în acelaşi timp dorinţa să plângă şi să se răzbune, să dispară în braţele lui şi să-l umilească.

— Probabil îmi reproşezi teribil.

— Să-ţi reproşez? Dar de ce? Nu i se poate reproşa cuiva o greşeală de judecată…

— Ar fi trebuit să fiu mai puţin sigur de mine…

Se gândi o clipă să-i spună să se aşeze, dar un reflex de răzbunare puţin copilăresc o făcu să-şi schimbe părerea.

— Ai fi putut să te abţii să vii, adăugă ea.

— Nu puteam.

De ce oare era atât de schimbat? Avea chiar impresia că şi expresia feţei i se modificase. Părea mai puţin tânăr… Mai puţin… cuceritor.

— Ai dreptate să fii atât de rece şi dură cu mine; într-adevăr mi-am pierdut capul, admise el. Această poveste de asasinat era ridicolă.

— Încă un miracol al intuiţiei tale, indiscutabil!

Se mira să-l vadă atât de umil, în timp ce până atunci fusese atât de sigur de el. Totuşi, chiar şi aşa, se simţea

dominată şi tulburată de prezenţa lui plăcută. În această cameră întunecată, în care perdelele nu fuseseră trase, două lămpi mici aruncau umbre pe unul din pereţi şi pe tavan. Asta crea şi mai multă intimitate. În penumbră, trăsăturile lui Philippe erau accentuate, puse în evidenţă.

Cum ceda treptat ambianţei şi regretelor, şi pentru că se temea să nu se înduioşeze, încercă să-şi regăsească puţin din umor:

„Pentru el, sunt o altă persoană, o femeie fabricată. La Efes m-a sărutat din milă şi n-are nici măcar curajul să continue să mă inducă în eroare! Asta zic şi eu o aventură frumoasă şi atât de romantică!”

La această idee, lacrimi de umilinţă îi urcară în ochi.

— Ce aş putea face, întrebă el, ai suferit atât de mult şi eu am petrecut cinci zile ironizându-te cu cruzime.

Ea nu îndrăzni să răspundă, de teamă să nu izbucnească în plâns. Scena aceasta o umilea profund. Avea impresia că era considerată o victimă fără apărare.

Totuşi, când îşi plecă ochii şi lăsă tăcerea să se instaleze între ei, văzu piciorul lui Philippe înaintând un pas. Inima începu să-i palpite. Rămase nemişcată, de teamă să nu-l descurajeze. Încălţat cu o espadrilă de culoare deschisă, piciorul înaintă fără zgomot, celălalt îl urmă… Se va propria într-adevăr, va veni la ea?

Nu. El rămase din nou nemişcat.

— Suntem la chei, remarcă el.

Şi ea înţelese că noua consistenţă a liniştii venea nu din emoţia sa, ci din oprirea maşinilor.

Şi atunci? Foarte curând se vor despărţi? Nu-l va mai revedea niciodată pe acest profesor de limba greacă, ce avea privirea ironică şi tandră; nu se va mai afla niciodată în braţele necunoscutului de pe punte!

— Philippe… murmură ea.

— Ines, mă vei putea ierta într-o zi? Mi-ar plăcea atât de mult să te revăd la Paris. Predau la liceul Mallarmé…

Dacă din întâmplare…

Ea nu îndrăznea să înţeleagă. Lacrimi îi şiroiau pe obraji. Îi propunea oare prietenia pentru a obţine iertarea? N-ar suporta, ar fi şi mai penibil decât să încerce să-l uite complet.

Din nou dansul tăcut al espadrilelor! Picioarele lungi, unul după altul, ezitau înainte de-a se apropia de patul pe care era aşezată.

— Pot să iau bagajele? întrebă vocea veselă a stewardului.

— Nu mişca, spuse Philippe, Inesei; mă voi ocupa eu de asta.

Ridică fără greutate cele două valize şi i le trecu fără o vorbă stewardului. Apoi închise uşa… cu cheia.

Ines se ridicase când stewardul ceruse bagajele. Se gândise atunci că acest incident va fi semnalul despărţirii. Aşa că fu uşurată să-l vadă pe Philippe întorcându-se spre ea. Oare ce mai voia? Ce efort va face pentru a-şi uita repulsia?

— Ştii, în dimineaţa aceasta, voiam să te conving să mărturiseşti totul la poliţie, spuse el zâmbind trist.

— Altfel m-ai fi denunţat tu însuţi? întrebă Ines, decepţionată de reflecţia sa.

— Cu siguranţă, nu. Nu voiam să ţin seamă de nimic. Urăsc violenţa, banii care corup; urăsc târgurile şi calculele.

— Iată o profesiune de credinţă foarte interesantă, îl ironiză ea, tot mai înciudată. Nu eşti vesel în dimineaţa asta!

— Văd bine că mă deteşti şi o merit, admise el. N-ar fi trebuit nici măcar să încerc această intervenţie, dar aveam ceva să-ţi dau…

Scoase din buzunar fotografia pe care probabil o lăsase să cadă la Efes.

— Pune-o acolo pe masă, spuse ea.

— Tot nu vrei s-o vezi?

— Nu ştiu…

— Este o fotografie care-mi va rămâne foarte scumpă, spuse el, pentru că este prima pe care ţi-am făcut-o.

Ea rămase uluită. În loc s-o compătimească, el părea că se bucură să fie o alta. O străbătu o licărire de speranţă.

— Am şi alte fotografii, murmură ea. Mama mi-a făcut uneori…

— Nu vreau să le văd! izbucni el. Pentru mine, vei fi întotdeauna cea pe care am văzut-o fugind pe punte în lumina lunii!

I-ar fi putut spune că şi ea păstra de la această primă întâlnire o amintire mai vie decât toate celelalte şi că va rămâne străinul clarului de lună. Dar pentru a alunga orice speranţă, alese resemnarea.

— Nu-ţi port pică.

— Totuşi, văd că ţi-ai făcut bagajele. Nu te întorci pe Ulisse?

— Este de preferat să nu te oblig să-ţi învingi repulsia de-a lungul întregii călătorii de întoarcere.

— Repulsia mea? se miră el. Dar de ce spui asemenea lucru?

— Nu te strădui, Philippe. Pot să înţeleg că o femeie cu chipul refăcut este pentru un bărbat un obiect de…

— Ines! Ai putut crede că m-am speriat deodată de frumuseţea ta?… Haide, este o prostie! Complet absurd!

— Fără să vrei, Philippe. Nu mai nega mult timp, ar fi penibil pentru amândoi. Te-ai schimbat imediat.

— Dar tu eşti cea care s-a schimbat, nu eu! Şi am înţeles că nu mai aveai nicio înclinaţie pentru un imbecil care te-a bănuit atât de prosteşte!

El se înfuriase acum, dar o luă în braţe, astfel încât ea îi putea mângâia ceafa solidă, şi să-şi pună capul pe pieptul musculos.

— Mi-a fost atât de teamă, murmură ea. Este adevărat, oare, că nu te dezgust?

El protestă acoperind-o cu sărutări.

— Haide, Ines, draga mea, nu se poate să nu fi înţeles că mă zbăteam, că luptam împotriva ta…

— Până la a mă crede o criminală, ai mers prea departe cu apărarea! Şi apoi…

Dar se opri ezitând.

— Şi apoi? insistă el aşezând-o pe pat şi îngenunchind lângă ea.

— Şi apoi, ai diversiuni în această călătorie, eşti iubit, admirat…

— Te încăpăţânezi să vorbeşti despre clasa mea. Dar am mai multe grupuri pe an. Dacă trebuia să ascult toate domnişoarele, mi-aş fi petrecut timpul făcându-le sonete!

„Pasagerii sunt rugaţi să se adune pe puntea de plimbare.

Bagajele vor fi expediate…”

— Valizele tale, strigă Philippe.

Era deja în picioare şi deschise uşa cabinei.

— Îl voi anunţa pe „spion” că rămâi la bord, îi spuse înainte de a pleca.

Rămasă singură, Ines avu o scurtă ameţeală. Într-un sfert de oră, viaţa sa îşi schimbase din nou sensul, iar planurile sale, modificate fără consimţământul său, vor fi preluate de acum de mâinile lui Philippe Kervonnec. Închizând ochii, se lăsă pradă oboselii. Avea impresia că timp de cinci zile escaladase nişte munţi imposibili. Urcase, coborâse, urcase din nou…

Philippe revenise deja, zâmbitor, transformat, voios.

— Pasagerii aiuriţi sunt rugaţi să nu mai încerce să fugă şi să-şi lase bagajele la bord! Ordinul comandantului!

— Ce comandant? întrebă Ines.

— Comandantul Kervonnec, umil profesor de limba

greacă…

— La liceul Mallarmé, ştiu.

Dar el închise uşa şi înainta spre ea, mai emoţionat decât voia să lase să se vadă.

— Ines!

— Philippe!

Mulţimea de sărutări delicioase o acoperi din nou. El spunea „te iubesc”, ea răspundea „te iubesc” şi buzele li se întâlneau din nou. În inima Inesei nu mai era nicio nelinişte, nicio imagine nefericită.

— Eu ţi-am făcut prima fotografie, spuse el, te-ai născut în braţele mele şi restul nu mai trebuie să fie pentru tine nici măcar o amintire…

— Gelos? întrebă ea, stupefiată că ar putea fi aşa când îl iubea atât de mult.

— Cu sălbăticie! O detest pe doamna de Coucy! Aş face-o să sufere, aş fi în stare de cel mai odios şantaj ca să dispară!

— Dar cum?

— Schimbându-i numele!

— Pentru asta va trebui să aştepţi să fiu la Paris, murmur a Ines, surprinsă de această perspectivă care îi dădea, într-adevăr, impresia că renaşte.

El îi sărută genunchii, îi mângâie sânii, iar ea se lăsă purtată de tulburarea şi dorinţa sa. Dacă ar fi vrut-o, cu siguranţă n-ar fi avut puterea să i se refuze în această penumbră plăcută a cabinei şi nicio fibră a fiinţei sale n-ar fi rămas la o parte de bucuria sa.

Dar el se îndreptă brusc şi cum ea întinse braţele instinctiv, declară, deodată preocupat:

— Dar eu sunt angajat pe Ulysse până în septembrie! Ce vom face?

— Voi rămâne şi eu pe Ulysse… nu mai vreau să te părăsesc!

Dacă vei fi gata să-ţi rişti viaţa pentru a salva o

pasageră imprudentă, vreau să fiu aici, ca să te opresc!

— Nu sunt un bărbat care trăieşte pe seama femeilor, doamnă! spuse el cu solemnitate. Astăzi, la Atena, va trebui să faci unele demersuri pentru mine!

— La Atena?

— Da. La consulat! Ulysse acostează în fiecare săptămână.

Ne-am putea căsători acolo…

— Ca Marjorie şi Gregory? glumi ea.

— De ce nu?

— Ei bine, dacă vrei, vom merge la consulat împreună în această dimineaţă…

Ea se ridicase deja, plină de dorinţă, dar el părea încurcat.

— Va trebui să te duci singură, mărturisi el.

— Dar, de ce?

— Pentru că am o obligaţie morală. Într-o oră, trebuie să-mi iniţiez elevele în frumuseţile de pe Acropole!

— Ei bine, după-amiază…

— Muzeul Benakis, Muzeul Naţional…

— Oh, înţeleg, spuse Ines râzând, domnul este foarte ocupat.

— Nu te supără prea mult asta?

— Când iubeşti un profesor de limba greacă…

El păru foarte uşurat. O sărută cu însufleţire, şifonând fără menajamente taiorul verde ca migdala, tulburându-i din nou simţurile şi amândoi uitară mult timp că se întâlniseră doar de câteva zile şi că-şi petrecuseră multe ore înfruntându-se, bănuindu-se, părăsindu-se.

— Draga mea, trebuie să ieşim din această cabină înainte ca ireparabilul să se producă! o anunţă el cu bună dispoziţie.

— Oricum, îţi atrag atenţia, domnule Kervonnec, te căsătoreşti cu o avere!

— Când alegi să fii iubit ca un bărbat care trăieşte pe seama femeilor şi ai ca tată un armator, nu poate fi prea greu! ripostă el ajutând-o să-şi pună ţinuta în ordine.

Ea fu gata şi, fără nicio jenă, îi cuprinse gâtul pentru un ultim sărut.

Ieşiră împreună şi Philippe închise uşa cabinei.

Când ajunseră pe pasarela orbitoare în lumină, avură amândoi sentimentul că lumea întreagă întinerise.

— Te întâlnesc diseară, draga mea.

— Pe diseară, dragostea mea, răspunse ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Dar ai uitat ceva…

— Am uitat? Ce?

El îi arătă fotografia din Efes. O lăsase pe masa din cabină.

— Păstreaz-o, îi spuse cu nepăsare; sper că-mi vei face şi altele. Nu eşti un fotograf rău!

Sfârşit